COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

O moștenitoare scandaloasă

SERIA „GENTLEMENII DIN ST. JAMES“

Fiul unui duce și al unei femei cu o reputație scandaloasă, Alistair Mabry, marchiz de Rexton, și-a croit cu mari eforturi și cu multe umilințe drumul către o viață respectabilă. Acum, devenit cel mai râvnit burlac din Londra, Rexton are de gând să își aleagă o soție cu un nume impecabil, de familie bună și capabilă să nu apară în paginile ziarelor de scandal. Însă, în momentul în care, mânat de pasiunea sa pentru cai și de un aranjament greu de refuzat, acceptă să fie văzut „curtând-o“, de ochii lumii, pe o dulce și inocentă debutantă, pentru a o ajuta să își găsească un pețitor din lumea bună londoneză, Rexton se trezește atras fără să vrea de sora acesteia, Tillie, tulburătoarea și infama Lady Landsdowne. După un incident scandalos care a șocat întreaga societate și a făcut-o să cadă în dizgrație, Tillie refuză să se lase umilită de disprețul fățiș al aristocrației. În schimb, ia decizia de a fi însoțitoarea surorii ei în vreme ce aceasta își face intrarea în lumea bună, adoptând o atitudine mândră și totodată vigilentă, pentru a-i ține departe pe vânătorii de zestre. Tillie este convinsă că interesul lui Rexton nu poate fi autentic și jură să-i dea secretele în vileag. Dar apropierea de acest marchiz incredibil de chipeș și inaccesibil ar putea să le dea tuturor planurile peste cap...

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, Romantic Times Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2315-7
9 786063 323157
Alma

LORRAINE HEATH

O moștenitoare scandaloasă

An Affair with a Notorious Heiress
Lorraine Heath
Copyright © 2017 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O moștenitoare scandaloasă
Lorraine Heath

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
O moștenitoare scandaloasă / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2315-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

O moștenitoare scandaloasă

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Alma

Această carte este dedicată în numele lui Karen Gibbs:

„Mamei mele, Joan Conner, o femeie care ne-a inspirat, pe mine și pe surorile mele, să fim femeile independente care suntem astăzi."

Prolog

Din Jurnalul marchizului de Rexton

Întâiul fiu al unui duce, m-am născut într-o familie privilegiată, având parte de o viață plină de huzur și bogății. Nu mi-au lipsit niciodată căldura, hrana, bunurile sau dragostea. Cu toate acestea, nu a fost o viață lipsită de dificultăți.

Mama, fie binecuvântată, reușise să supraviețuiască pe străzi, prin furturi și viclenii, până când soarta i-a surâs, dându-i ocazia de a deveni parteneră într-un stabiliment de jocuri de noroc. Soarta a fost de partea ei din nou. L-a întâlnit pe tata, și s-au îndrăgostit. S-au căsătorit.

Dar căsătoria nu șterge întotdeauna petele din trecut, iar începuturile scandaloase ale mamei mele au ajuns să apese pe umerii mei. Am fost nevoit să plătesc pentru abaterile ei, pentru rele de care nu fusese nicicând găsită vinovată, precum și pentru îndrăzneala de a se fi ridicat deasupra condiției ce-i fusese dată.

Am fost trimis la școală, deși eram mic pentru vârsta mea; deseori noaptea mă trezeam și descopeream că aveam capul acoperit cu un sac de pânză, iar agresorii mă scoteau afară, vorbind în șoaptă, mă dezbrăcau până la piele și mă legau de un copac. De gât îmi atârnau o pancartă pe care scria: „Fiul unei hoațe".

În timpul meciurilor de rugby, mă trezeam adesea îngrămădit sub ceilalți, iar vânătăile lăsate de pumni și de loviturile date la întâmplare erau considerate a fi prețul plătit pentru că făceam sport, nu pedeapsa celor în ochii cărora eram nevrednic. Eram bătut pe coridoare întunecate. Temele la care lucram dispăreau deseori înainte să apuc să i le înmânez profesorului.

Am îndurat aceste insulte și răutăți în tăcere, fără a sufla cuiva o vorbă, hotărât ca femeia care m-a adus pe lume să nu afle niciodată prețul pe care îl plăteam pentru că ea dobândise dragostea pe care o merita.

Fiind moștenitorul unui duce, urma ca într-o zi să am parte de prestigiu și putere, astfel că acești „justițiari" au avut grijă să-și ascundă identitatea, căci știau că jucau un joc periculos, însă scena finală a survenit mai curând decât se așteptau, când, într-o vară, m-am înălțat și am devenit mai voinic. Am învățat să mă apăr, cu pumni iuți și puternici. Am boxat, și, deși colegii mei nu îi arătau respect mamei, au ajuns în timp să mă respecte pe mine – sau, în caz contrar, au plătit scump pentru asta. Până când glumele proaste făcute noaptea târziu au încetat. Vânătăile au dispărut. Lucrările mele rămâneau la locul lor după ce le terminam.

Respectul, se pare, nu este garantat prin naștere, ci trebuie câștigat.

Până să devin adult, am ajuns să fiu foarte prețuit. Trecutul mamei mele nu era decât o șoaptă trecătoare pe buzele celor care nu mai contau.

Cu toate acestea, eram hotărât ca nici unul dintre copiii mei să nu fie împovărat cu păcatele părinților. Aveam să duc o viață ireproșabilă, departe de scandaluri. Iar femeia cu care urma să mă căsătoresc avea să fie pură ca roua dimineții.

Capitolul 1

Londra
1882

– Permiteți-mi onoarea de a v-o prezenta pe Lady Margaret Sherman...

– Permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Charlotte...

–... Lady Edith...

–... Domnișoara...

–... Lady...

Prezentările se transformară într-un șuvoi înceţoşat de ochi strălucitori, zâmbete pline de speranță, carnețele de dans care se legănau în aer, clipiri și evantaie fluturate. Însă Alistair Mabry, marchiz de Rexton, viitor duce de Greystone, îndură totul cu o siguranță demnă de un gentilom, dorindu-și să fie oriunde numai nu unde se afla: la balul infernal al surorii sale. Ținând cont de numărul mare de oameni care participau la toate evenimentele organizate de ducele și ducesa de Lovingdon, era cât se poate de sigur că nu avea să i se simtă lipsa – lăsându-le la o parte pe mamele care îl considerau, la vârsta de 29 de ani, o partidă nemaipomenită pentru fiicele lor, convinse fiind că avea nevoie de o soție, în ciuda faptului că le dăduse de înțeles, în numeroase ocazii, că lucrurile stăteau tocmai invers. Tatăl său era sănătos. Mama sa îi oferise încă o odraslă, astfel că Rexton nu se grăbea câtuși de puțin să se lase încătușat.

Purta conversații politicoase pentru că Grace îl rugase să dispară imediat în încăperea unde se desfășurau jocuri de cărți, rezervată doar bărbaților. Când deveni clar că nu era dispus să le ofere altceva în afară de glume fără rost, doamnele se îndepărtară încet, ca niște petale delicate în briza verii, cu carnețelele de dans de pe care lipsea semnătura lui atârnându-le la încheietură. Fiindcă îi promisese lui Grace că avea să fie prezent în marele salon timp de o oră și nu trecuseră decât patruzeci de minute, pentru a-și ține cuvântul,

se îndreptă spre un colț îndepărtat, în care se aflau doar frunze de palmier.

Privind spectacolul care se desfășura dinaintea ochilor săi, nu putu nega că, oricât ar fi detestat evenimentele grandioase, era intrigat de jocurile secrete și era în folosul lui să rămână în grațiile aristocrației, căci, la un moment dat, avea să caute cu adevărat o soție, una cu reputație impecabilă, de familie bună și dispusă să se țină departe de bârfe. Deși familia sa trecuse prin multe scandaluri, demersul evitării criticilor era obositor, și nu își dorea câtuși de puțin să-și petreacă restul vieții alimentând bârfele. Își făcuse un obicei din a avea un comportament ireproșabil, ceea ce îl făcea să fie unul dintre membrii plictisitori ai familiei sale, la fel și în rândul prietenilor săi, dar era un avantaj să fii considerat anost. Nu erau mereu cu ochii pe el, ceea ce însemna că era liber să facă din umbră întocmai ce dorea. Iar, în umbră, viața nu era niciodată plictisitoare.

– Lord Rexton.

Se întoarse ușor, nedorindu-și să îl jignească pe bărbatul mai vârstnic. Pentru Garrett Hammersley, american prin naștere, Anglia devenise țara adoptivă, după ce se mutase la Londra ca să supravegheze afacerea cu arme de foc a familiei sale. Deschisese o fabrică în Anglia, ceea ce făcuse ca afacerea să se extindă la nivel internațional, ducând la creșterea valorii acțiunilor companiei. Averea pe care o acumulase îi permisese să pătrundă în cercurile de elită. Se intersectau din când în când, în mare parte la cursele de cai. Avea ceva prețios pentru Rexton, iar încercările sale recente de a-l convinge să se despartă de el dăduseră greș, însă Rexton nu se dădea bătut cu ușurință.

– Hammersley.

– Ascultă, prietene, mă întrebam dacă ți-aș putea cere un mic favor.

Rexton zâmbi în sinea lui. Favorurile se plăteau de obicei. Întrebarea era: urma a plăti Hammersley pentru favorul pe care i-l cerea?

– Despre ce este vorba?

– Nepoata mea mai mică, fiica regretatului meu frate, tocmai și-a făcut debutul în societate. Din nefericire, trebuie să înlătur umbra aruncată de purtarea scandaloasă a surorii ei mai mari. Speram că vei fi dispus să te ocupi de asta.

Rexton o cunoștea pe sora mai mare doar după reputație. Făcuse valuri, nu glumă, când sosise în Londra, cu câțiva ani în urmă,

atrăgând atenția contelui de Landsdowne, iar povestea lor fusese pe buzele aproape tuturor britanicilor. La câțiva ani după ce se căsătoriseră, ea avusese o aventură despre care vorbea toată lumea, obligându-l pe Landsdowne să divorțeze, ceea ce nu făcuse decât să adâncească scandalul, căci adevărații aristocrați nu divorțau sub nici o formă. Știind că avea să fie afectată de scandal, empatiza cu sora mai mică, însă bănuia că nu putea să o ajute învățând-o să boxeze.

– Nu prea văd cum aș putea fi de folos.

Hammersley își trecu degetele peste mustața deasă, presărată cu fire cărunte, de câte două ori pe fiecare parte.

– Ești cel mai căutat celibatar din Londra și ai respectul celor de vârsta ta. De asemenea, se știe că ai gusturi excelente la femei și la cai. Dacă ai arăta un oarecare interes față de fată...

– Încă nu intenționez să mă căsătoresc.

Compasiunea sa avea o limită.

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Nu mă aștept să o conduci la altar. Dar, dacă ai dansa cu ea, dacă ați face o ieșire în Hyde Park, poate, să fii văzut cu ea, cum ar veni, s-ar putea să le stârnești curiozitatea altor gentilomi. Sunt sigur că, odată ce le va stârni interesul, vor fi fermecați, căci este o fată cât se poate de fermecătoare. Nu are nici unul dintre... defectele surorii ei, să spunem.

Defecte? Incapacitatea de a rămâne credincioasă? De a-și încornora soțul în public? De a divorța de un bărbat a cărui genealogie mergea până la William Cuceritorul? Americanii aveau un fel ciudat de a înțelege defectele unei femei dezastruoase.

– Mă tem că va trebui să ceri ajutorul altcuiva în această chestiune; roagă un alt gentilom.

– La naiba, omule, nimeni nu are influența ta. Tinerii țintesc să-ți calce pe urme. Îți vor acorda credit. Fie-ți milă de biata fată. I-am promis fratelui meu pe patul de moarte că voi avea grijă ca fata să-și facă o situație bună, și este topită după nobilime.

– La fel era și sora ei, din câte înțeleg.

– Nu seamănă deloc ca temperament. Mathilda a fost mereu prea încăpățânată pentru a putea fi supusă. Dar Gina, fie binecuvântată, este timidă, rezervată și plină de speranță. Trebuie să fac ceva pentru a atrage atenția asupra ei. Și am ajuns la concluzia că tu mă poți ajuta.

Ajutorul costă.

– Un dans, spui, și o după-amiază în parc?

– Nu mai mult de-atât, aș zice. Într-adevăr, e o fată remarcabilă.

Dar nu una care ieșea în evidență, dacă trebuia să îl abordeze pe Rexton pentru a stârni interesul față de ea. Nu se simțea în largul lui la gândul că trebuia să-i dea fetei speranțe false cu privire la intențiile sale, dar, dacă arăta un interes moderat față de ea, poate că nu avea să-i facă nici un rău.

– După ce voi dansa cu ea, mamele vor crede că mi-am anunțat intrarea pe piața căsătoriilor. Asta va stârni niște neplăceri, căci voi respinge doamne pentru tot restul sezonului, care de-abia a început.

– Voi face astfel încât să merite efortul.

Dar era corect față de față? Avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a pune rapid capăt farsei și pentru a găsi un gentilom potrivit.

– Oh? Cum, mai exact?

– Black Diamond. Poți să-l duci la împerecheat.

– De trei ori.

– La naiba, omule, știi cât de valoros este armăsarul acesta?

– Chiar știu. Știa, având în vedere că pursângele arab îl învinsese pe cel mai bun armăsar al lui Rexton în câteva curse. Vreau cel puțin trei mânji de la el.

– Doi.

Adică prețul lui Rexton din capul locului.

– Doi, atunci.

– Dar nu înainte ca nepoata mea să aibă un pețitor viabil. Trebuie să te prefaci că o curtezi până când își va propune cineva să te înfrângă.

Asta ar fi o neplăcere în plus, căci se îndoia că existau mulți gentilomi care să se gândească măcar că l-ar putea învinge. Făcea parte dintr-una dintre cele mai puternice familii din Marea Britanie. Dar merita pentru a avea ocazia să îl împerecheze pe Black Diamond cu Fair Vixen. Nu se îndoia că din cei doi ar ieși un campion.

– S-a făcut.

– Excelent! Însă înțelegerea noastră trebuie să rămână între noi. Nu vreau să fie rănită, altfel, dacă află, târgul nostru se anulează.

Știa prea bine că doamnele erau sensibile.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

– Vino atunci, dă-mi voie să ți-o prezint pe Gina. Cine știe? S-ar putea să te hotărăști că este aleasa ta.

Se îndoia serios, dar era bărbat, la urma urmelor, și era interesat de doamne.

– Dacă s-ar întâmpla asta, înțelegerea noastră nu ar deveni nulă.

– În nici un caz. Aranjamentul nostru va deveni pur și simplu mai curat.

Domnișoara Virginia Hammersley era teribil de tânără. Acesta fu primul lui gând când îi fu prezentată. Avea ochii de culoarea mugurelui de frunză primăvara, scânteind de o inocență nețărmurită. Părul aducea cu razele lunii. Era minionă și unduioasă; se temea că ar frânge-o cu ușurință dacă ar fi fost să ajungă vreodată cu ea în așternuturi. Nu era vorba despre faptul că prefera să fie dur când făcea sex, dar îi plăceau partidele pasionale, după care atât el, cât și partenera sa rămâneau umezi de sudoare și fără suflu. Se simțea vinovat că se gândise în mod serios la ea în postura de marchiză de Rexton și viitoare ducesă de Greystone.

Felul în care i se lumină chipul ca și când ar fi fost unul dintre lumânările din candelabru, când unchiul ei îi spuse voios, cu o șoaptă exagerată, că Rexton insistase să fie prezentat nu îl liniști în privința faptului că amăgea fata. Nu era aleasa lui. O știu în primele cinci secunde după ce se uită la expresia ei plină de speranță.

Cu toate acestea, era hotărât să se străduiască să-și respecte cuvântul, căci sigur avea să fie pe placul vreunui gentilom. Astfel că dădea curs înțelegerii de dragul *ei* și spre binele țării. Aristocrația avea nevoie de sânge nou, precum și de banii pe care ea avea să-i aducă în cuferele cuiva.

– Aș fi încântat dacă m-ai onora cu un dans, spuse el, în timp ce buzele îi pluteau deasupra mâinii ei delicate, după ce depusese un sărut ușor pe dosul încheieturii ei înmănușate.

Dumnezeule, era la fel de fragilă ca una dintre păpușile chinezești pe care li le dăruise recent nepoatelor sale.

Râsul ei rivaliza cu clinchetul clopoțeilor care umpleau aerul de Crăciun.

– Având în vedere că lista mea de dansuri este goală deocamdată, aș fi încântată și eu. Mă pricep și mi-ar plăcea să pun în practică ce am învățat.

Stătură împreună, așteptând să înceapă următorul dans – un vals. Nu-i trecea nimic interesant prin minte, nici în ruptul capului. Deodată, se simți groaznic de bătrân, ca o pereche de cizme vechi care erau

incredibil de comode, dar nu mai puteau fi făcute să lucească, oricât s-ar fi străduit lustragiul. Poate că ar fi trebuit să se căsătorească mai curând, când vârsta lui era mai apropiată de aceea a fetelor care debutau în societate. Nu păruseră atât de crude cu un an în urmă sau doi, dar acum îl făceau să se simtă ca un moș, o relicvă ce nu mai era la fel de scânteietoare pe cât fusese cândva. Nu se putu abține să nu creadă că și ea îl vedea în aceeași lumină, căci părea să caute și ea un subiect de conversație, ca și când ar fi recunoscut că aveau prea puțin în comun în afară de faptul că se aflau în aceeași zonă a sălii de bal.

– Am auzit de ani întregi despre balurile surorii tale, spuse ea în cele din urmă. Trebuie să spun că se ridică la înălțimea așteptărilor. Ducesa este o gazdă foarte primitoare.

– Grace a fost bine instruită de mama.

– Este neobișnuit ca un lord să se căsătorească cu o femeie care a crescut pe străzi, dar îndrăznesc să spun că, atunci când i-am fost prezentată ducesei de Greystone, i-am înțeles negreșit farmecul.

Părinții săi participau rareori la baluri acum, astfel că apariția lor la balul Lovingdon era unul dintre puținele momente în care își făceau apariția pe durata întregului sezon. Puțini știau adevăratul motiv al absenței lor din ce în ce mai dese.

– Mama este o femeie incredibilă, care și-a depășit originea, spuse el, mai laconic decât era politicos.

– Sper că nu te-am jignit.

Cel puțin nu îi ignora tonul. Se temea că ar fi putut-o face.

– Câtuși de puțin. Dat fiind că am crescut în prezența ei, o iau de bună și uneori uit că nu a fost întotdeauna primită cu brațele deschise de aristocrație. O mică minciună, căci nu uitase niciodată impactul pe care îl avusese viața ei anterioară asupra lui. Însă nu o învinovățea pe față pentru dificultățile pe care le îndurase el în tinerețe. La urma urmelor, se aflase de partea cealaltă a Atlanticului.

– Mi se pare că povestea părinților tăi este incredibil de romantică.

– Așa este, cred.

– Îmi plac poveștile romantice.

Dumnezeule, să înceapă muzica, căci nu avea de gând să o farmece. Un dans. O ieșire în parc. Atâta tot. Dacă nu îi putea face pe gentilomi să devină interesați de ea după asta...

La naiba! Era posibil să fi fost de acord să-și sacrifice întreaga vară frecventând baluri, de dragul unui cal. Nu avea de gând să renunțe

dacă judecase greșit ușurința cu care putea atrage gentilomii de partea ei.

Cadrilul se încheie în cele din urmă. Îi oferi brațul domnișoarei Hammersley, conștient de atingerea ei ca de fulg, practic inexistentă, și o însoți pe ringul de dans acoperit cu parchet scânteietor. Nu putea nega că era de-a dreptul încântătoare, ca o zână. Avea un zâmbet strengăresc care nu pălise nici o clipă în timpul dansului lor. Era un nenorocit că punea cursele de cai mai presus de ea. Se consola cu gândul că văzuse vreo doi gentilomi măsurând-o din cap până în picioare când alunecaseră pe lângă ei. Și dansa cu grație. Lecțiile acelea dădeau roade.

Când se termină valsul, iar el începu să o conducă înapoi spre scaune, spuse:

– Mă întreb dacă te-aș putea vizita mâine după-amiază ca să te scot la o plimbare în parc.

Nu ar fi fost rău să-i lase pe toți filfizonii să o vadă în trăsura lui.

– Aș fi încântată, milord.

– Pe la două, să spunem?

– Voi aștepta gata pregătită. Apropo, stau la Landsdowne Court, cu sora mea.

Clipi surprins că locuia atât de aproape de rău famata Lady Landsdowne.

– Nu cu unchiul tău?

– Nu. Nu este bine-venită în societate, așa că mă însoțește unchiul, dar el este celibatar, și nu ar fi potrivit să locuiesc la el, astfel că stau la sora mea.

– Atunci, ne vedem la Landsdowne Court. După ce ajunseră la destinație, îi ridică din nou mâna galant și depuse un sărut pe dosul ei. Voi număra orele.

Avea să ardă în iad pentru acea ultimă remarcă. Nu credea că era posibil ca zâmbetul ei să devină mai luminos, însă așa se întâmplă. Rușinea îi gâdilă conștiința, dar el o temperă. Cu puțin noroc, la finalul săptămânii, o sută de flăcăi aveau să îi dea târcoale fetei, iar Rexton urma să pună mâna pe Black Diamond.

Sosi prompt la ora două. Nu fusese delăsător niciodată, din nici un punct de vedere. Landsdowne Court era impresionantă din exterior și chiar mai mult în interior, cu intrarea sa cavernoasă și scările care se bifurcau de o parte și de cealaltă, ducând spre etajele

superioare. Nu era sigur cum îi smulsese Lady Landsdowne locuința – care fusese în familia contelui cel puțin un secol – soțului, însă faptul că locuia aici era sancționat de înalta societate, care refuza să o ierte.

Întinzându-i cartea de vizită majordomului, fu surprins de tinerețea acestuia. Dacă nu ar fi fost îmbrăcămintea, l-ar fi luat drept lacheu.

– Marchizul de Rexton în vizită la domnișoara Hammersley.

– O voi informa pe contesă. Dați-mi voie să vă conduc în salon.

Salonul avea pereții mov intens și mobilă în diverse nuanțe de alb. Nu își dăduse niciodată seama că albul era de mai multe feluri. Unele nuanțe erau atât de pure, că te dureau ochii, ca zăpada ce scânteiază în lumină, altele mai puțin, ca fildeșul.

Rexton se îndreptă spre rafturile de lângă șemineu. Doar jumătate conțineau cărți. Pe celelalte se aflau sculpturi de lemn, granit și marmură, întruchipând cai în diverse ipostaze: sărind, la trap, cabrați. Pereții erau presărați cu picturi cu cai, deasupra șemineului atârnând una imensă. Evident, încăperea reflecta dragostea contelui pentru cai. Probabil că orgoliul său avusese de suferit când fusese nevoit să lase toate acestea în urmă.

Auzind țăcănit de tocuri, se întoarse, complet nepregătit pentru lovitura puternică pe care o simți în stomac la vederea femeii care se îndrepta spre el sigură pe sine, cu o ținută princiară. Se ținea dreaptă și neclintită, cu demnitate și o îndrăzneală care sugerau o provocare: batjocorește-mă, pune-te rău cu mine și o vei face pe propriul risc. Nu avea nimic tineresc, însă se îndoia că trecuse un sfert de secol peste ea.

Se opri în fața lui, iar ochii ei albaștri – scrutători, calculați, suspicioși – îl măsurară încet, cântărindu-l. Spre iritarea lui, se trezi îndreptându-și spinarea o idee, când credea că mai drept de-atâta nu putea sta. Cu părul negru ca pana corbului, nu semăna deloc cu sora ei. Femeia aceasta nu era inocentă. Nu nutrea visuri romantice de dragoste. Nu era câtuși de puțin interesată de poezie. Nu avea nimic suav. Era acidă și plină de forță. Nu s-ar frânge în patul lui. Punea prinsoare că, dacă ar fi cineva vulnerabil, el ar fi acela. Îi transmitea cât se putea de limpede că nu avea să cedeze absolut deloc.

– Bună ziua, Lord Rexton. Sunt Lady Landsdowne. Nu cred că am făcut cunoștință cum se cuvine.

Nu, nu făcuseră. Nu-și amintea să fi dat vreodată ochii cu ea. Când ajunsese să iasă în societate, ea era deja persona non grata.

– Încântat.

Zâmbetul ei, abia schițat, sugera că știa că mințea. Decolteul rochiei grena era îndeajuns de adânc încât să îi scoată vag la iveală conturul sânilor, însă nu se vedea decât puțină piele albă, îndeajuns cât să facă bărbații să saliveze, iar imaginația lui prinse aripi, însă altfel era acoperită bine, ca o școlăriță.

– Se pare că Gina s-a trezit târziu. Se pregătește acum. Mă tem că va dura puțin. Aș ruga-o pe servitoare să aducă ceai, dar îmi pari genul de bărbat care preferă whisky.

Se duse spre o masă pe care se vedeau câteva carafe și arcui spre el o sprânceană neagră ca pana corbului, frumos conturară, privind peste umăr.

Nu bea de obicei atât de devreme, dar arsura whisky-ului pe gât era bine-venită pentru a-l distrage de la alte părți încinse ale corpului său.

– Da, te rog.

Spre surprinderea lui, turnă whisky în două pahare. Îi oferi unul, luându-l pe celălalt și ridicându-l ușor.

– Noroc!

Ea sorbi și își linse buzele într-un fel care îl făcu să i se strângă vintrea, înainte de a se îndrepta spre canapea, unde se așeză.

– Fă-te comod, te rog.

Alese scaunul cel mai apropiat de ea, o cercetă și nu se putu abține să nu se gândească la cât de repede trebuia să se fi îndrăgostit Landsdowne de ea. Era sigură pe sine, grațioasă și frumoasă. Trebuie să fi radiat cu ea la braț. Faptul că îl trădase apoi, pe el și legămintele făcute, era inacceptabil. Nu era de mirare că oamenii se uitau la ea și nu se așteptau la altceva din partea surorii ei. Femeia aceasta atrăgea atenția tuturor; nu putea să nu aibă influență, iar sora ei era eleva ei vulnerabilă. Ce lecții trebuie să o fi învățat! Iar învățăturile acelea aveau să-i îngreuneze sarcina.

– Sunt chiar bucuroasă că avem ocazia să vorbim între patru ochi, spuse ea, susținându-i cu obrăznicie privirea. Chiar dacă era americancă, avea un accent rafinat – nu accentul aspru, bolovănos al unchiului ei, dar nici tocmai britanic. Poate că știi că tatăl nostru s-a stins acum șase luni, iar mama – cu câțiva ani în urmă. Moștenirea Ginei a fost pusă la păstrare, urmând să-i fie înmânată când se va căsători sau când va împlini douăzeci și cinci de ani. În ambele cazuri, va aduce soțului ei o mică avere, tot ce i-a fost lăsat, iar

bărbatul nepotrivit ar putea profita de asta, punând mâna pe bani și lăsând-o lefteră.

– Nu am nevoie de o mică avere, spuse el scurt, simțind nevoia să se apere, deși puțin îi păsa de zestrea fetelor. Având în vedere ce știa despre afacerea familiei, era modestă cu privire la dimensiunile averii pe care ea și sora sa o moșteniseră. Reputația, nu banii, este moneda după care voi măsura valoarea femeii pe care intenționez să o iau de soție.

Deși se albi, spre lauda ei, continuă să îi susțină privirea.

– Chiar dacă pretinzi că banii nu sunt importanți, trebuie subliniat că sunt multe în joc aici. Știu bine că ai un titlu, o poziție și o influență respectabile. Însă, milord, dacă urmărești să te căsătorești cu draga mea soră, trebuie să vii totodată cu inima. Nu trebuie să o convingi doar pe ea că o iubești, ci și pe mine. Nu voi îngădui ca Gina să petreacă nici măcar un ceas într-o căsnicie lipsită de iubire.

Nu era absolut deloc interesat să o ia de nevastă pe fată. Însă cuvintele lui Lady Landsdowne îl deranjau. Cum îndrăznea să îl judece, pe el sau motivele sale, când nu știa nimic despre el?

– Sunt o partidă nemaipomenită, *milady*. Domnișoara Hammersley ar fi al naibii de norocoasă să mă aibă drept soț.

– Ești și modest pe deasupra, văd.

– Nu spun decât adevărul. Eu, pe de altă parte, am nevoie să fiu sigur că nu va călca pe urmele scandaloase și compromițătoare ale surorii ei.

Lady Landsdowne ridică bărbia, și el bănui că îi venea să îi arunce în față ce mai rămăsese din whisky.

– Dacă se căsătorește cu un bărbat care o iubește și pe care îl iubește la rândul ei, cred că asta va fi garanția necesară.

– Nu te-ai căsătorit din dragoste?

– Nu cred că sentimentele mele față de Landsdowne te privesc în vreun fel. Dar voi recunoaște că mama a vrut să am un titlu cu care să se poată lăuda în fața dușmanilor ei din New York. Am fost crescută să mă supun mamei în toate privințele. Landsdowne voia o zestre. I-am adus-o. Titlul nu m-a interesat niciodată.

– Cu toate acestea, insiști să ți se folosească titlul.

O altă jignire la adresa aristocrației pentru care nu avea să fie niciodată iertată – faptul că pătase titlul pentru totdeauna cu abaterile ei. Din pricina stânjenelii pe care o pricinuise, Landsdowne ceruse tribunalului să îi retragă titlul pe care îl dobândise prin căsătoria cu el. Verdictul fusese în favoarea lui. Ea se prezentase în fața unui

tribunal superior și câștigase. Îngroziți de îndrăzneala ei, oamenii o respinseseră în mod justificat.

– Am plătit pentru acest privilegiu. Cu vârf și îndesat, de vreme ce Downie a intrat în posesia zestrei mele. În plus, știam că asta îl va scoate din sărite.

Surâsul ei secret îl făcu să vrea să zâmbească larg, dar se abținu. Nici familia lui nu era scutită de scandaluri, dar ea părea să se delecteze pe această temă. Privi în jur.

– Pare că o duci foarte bine acum.

– Tata nu a fost un bărbat care să risipească ceea ce a dobândit cu sânge, sudoare și lacrimi. A avut o avere imensă. În nici un caz nu voi trăi în lipsuri, și vreau să mă asigur că și Gina va avea tot ce-i trebuie, motiv pentru care este necesar să îndepărtez toți vânătorii de zestre.

I se părea de prost gust că discutau despre bani pe față, ca și când ar fi fost mânat de lăcomie. Părerea ei despre el părea să fie la fel de proastă ca a lui despre ea. Nu merita să fie privit astfel, ceea ce îi lăsă un gust amar.

– Aveam impresia că unchiul tău este tutorele ei.

– Are mijloacele necesare pentru a o introduce în înalta societate, lucru cu care eu nu mă pot lăuda. Însă ne-am înțeles că, în privința petitorilor, doar opinia mea contează. Se prezintă când este convocat, dar, de fapt, nu prea este interesat de nici una din noi.

Așadar, se străduia să scape de o îndatorire. Rexton nu îl putea învinovăți, având în vedere că balurile și jocurile sociale care le însoțeau îl plictiseau de moarte.

– Nu sunt naivă, milord. Îmi dau seama că divorțul meu a creat un mare scandal și nu doresc ca Gina să plătească pentru asta. Fără îndoială, ar fi trebuit să aștept până își făcea o situație. Privi într-o parte, iar el se întrebă ce gândea. Ochii ei reveniră la el. Dar nu am făcut-o. Am fost egoistă. Asta este. Nu am cumpănit lucrurile bine...

– Am auzit că ai sărutat un lacheu în fața oaspeților.

Nu-i venea să creadă că i-o spusese. În față. Mama lui ar fi îngrozită. Lady Landsdowne nu făcu decât să zâmbească, fără bucurie, deloc triumfătoare.

– Da. Acum este majordomul meu.

Cel care îi deschisese ușa? Servitorul nu era foarte chipeș. Rexton se trezi întrebându-se cât de mare era mădularul acestuia, căci sigur trebuie să-i fi oferit ceva care să merite să se lase ruinată. Sau poate

că pur și simplu îi plăcea să fie în preajma celor din clasa de jos. Nu era prima femeie cu situație atrasă de plebe. Însă recunoștea că se purta ca o scursură.

– Îmi cer scuze. Nu se cădea să spun asta.

Ea sorbi din nou din whisky.

– Nu este nevoie de scuze. Știu că sunt ținta curiozității și că am atras rușinea asupra mea. Însă nu doresc să se răsfrângă asupra surorii mele. Trebuie să știu că intențiile tale în ceea ce o privește sunt onorabile. Ca să fiu sinceră – își termină whisky-ul, puse paharul deoparte și îl privi în ochi de parcă ar fi intenționat să-l îmblânzească –, voi ucide orice bărbat care o va răni în vreun fel, oricât de puțin și aparent neînsemnat. Nu vreau să verse nici măcar o singură lacrimă din pricina purtării necugetate a vreunui bărbat. Ea vărsase lacrimi? Nu și-o putea imagina. Era de gheață, placată cu oțel. Este limpede?

Cuvintele aspre și provocarea care îi scânteia în ochii de safir spuneau clar că l-ar ucide, într-adevăr, dacă nu s-ar ridica la înălțimea așteptărilor și a standardelor ei. Nu îi prea plăcu că inima i-o luă la goană și că simți o gheară în piept. Nu îi plăcu că se întreba ce ar face ea dacă el s-ar ridica, s-ar apropia, ar cuprinde-o în brațe și ar săruta-o. Dumnezeule, era mult mai atrăgătoare decât sora ei. Era înflăcărată și de neclintit. Nu avea pic de inocență. Ceva din trecutul ei o făcuse să fie astfel. Era căsătoria sau se întâmplase ceva înainte de asta?

Era fascinat, era intrigat, era...

– Îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți, milord.

Domnișoara Hammersley pătrunse suavă în încăpere, și deodată păru mai copilă ca niciodată. O vedea alergând și jucându-se pe câmpuri pline de margarete. Se îndoia că Lady Landsdowne se jucase vreodată.

Sări în picioare și se strădui să-și păstreze atenția asupra domnișoarei Hammersley, nu asupra femeii pe care o vedea cu coada ochiului. Contrastul dintre cele două era incredibil. Femeie... fată. Versată... inocentă. Acră... dulce.

Al naibii să fie dacă nu prefera gustul acru. Însă acritura nu îi aducea armăsarul.

– Arăți încântător, draga mea.

Ea zâmbi radioasă, iar ochii îi scânteiară de bucurie. Simți subit că îl strâng hainele și îi venea să-și desfacă lavaliera înainte de a-l sugruma.

– Întârzierea ta ne-a prins bine, spuse Lady Landsdowne cu blândețe, căci am avut ocazia să ne cunoaștem.

Pe fruntea delicată a fetei apărură mici cute.

– Cum de nu vă cunoșteați deja? Credeam că aveți aceeași vârstă.

– În tinerețe, am călătorit mult, spuse Rexton. Nu petreceam prea mult timp în Londra dacă aveam ocazia.

Hotărî să nu menționeze că nu era deloc interesat de scena socială și că o evita ori de câte ori era posibil. Deveni radioasă din nou.

– Ce minunat pentru tine. Mi-ar plăcea să văd lumea. Îți vei duce soția în călătorie?

– Dacă aceasta este dorința ei. Dar trebuie să mă căsătoresc întâi, și ritualurile trebuie urmate. Așeză paharul pe masă și se îndreptă spre ea. Domnișoară Hammersley, trăsura mea așteaptă.

Îi oferi brațul. Ea se posomorî.

– Avem o mică problemă. Servitoarea mea are o migrenă, și i-am poruncit să se bage în pat. Privi pe lângă el. Tillie, ești drăguță să ne însoțești?

Tillie? Prin minte îi trecu imaginea ei, dulce și inocentă, tânără și fericită, jucându-se pe pajiștea de margarete – înainte ca Landsdowne să o ia de soție. Nu îi plăcu, nu îi plăcu deloc. Privi înapoi și surprinse privirea calculată a contesei măsurându-l din cap până în picioare. Dumnezeule, îi venea să se împăuneze ca un nenorocit de păun.

– Aș fi încântată. Voi avea ocazia să îl cunosc mai bine pe marchiz și să îmi fac o idee despre adevăratele lui sentimente față de tine.

– Nu are încă sentimente, o asigură domnișoara Hammersley. Ne-am întâlnit abia aseară.

– O, sunt sigură că simte ceva, spuse vrăjitoarea, cu un zâmbet năstrușnic, trecând pe lângă el.

Fu izbit de gândul că mirosea a lavandă și a orhidee. Totodată, avea dreptate. Simțea ceva – ceva ce nu putea duce la nimic bun.

Capitolul 2

Mathilda Paget, contesă de Landsdowne, nu putea nega că marchizul avea un gust excelent la cai. Cei doi murgi care trăgeau trăsura neagră deschisă, strălucitoare erau în mod vădit de rasă bună.

Se străduise din răsputeri să nu se apropie de ei și să-i mângâie când îi zărise prima dată. La fel cum, în clipa aceea, se abținea cu greu să nu se întindă spre Rexton, care stătea vizavi de ea și de sora ei, și să-i mângâie coapsa musculoasă, care se întrezărea provocator prin pantalonii strâmți.

La naiba, era superb cu buclele aurii ondulate și ochii albaștri, ca un cer de iarnă care promite să aducă ninsoare și te duce cu gândul la focul din vatră. Inima îi bătu anapoda la gândul că bărbatul acesta senzual și viguros avea să o vâre pe sora ei în pat. Cu privirea lui arzătoare, părea mult prea înțelept, prea experimentat, prea priceput la femei. Stătea acolo ca un tigru vorace, gândindu-se la cât de savuroasă ar putea fi prada sa. Nu și-l putea imagina poruncind unei femei să stea nemișcată și să îndure ce avea să urmeze. Și nici nu-și putea închipui că o femeie putea să rămână indiferentă dacă își lipea buzele acelea ferme și pline de pielea ei.

Ceva scânteie în privirea lui aprinsă, și ea rămase cu senzația incomodă că îi putea citi gândurile, că știa pe ce căi vinovate o apucase. I se încălzi obrajii și blestemă în sinea ei, mutându-și privirea spre clădirile pe lângă care treceau în drum spre parc. Ce se întâmpla cu ea de îi treceau asemenea imagini învăpăiate prin minte? Voia să o scutească pe Gina de rușinea patului conjugal, însă constata că se înfiora și că trupul îi era traversat de ceva ce semăna a dorință. Înțelegea cât se poate de bine cum era posibil ca orice femeie să cadă la picioarele lui. Sau cel puțin presupunea că ar putea-o face. Isprăvile lui nu erau relatate în ziarele mondene; prin urmare, era, fără îndoială, discret în aventurile sale, spre deosebire de fostul ei soț. Dacă Downie ar fi fost mai circumspect, poate că Tillie nu ar fi fost obligată să înscenezе o întâlnire care să îl forțeze, pe el și mândria sa încăpățânată, să divorțeze de ea.

– Trebuie să fi fost o copilă când te-ai căsătorit.

Vocea o înfioră, reacția fiind nepotrivită din multe puncte de vedere. Ridicând bărbia, îl privi pe Rexton în ochi, surprinsă să vadă o curiozitate autentică în ei.

– M-am căsătorit în ziua în care am împlinit nouăsprezece ani.

– Nu se poate să fi fost căsătorită prea mult.

– Îndeajuns încât să-mi pierd tinerețea. Procesul obținerii divorțului fusese îndelungat, greoi și dureros, până să se încheie, la puțin peste nouă luni după ce împlinise douăzeci și cinci de ani. Își prinse sora de mână și o strânse. Cunosc durerile și frământările căsătoriei,

motiv pentru care nu voi lăsa pe nimeni care nu o merită pe Gina să se căsătorească cu ea.

– Și ai tras deja concluzia că nu merit.

Spre groaza ei, așa era. Bărbatul acesta nu era potrivit pentru sora ei, deloc. Era mult prea matur, prea experimentat. Nu avea să permită unui bărbat atât de îndrăzneț și cutezător să o aibă pe Gina.

– Ca să fiu cât se poate de sinceră, milord, este atât de inocentă, încât cred că un bărbat mai puțin versat în cele lumești i s-ar potrivi mai bine.

– Mă consideri versat?

– Nu ești?

Colțul gurii i se arcui ușor.

– Nu s-a plâns nici o femeie vreodată.

Știa că gândurile lui zburau în aceeași direcție ca ale ei – spre dormitor. Asta era tot ce-și doreau bărbații după ce puneau mâna pe zestre. Downie reușise să o dezbrace destul de repede. Dar, după ce o avusese, se plictisise. Un alt adevăr pe care îl învățase despre bărbați: se plictiseau cu ușurință de partenerele lor. Pentru ei, importantă era ispita cuceririi, dar nu aveau nici o dorință să păstreze prea mult ce obținuseră. Porneau spre noi tărâmuri și așa mai departe.

Gina merita un bărbat care să își vadă de ale lui. Cu siguranță, o iubire profundă și sinceră putea face asta. Se forță să-i susțină privirea lui Rexton.

– Nu faci prea multe pentru a mă convinge că te-ai potrivi cu sora mea.

– M-ar putea ajuta dacă mi-ai împărtăși cerințele pe care le cauți.

– Ca să pretinzi că le deții?

El întinse brațele, ca și când s-ar fi dat bătut.

– Când vine vorba despre doamne, nu am nici un motiv să mă prefac. Întotdeauna mi-a fost de folos sinceritatea în relații.

– Atunci, nu ar trebui să te temi că ți se vor descoperi lipsuri cât îi faci curte Ginei.

El râse înfundat, provocator.

– Nu am avut niciodată temerea aceasta.

Înainte să se poată controla, privirea ei coborî spre poala lui, mai jos. Privi iute spre peisajul pe lângă care treceau, însă nu înainte de a-i zări zâmbetul satisfăcut. Nu, nu era deloc potrivit pentru Gina. Tillie avea să vadă mereu aluzii în ochii lui, avea să i le citească

pe față, să i le audă în voce. Ce conta? De îndată ce Gina avea să se căsătorească, bănuia că nu avea să îl mai vadă niciodată.

– De ce nu te-ai întors în America? întrebă el.

Ura întrebarea. Ar fi trebuit să vorbească cu Gina, nu cu ea. Însă se simți obligată să răspundă:

– Gina adoră Anglia. Nu aș putea să o las singură aici.

Dar ar pleca... după căsătoria Ginei. Sora ei nu înțelegea cât disprețuia să se afle aici, cât de dificil era să trăiască retrasă și izolată. Încă un motiv pentru care trebuia să se asigure că bărbatul care urma a se căsători cu Gina avea să o protejeze. Chiar dacă gândea asta, nu și-l imagina pe Rexton neprotejând ce considera a fi al lui. Poate că ar fi o alegere excelentă pentru Gina, la urma urmelor.

– După ce mă voi căsători cu cineva sus-pus, spuse Gina, toată lumea va trebui să te reprimească în societate, Tillie. Apoi, vom putea merge împreună la baluri.

Își bătu sora pe mână, consolând-o.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Dar văzu adevărul reflectat în ochii albaștri ai lui Rexton. Societatea nu urma să o reprimească niciodată. Pătrunsese în cercurile lor, doar ca să aducă rușinea asupra unuia de-al lor. Divorțul era deplasat, dar o aventură cu un lacheu...

Deși, dacă nu s-ar fi sărutat cu lacheul, nu ar fi divorțat. Landsdowne o vedea ca pe proprietatea lui, iar legea îi dăduse dreptul să o considere astfel. Tatăl ei era prea bolnav pentru a o ajuta să iasă din situația de neconceput în care se afla. Nefericită e puțin spus. Rezolvase singură problema. Era recunoscătoare că divorțul survenise înainte de moartea tatălui ei, astfel încât moștenirea rămăsese la ea, nu în mâinile unui bărbat care nu părea să înțeleagă că banii erau un bun finit.

– Mă tem că nu am ținut niciodată pasul cu bârfele din înalta societate. Cât timp ai fost căsătorită? întrebă el.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Eu sunt însoțitoarea. Ar trebui să-ți îndrepți întrebările către doamna pe care o curtezi.

Din nou, zâmbetul acela strengăresc, care spunea că știa ce se întâmpla, că încerca să-i abată atenția de la ea.

– Cât a fost căsătorită sora ta? o întrebă el pe Gina.

Gina deschise gura...

– Nu asta am vrut să spun, răspunse Tillie repede și apăsat, neobosindu-se să-și ascundă iritarea. Ar trebui să o întrebi pe Gina despre ea. Sau poate că nu ești cu adevărat interesat de ea, ci de banii ei. În ciuda faptului că spui că nu îți lipsesc.

El își înclină capul, deși ea nu îl vedea plecându-se dinaintea nimănui. Chiar dacă părea a se da bătut, bănuia că avea să se străduiască să-și ia revanșa și să preia controlul.

– Ai dreptate. Domnișoară Hammersley...

– Te rog, trebuie să-mi spui Gina. Urăsc formalitățile.

– Pot fi foarte plictisitoare, recunoscu el.

– Dar necesare, spuse Tillie insistent. Gina, nu îi permiți unui gentilom să îți spună pe numele mic până când nu aveți o înțelegere.

– Înțelegerea este că nu e nevoie să fie atât de formal.

– Transmite un mesaj care nu se cuvine.

– Iar tu știi totul despre mesajele necuvenite, nu-i așa, milady? întrebă Rexton apăsat.

– Aș avea grijă, Lord Rexton, dacă vrei să-mi faci o impresie bună, dat fiind că o curtezi pe Gina.

O studie timp de trei bătăi de inimă, interval în care bănui că se străduia să stabilească dacă ceea ce câștiga punându-i răbdarea la încercare merita prețul pe care avea să-l plătească pentru că făcea asta. În cele din urmă, se întoarse.

– Așadar, *domnișoară Hammersley,* spune-mi, te rog, ce prețuiești la un soț.

Ea câștigase. Se întrebă de ce nu simțea prea multă satisfacție din acest motiv.

– Să fie bun, generos. Să mă facă fericită.

– Ce te face fericită?

Era o întrebare bună, pe care Landsdowne nu i-o adresase niciodată lui Tillie. Deși, dacă ar fi făcut-o, se îndoia că ar fi spus: „Un bărbat credincios". Crezuse că se înțelegea de la sine. Crezuse că multe lucruri se înțelegeau de la sine. Devotamentul, să participe împreună la evenimente, să stea de vorbă în timpul mesei, să locuiască mereu în aceeași casă – nu doar în timpul sezonului, când erau în Londra, ci pe tot parcursul anului.

Gina suspină voioasă.

– Rochii frumoase. Bani de buzunar din belșug. Bomboane de ciocolată.

Tillie voia să o scuture pe sora ei. Nici unul dintre aceste lucruri nu aducea fericirea. O, te puteau binedispune pentru câteva minute, dar nu îți asigurau fericirea pentru mult timp. Bomboanele de ciocolată dispăreau, banii se terminau, iar rochiile se toceau. Cu coada ochiului, se uită la Rexton, care nu reacționă, dar nu părea deloc impresionat de afirmațiile surorii ei.

– Sigur ai nevoie de mai mult de atât, spuse el neutru, fără a judeca sau a dezaproba.

– Sunt relativ ușor de mulțumit.

– Femeile nu ar trebui să fie astfel.

Cuvintele lui o surprinseră pe Tillie. Chiar credea asta? Nu voia o femeie supusă? Ce joc juca? Renunță să mai pretindă că nu se uita la el și îl privi țintă în ochi.

– De ce vrei să-ți îngreunezi sarcina de a o curta? întrebă ea, de-a dreptul curioasă.

El își îndreptă atenția spre ea.

– Nu mi-o îngreunez. O fac mai provocatoare. Există o diferență.

– Îți oferă o cale ușoară. De ce nu o accepți?

– Pentru că nu mi-ar face deloc plăcere.

Atunci, ea își dădu seama că marchizul de Rexton era un bărbat căruia îi plăcea să câștige, care prospera de pe urma competiției. Și care căuta plăcerea în toate aspectele vieții sale. Plăcere, pericol și satisfacție. Dacă nu ar fi fost născut în sânul aristocrației, dacă nu ar fi avut avere, influență și privilegii, dacă s-ar fi născut într-o familie modestă din America, ar fi fost genul care ar fi construit un imperiu, care i-ar fi dus pe alții în spate, care și-ar fi apărat poziția, necedând niciodată. Nu era deloc încântată că gândul acesta o făcea să respire cu dificultate, să își spună cât de norocoasă era femeia care avea să-i stea alături.

– Ce ar trebui să cer, milord? întrebă Gina, vădit neatinsă de toate mesajele pe care le transmitea bărbatul din fața ei și de frământările care o asaltau pe Tillie.

– Iubire.

O spuse atât de simplu, ca și când ar fi fost oferită și primită cu ușurință.

– Majoritatea bărbaților se feresc de iubire ca de ciumă, se simți Tillie obligată să sublinieze, urând resentimentul care i se citea în voce.

Urând și mai mult felul în care o scruta cu minuțiozitate, ca și când ar fi putut vedea micile fisuri rămase după ce i se frânsese inima zi de zi, noapte după noapte, până când se temuse că avea să se facă țăndări și nu avea să mai rămână nimic. Dacă o întreba despre Landsdowne, despre căsătoria lor, despre relația cu el, avea să sară din trăsură și să o ia spre casă pe jos. De ce se vârâse în conversație? Era acolo să-i supravegheze. Rolul ei era să tacă și să observe.

– Puțini bărbați au crescut în preajma exemplului demn de urmat, ca mine, spuse el încet.

Respirația pe care nici măcar nu-și dăduse seama că și-o ținea îi scăpă când văzu că nu ducea conversația în direcția de care îi era groază.

– Părinții tăi se iubesc? întrebă Gina.

– Enorm. M-au învățat să nu o iau niciodată de bună, arătându-mi că, dacă ai norocul să dai peste ea, trebuie să o cultivi. Îndrăznesc să spun că tata se duce la culcare în fiecare seară gândindu-se ce poate face la trezire pentru a se asigura că mama este recunoscătoare că își împarte viața cu el.

– La fel și mama ta?

– Femeile iubesc mai ușor, cred. Mai firesc. Bărbații trebuie să se străduiască mai mult, mai ales că nu suntem foarte expresivi în general. Așa că, dacă poți cuceri inima unui bărbat, rochiile, bomboanele de ciocolată și banii vor veni de la sine. Nu trebuie să insiști să le primești.

– Ai vreun sfat legat de cum să cucerești inima unui bărbat? întrebă Gina.

– Fii tu însăți!

– Dar ai grijă, scumpo, căci bărbații rareori fac asta, adăugă Tillie.

– Nu ai o opinie prea favorabilă despre bărbați, spuse Rexton, zâmbind amar.

– Demonstrează-mi că mă înșel, milord.

– S-ar putea să o fac, Lady Landsdowne.

Își dorea să-și fi ținut gura, căci nu mai avusese până atunci senzația că tocmai i se lansase o provocare fățișă – și, dacă nu avea grijă, se putea trezi că-și pierdea nu doar mândria, ci și inima.

Trebuia să înceteze să o mai provoace pe Lady Landsdowne, dar i se părea mult mai atrăgătoare decât sora ei. Nu era reținută sau

timidă și nu dădea înapoi. Dar ochii nu îi scânteiau niciodată, iar buzele nu i se arcuiau într-un zâmbet sincer de bucurie; avea o nevoie irațională de a le vedea pe amândouă. Fusese la fel de inocentă ca sora ei când se măritase cu Downie?

Când intrară în parc, își dădu seama că devenise ușor țeapănă, ca și când se pregătea să primească o lovitură în pântec. Doar nu evitase parcul de la divorț, de la scandal. În timp ce domnișoara Hammersley stătea frumos pe marginea scaunului, privind curioasă în jur, străduindu-se să vadă cine ar putea fi în preajmă, ca un cățeluș exuberant, Lady Landsdowne părea să fie extrem de interesată de nodul lavalierei lui.

Voia să se relaxeze din nou, să se simtă îndeajuns de bine încât să îl provoace. Ceea ce era ridicol. Nu înspre ea trebuia să-și direcționeze interesul. Dacă nu avea grijă, avea să-și sfătuiască sora să îl îndepărteze imediat. Ceea ce s-ar dovedi dezastruos pentru domnișoara Hammersley. Dacă celibatarii vedeau că Rexton renunța la ea atât de ușor, după o singură ieșire, nu aveau să-i acorde fetei prea mult credit ca posibilă soție. Avea nevoie de cineva care să fie interesat de ea, astfel încât el să înceteze să o mai curteze.

Se forță să se concentreze doar asupra ei și să mențină conversația relativ neutră, astfel încât sora să nu intervină. Vorbiră despre flori și faună și, ori de câte ori putea să strecoare câte un râset, se asigura că era purtat de vânt spre gentilomii care treceau călare sau cu trăsura. Își menținu o expresie relaxată, întruchipând imaginea bărbatului gata să se îndrăgostească pentru totdeauna. Era recunoscător că domnișoara Hammersley era preocupată să admire împrejurimile și nu părea prea afectată de pretinsul său interes. Ar fi putut fi insultat de lipsa ei de atenție, doar că vanitatea nu se numărase niciodată printre defectele sale. Ba chiar se bucura că ea nu confunda rolul pe care îl juca cu adevăratul devotament.

Însă era cât se poate de sigur că Lady Landsdowne vedea dincolo de eforturile lui, înțelegând exact scopul lor. Dacă mijea ochii și mai tare, se puteau transforma într-o lamă gata să-l secere.

Dumnezeule, era protectoare, și nu putea să nu o admire pentru asta. Membrii familiei lui aveau tendința să se preocupe de cei mai puțin norocoși, să susțină dreptatea și să se străduiască să le îmbunătățească traiul. Vedea că, negreșit, Lady Landsdowne ducea tradiția mai departe cu o hotărâre încrâncenată. Bănuia că, dacă îi descoperea adevăratul scop, avea să-l culce la pământ cu un pumn

în față. Sau ar încerca. Își imagina cum i-ar prinde pumnul în mână înainte să îl atingă, trăgând-o spre el și acoperindu-i gura, până când s-ar fi topit amândoi într-o furtună.

Mergeau prin parc de aproape o jumătate de oră, când îi trecu prin minte că nimeni nu se oprise să vorbească cu el. Începu să-și dea seama că lumea căsca gura, arunca priviri neprietenoase și se încrunta. Le acordau atenție, însă nu una care să le fie de folos. Se gândi să se oprească și să se plimbe pe pajiște, dar domnișoara Hammersley începuse să se agite, ca și când ar fi sesizat privirile încruntate, spre deosebire de sora ei, care își ținea capul sus și înfrunta din când în când câte o privire.

– Este cam cald astăzi, spuse Rexton cu nonșalanță. Cred că m-am plimbat destul. Tu ce spui, domnișoară Hammersley?

– Pare puțin neprimitor.

Se aplecă spre ea.

– Oamenii sunt geloși pe caii mei.

Ochii ei verzi se făcură mari ca niște farfurioare.

– Chiar?

Nu, dar cu toate acestea încuviință din cap.

– Cu câțiva dintre gentilomi am fost în competiție la curse uneori. Întotdeauna câștig. Nu toată lumea suportă bine înfrângerile.

– Tu le-ai suporta dacă ai pierde?

El zâmbi larg.

– Probabil că nu. Am o fire foarte competitivă. Prefer să câștig.

– Să fiu sinceră, nu mi te pot imagina pierzând.

– Mi s-a întâmplat câteodată. Mă face să rămân modest și mă inspiră să muncesc mai mult.

– Așa ești tu modest? întrebă Lady Landsdowne.

Zâmbi larg spre ea, căci părea să o irite când o făcea.

– Absolut.

Dându-și ochii peste cap, ea își îndreptă din nou atenția spre verdeață. I-ar fi plăcut teribil să se întreacă cu ea în cuvinte.

– Nu cred că am luat vreodată parte la vreo competiție, se plânse domnișoara Hammersley.

– Nu ți se pare că este o competiție să-ți cauți soț? întrebă el.

Ea clătină din cap, încruntându-se.

– Nu. Nu aș aspira la un gentilom pe care l-ar dori o altă femeie.

– Nu ai auzit că nu există reguli în dragoste?

– Există mereu reguli, milord. Cel puțin în mintea mea. Lucruri pe care nu le-aș face pentru a câștiga.

– Admirabil.

Își instrui vizitiul să o ia înapoi spre Landsdowne Court. Domnișoara Hammersley suspină.

– Cred, Tillie, că înțeleg de ce mergi să călărești în parc dimineața, înainte să apară cineva.

– Este mult mai răcoare atunci, Gina. Calul meu preferă așa.

Și își imagina că și ea. Se străduia mereu să-și protejeze sora de adevărul situației sale neplăcute – că era detestată de nobili?

Vorbiră foarte puțin pe drumul spre casă. Când vizitiul opri trăsura pe alee, Rexton sări și îi întinse mâna înmănușată lui Lady Landsdowne. După o ezitare, i-o dădu, sigură pe sine și fără șovăială. Nimic delicat aici, nimic care s-ar frânge cu ușurință. O observase când o ajutase să urce în trăsură, felul în care se insinua căldura ei în pielea de ied, pătrunzându-i în carne. Erau aproape unul de altul când coborî cele trei trepte, punând piciorul pe pământ, însă erau despărțiți de o distanță imensă, ca și când ar fi fost încercuită de un zid care nu putea fi escaladat sau prin care nu se putea pătrunde. Se ținea la distanță, și el se întrebă dacă făcuse la fel în patul soțului ei.

După ce îi dădu drumul, o ajută pe Gina. Era ca și când ar fi ajutat o păpușă, căci nu mișcă nimic în el. Nimic nu vibra între ei. Nu se simțea nici o scânteie. Nimic care să-i aprindă simțurile. Ar fi zis că era cu un picior în mormânt dacă nu ar fi avut o reacție atât de puternică și de persistentă în prezența lui Lady Landsdowne.

Înaintă spre ușă, în vreme ce Gina rămase în urmă, zâmbindu-i și fluturând din gene, ca și când s-ar fi străduit să alunge un fulg de cenușă care i s-ar fi așezat în colțul ochiului. Era, într-adevăr, prea inocentă pentru el. Sora ei avea ceea ce îl interesa, dar își dorea să ajungă la Black Diamond mai mult decât dorea să respire.

– Aș putea să-ți vorbesc între patru ochi, domnișoară Hammersley? întrebă el încet, însă Lady Landsdowne îl auzi.

Spatele i se îndreptă, devenind țeapăn, când se gândea că nu putea fi mai drept de-atât, iar umerii ei zvelți înghețară, de parcă cineva tocmai îi călcase pe mormânt, făcând-o să tresară. Se răsuci pe călcâie, cu o expresie impenetrabilă ca o mască.

– Scurt, porunci ea, înainte de a intra în casă.

După nici zece secunde, apăru majordomul, în poziție de drepți, privindu-l țintă pe Rexton, ca și când ar fi suspectat că nu punea nimic bun la cale. Nu era prea departe de adevăr.

Rexton se întrebă din nou ce o atrăsese pe contesă la el. Era înalt, subțire, brunet, dar expresia lui era atât de ternă, încât nu ar fi fost remarcat nici în ruptul capului. Avea simțul umorului? O făcea să râdă? Îi recita poezii, într-o cadență fermecătoare? O...

– Milord?

Se uită în jos și văzu că fata îl privea țintă, așteptând. Da. Trebuia să se concentreze asupra mezinei, nu asupra surorii mai mari.

– M-am simțit minunat, milord, spuse ea cu o voce suavă, pe care el nu și-o putea imagina strigându-i numele în extaz.

De ce băga în seamă aceste gânduri, comparând-o cu alte femei pe care le cunoscuse, cu sora ei, pe care nu o cunoștea, când nu avea nici un plan să-și concretizeze avansurile în vreun fel?

– Și eu la fel. Mă întrebam dacă vrei să mi te alături în lojă mâine-seară.

Zâmbetul îi păli, și se încruntă.

– În lojă? Acolo locuiești?

Vorbea serios? Nu i se păruse prostuță, dar ce-i drept nici nu conversaseră despre nimic complicat sau important. Îi zâmbi amuzat.

– Am o lojă la teatru.

Ea zâmbi radioasă, cu ochii scânteind ca niște pietre prețioase, în lumina soarelui.

– La teatru! Iubesc teatrul! Aș fi încântată să te însoțesc.

– Crezi că îi va trece migrena servitoarei tale până atunci?

– Sunt cât se poate de sigură.

Nu știa de ce era dezamăgit de această idee. Faptul că sora ei nu avea să fie în preajmă avea să îi ușureze misiunea.

– Atunci, voi fi aici mâine, la șapte și jumătate. O luă de mână și îi sărută încheieturile înmănușate. Aștept cu nerăbdare, domnișoară Hammersley.

– În ciuda celor spuse de sora mea, aș vrea să-mi spui Gina.

El zâmbi.

– Se pare că mi-e greu să renunț la maniere, ceea ce ar încânta-o, fără îndoială, pe mama.

– Ești amuzant, milord.

Era mult prea ușor de mulțumit. Înclină scurt din cap spre majordom înainte de a se îndrepta spre trăsură, sări în ea și se așeză pe bancheta de piele. Vizitiul îndemnă imediat caii, care o luară la trap.

Rexton era tentat să privească înapoi, să vadă dacă Lady Landsdowne privea pe fereastră, dar nu voia să îi dea satisfacția de a ști că se gândea la ea. Trebuia să găsească repede pe cineva pentru domnișoara Hammersley, ca să poată scăpa de ea și pentru a-și ține promisiunea. Înainte de a fi distras de sora ei mai mare.

Ascunsă în parte după draperii, Tillie stătea la fereastra dormitorului, privind spre trăsura care se îndepărta. Era bucuroasă că pleca. O neliniștea într-un fel pe care nu voia să îl cerceteze. Emana atracție sexuală așa cum emana soarele căldură – natural, ca și când nu ar fi fost făcut pentru altceva.

Gelozia care o săgetase când ceruse un moment între patru ochi cu Gina era complet necuvenită. Îi făcea curte surorii ei, iar Tillie nu era absolut deloc interesată de el. Fusese căsătorită o dată, și, pentru Dumnezeu, fusese o lecție de umilință și supunere. Opinia, preferințele și dorințele ei nu contaseră câtuși de puțin. Prefera să fie independentă, să fie stăpână pe toate aspectele vieții ei. Nu avea să mai lase niciodată vreun bărbat să dețină controlul asupra ei.

Chiar dacă gândea astfel, înțelegea dorința Ginei de a se mărita. Nu tuturor femeilor le pria singurătatea. Era important să faci parte din ceva, alături de cineva. Însă doar dacă era ce și cine trebuia. Altfel, nu aveai parte decât de nefericire.

Ușa dormitorului se deschise, iar Gina dădu buzna, își desfăcu brațele larg și făcu o piruetă.

– Nu-i așa că e minunat? Se aruncă pe pat și zâmbi la baldachin, de parcă ar fi fost raiul. E atât de chipeș și de fermecător. Și într-o zi va fi duce, iar eu voi fi ducesă. Ce norocoasă sunt!

Tillie nu era atât de sigură. Se duse spre ea, se așeză pe marginea patului și luă mâna surorii ei.

– Scumpo, trebuie să te uiți dincolo de nasul lui sculptat și de bărbia puternică...

Gina se ridică în capul oaselor.

– Ai observat?

Trăsăturile lui i se imprimaseră în minte la fel de clar pe cât erau trasate pe chipul lui.

– Cum să nu?

– Are niște ochi de un albastru incredibil. M-aș putea pierde în ei.

– Asta e problema, Gina, nu vrei să te pierzi când ești cu un bărbat. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul. Cu întrebări istețe, trebuie să sapi în trecutul lui, să afli ce-i place și ce nu-i place, ca să vezi ce intenționează cu adevărat. Bărbații afișează o fațadă când fac curte, mai ales când doamna în cauză posedă o avere. La un moment dat, trebuie chiar să îl faci să se înfurie.

Lecții plătite scump.

Trăsăturile delicate ale Ginei fură traversate de un șoc.

– De ce aș face ceva atât de neplăcut? Dacă nu sunt bună pentru el, va trece la alta.

– Dacă supărându-l îl vei face să-și îndrepte afecțiunea spre alta înseamnă că sentimentele lui nu erau pentru tine din capul locului.

– Asta s-a întâmplat cu tine și cu Downie? Nu vorbești niciodată despre el.

Și nici nu avea să o facă. Căsătoria cu el fusese îngrozitoare. Nu o lovise niciodată cu pumnii, dar cuvintele tăiau uneori mai adânc.

– Bărbatul care mi-a făcut curte nu a fost bărbatul cu care m-am măritat. Este important să descoperi tot ce poți despre persoana cu care te căsătorești. Ia după-amiaza aceasta drept exemplu. A vorbit foarte puțin cu tine. E ca și când ai fi fost un trofeu pe care îl afișa.

– Cred că pur și simplu nu știa ce să spună pentru că nu ne cunoaștem foarte bine.

Nu asta era problema. El și Tillie se cunoșteau de și mai puțin timp, și totuși nu rămăsese deloc fără cuvinte când venise vorba să-i răspundă. Nu se oprise la ceva obișnuit, precum forma sau nuanța unei petale, când vorbise cu ea.

– Ceea ce înseamnă că ar trebui să încerce să te cunoască, în toate aspectele, și pur și simplu nu am avut senzația că se străduiește să facă asta.

Toată exuberanța se evaporă din Gina, iar Tillie detesta faptul că spărsese bula de fericire a surorii ei, dar nu suporta gândul că s-ar putea căsători cu un bărbat care nu o aprecia, care nu o trata cu amabilitatea pe care o merita. Mama ei o îndrumase pe Tillie spre un titlu și nimic altceva. Nu îi trecuse niciodată prin cap să îi dea sfaturi utile cu privire la bărbați, cum să afle ce zăcea în sufletele lor – fie că era bun sau rău.

– Crezi că este posibil să-l fi făcut să se simtă stânjenit? întrebă Gina. Te-am surprins aruncând câteva priviri încruntate.

– Mă îndoiesc că îl face cineva pe marchizul de Rexton să fie stânjenit.

– Pare foarte puternic, nu-i așa? Foarte sigur pe sine. Am rămas cu impresia că vrea să conducă trăsura el însuși.

Tillie zâmbi încurajator spre sora ei.

– Da, cred că ai dreptate în cazul acesta. Nu părea să aibă răbdare să stea pur și simplu. De fapt, cred că ar fi preferat să iasă la călărit.

Gina se învioră.

– Voi sugera ca data viitoare să ieșim să călărim în loc să luăm trăsura.

Simți din nou o gheară în piept imaginându-și-o pe sora ei cu Rexton. Era al naibii de iritant. Voia ca sora ei să găsească fericirea și era foarte posibil ca Tillie să-l fi citit greșit pe marchiz, cu intențiile sale.

– Numai nu te îmbăta cu gândul că vei deveni ducesă într-o zi, încât să uiți că te vei căsători cu ducele. Fii foarte atentă la felul în care te tratează, la ce spune, caută mici semne care îți vor arăta dacă nu este sincer cu tine.

– Cum ar fi?

Atât de multe lucruri. Cu ce să înceapă?

– Faptul că este atent la alte femei când este cu tine. Că vorbește fără a ți se adresa, de fapt. Chiar este dificil de explicat.

Gina se răsuci pe pat, îi luă mâinile lui Tillie și le strânse.

– Ești mult mai înțeleaptă decât mine, Tillie. Ai dreptate să spui că sunt atât de absorbită de prezența lui, încât nu mai sunt atât de atentă pe cât ar trebui să fiu. Nu sunt obiectivă pentru că îmi face stomacul să tresalte nebunește. Dar tu, tu ești obiectivă.

Nu prea. Nu cu adevărat. Mai ales că și stomacul *ei* o lua razna din pricina lui.

– M-a invitat să merg la teatru mâine-seară. Vrei să vii cu noi? Îi vom spune că ne vei supraveghea, ceea ce vei și face, desigur, dar poți totodată să-l analizezi. Ajută-mă să stabilesc dacă el este alesul.

Tillie scutură din cap. O după-amiază în prezența lui era de-ajuns.

– Nu, nu cred că ar fi înțelept.

– De ce nu?

Deoarece o făcea să se încingă, să se întrebe cum ar putea fi sărutările lui, dacă avea buzele la fel de moi pe cât păreau. O făcea

să se întrebe cum arătau mâinile lui fără mănuși, cum îi era pieptul fără cămașă și fundul fără pantaloni. Și cum arăta și din față.

– Nu cred că îl stânjenesc, după cum insinuai mai devreme, dar cred că s-ar putea să îl distrag.

– Pentru că este atras de tine?

Tillie sări de pe pat și începu să pășească de colo-colo.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar știe că îl judec. I-am spus-o înainte să ni te alături în salon.

– Atunci, se va aștepta probabil să ne însoțești. Am nevoie de tine, Tillie. Am nevoie de îndrumarea ta. Nu vreau să fac o greșeală groaznică, la fel ca tine.

Tillie se opri brusc.

– Îmi pare rău, spuse Gina repede. Nu am vrut să spun că ai făcut o greșeală.

Tillie îi zâmbi cu blândețe.

– Dar așa este. Apoi, am făcut ca lucrurile să fie și mai rele. Și și-a întinat sora făcând asta. Rexton are nevoie de o soție care nu este atinsă de scandal. Primirea care ni s-a făcut în parc nu avea nici o legătură cu caii lui, ci doar cu prezența mea. În public, trebuie să stăm separate și să păstrăm distanța între noi dacă vrei să ai vreo speranță de a pune mâna pe un viitor duce – sau pe vreun lord.

– Nu este deloc corect.

– Dar așa funcționează lucrurile. Întorcându-se la pat, luă mâinile Ginei și le strânse. Vreau să găsești fericirea. Nimic nu contează mai mult pentru mine.

– Vreau să fii fericită.

– Și voi fi. După ce îți vei face o situație.

După câteva minute, când Gina se întoarse în dormitorul ei, își chemă servitoarea. În timp ce aștepta, își scoase pălăria și mănușile înainte de a se uita încruntată la reflexia ei din oglindă.

– Nu ești atât de isteață pe cât credeai, nu-i așa?

Se auzi o bătaie ușoară la ușă. Servitoarea venise la chemarea ei.

– Intră.

Annie intră și închise ușa.

– Da, domnișoară?

– Dacă întreabă Lady Landsdowne de migrena ta, spune-i că ești bine acum și mulțumește-i pentru grijă.

– Migrena mea, domnișoară?

Gina se așeză pe bancheta din fața mesei de toaletă.

– Este așa cum am bănuit, Annie. Interesul lui față de mine este prefăcut.

Avea sentimentul că unchiul ei îl pusese să o curteze, deși nu era sigură ce spera Rexton să câștige prin acțiunile sale. Poate că era pur și simplu un om bun care ajuta un prieten. Însă nu semăna deloc cu eroii din romanele de dragoste pe care le citea. Nu o făcea să simtă că o ia amețeala, că se încinge sau că o cuprind furnicături în locuri necuvenite.

Era cât se poate de sigură că nu se putea spune același lucru despre Tillie. Când îl întâlnise pe marchiz, bănuise că era posibil să fi intuit bine. Iar interesul lui față de sora ei nu era prefăcut. Era evident. Deși Tillie putea să o nege, când Gina intrase în salon, aproape că se fripsese din pricina ardorii emanate de Rexton și de Tillie. Atunci se hotărâse că, în loc să-și convoace servitoarea să-i însoțească, avea să o roage pe Tillie să îndeplinească acest rol.

Fusese fascinant să-i vadă aruncându-și replici unul altuia, fiecare încercând să iasă învingător. Dar, dacă un bărbat s-ar uita la Gina cu o privire la fel de arzătoare ca a lui Rexton când i se opreau ochii asupra lui Tillie...

Ei bine, Gina i-ar încuraja negreșit avansurile.

O cunoștea pe Tillie îndeajuns de bine încât să știe că nu avea să îl încurajeze, astfel că era datoria ei să o călăuzească. Sora ei fusese grav rănită, și bănuia că nici un bărbat nu avea intenții bune. Poate că avea dreptate. Sau poate că avea nevoie de cineva ca marchizul de Rexton pentru a o ajuta să-și vindece inima rănită.

Dar, din pricina încăpățânării lui Tillie, Gina avea să fie nevoită să se gândească la o altă stratagemă pentru a o determina pe sora ei să o însoțească la teatru. Avea nevoie de multă inventivitate, căci nu putea să o lase pe servitoarea ei să se îmbolnăvească din nou. Se temea că, în final, urma să se dovedească o pețitoare nepricepută.

Capitolul 3

Dacă voiai să știi cu adevărat ce se întâmpla în cercurile aristocratice, te duceai la Dragonii Îngemănați, un stabiliment pentru jocuri

de noroc, frecventată atât de bărbați, cât și de femei. În mod ciudat, bărbații bârfeau mai mult decât femeile, dar Rexton știa că, pentru a descoperi dacă faptul că îi făcea curte domnișoarei Hammersley fusese observat și era luat în serios, o seară la masa de cărți în salonul principal avea să-i aducă răspunsul căutat.

Prefera să joace într-o încăpere privată, unde mizele erau mai mari, dar în seara aceea se așeză la o masă cu o doamnă și alți patru gentilomi, dintre care unul era contele de Landsdowne. Își spusese că alesese grupul acesta deoarece dorea să afle cum ar reacționa Downie la faptul că o curta pe fosta sa cumnată, că voia să se asigure că acesta nu urma să-i submineze eforturile de a o mărita pe Gina cu cineva. Dar trebuia să recunoască – era curios în legătură cu ce ar putea dezvălui Downie despre femeia de care divorțase. Poate ar putea chiar afla de ce își făcuse de lucru cu nenorocitul acela de lacheu.

Nu putea nega că dragostea era ciudată. Familia sa și cercul său de prieteni apropiați erau o combinație de nobili și oameni simpli, printre care se numărau cetățeni respectabili și onorabili, care respectau legea, dar și hoți de buzunare, tâlhari și șarlatani. Prin urmare, înțelegea că inima controla destinele mai mult decât capul sau poziția socială. Cu toate acestea, nu și-o putea imagina pe Lady Landsdowne cu majordomul, așa cum nu se putea imagina pe sine însuși cu o târfă în Whitechapel. Avea gusturi selecte și bănuia că la fel și contesa. Și iată-l gândindu-se la ea din nou, când trebuia să se concentreze la sora ei, să se asigure că respecta termenii asupra cărora convenise cu Hammersley, ca să ajungă la armăsarul pe care îl dorea.

Sau, în momentul acela, având în vedere că pierduse trei mâini la rând, poate că ar trebui să se concentreze la cărțile pe care le primea. Sau să se asigure că Downie câștiga. Contele avea tendința să devină mai vorbăreț când îi surâdea norocul, așa poate că Rexton ar trebui să continue să joace la întâmplare. În privat, era tentat să joace cu cei care se pricepeau să manipuleze cărțile, să cântărească șansele și să citească teancul. Astfel că, deși nu era firesc, începu să arunce cărți de care nu ar fi trebuit să se descotorosească.

– Nu prea ai noroc în seara asta, nu-i așa, Rexton? croncăni în cele din urmă Downie.

Rexton uitase cât de repede îl călca pe nervi contele.

– Nu am noroc la cărți astă-seară, se pare, dar am noroc în altă parte. Cu o doamnă cel puțin.

Singura femeie de la masă, Lady Edith Leland, căreia îi fusese prezentat cu o seară în urmă, își ridică ochii căprui scânteietori din cărți și îi zâmbi.

– Cu domnișoara Hammersley, pare-se. Am observat-o în trăsura ta, în parc, în această după-amiază.

Aruncă o privire rapidă spre cărți și puse pe masă doi valeți.

– Într-adevăr, m-a onorat cu prezența. E absolut încântătoare.

Faptul că doi dintre ceilalți gentilomi necăsătoriți de la masă ciuliră urechea la comentariul său îi dădu un sentiment de satisfacție. După seara asta, carnețelul de dans al fetei de la următorul bal la care urma să ia parte avea să se umple.

– Gina? pufni Downie. Aș fi atent, bătrâne. Dacă seamănă cu sora ei, nu îți va aduce decât necazuri. De-abia vei pune mâna pe zestrea ei, că se va furișa cu un lacheu, străduindu-se să te compromită.

Rexton era tentat să-i spună că o noapte în patul său era suficientă pentru a o convinge că nici alt bărbat – fie el lacheu sau altceva – nu ar mai putea să o satisfacă. Dar fu zguduit de gândul că nu pe Gina și-o imagina în patul său, ci pe Lady Landsdowne. Când și-o imagină cu Downie, i se făcu greață, ca și când ar fi mâncat ceva rânced.

– Sunt foarte sigur că o pot face să fie mulțumită.

Deși, când venea vorba despre Gina, nu avea nici un interes să o mulțumească în vreun fel. Era un pește mic, care trebuia aruncat înapoi în iaz, pentru altcineva –, iar acum îl rodea vinovăția pentru gândul acela răutăcios. Nu avea obiceiul de a fi malițios cu femeile, de a gândi rău despre ele sau de a profita. Avea să-și sporească eforturile de a-i găsi pe cineva mai demn decât el.

Downie își etală cărțile și aruncă un zâmbet afectat când ceilalți jucători le așezară pe masă pe ale lor, înainte de a lua jetoanele din centrul mesei cu niște mâini care păreau a fi prea moi. Rexton nu voia să-și imagineze că mângâiau abdomenul lui Lady Landsdowne, urcând spre a-i cuprinde sânii, alunecând să-i prindă fundul în palme. Era destul de chipeș, deși avea buze atât de subțiri, că erau aproape inexistente. Când dealerul începu să împartă cărțile, Rexton se auzi întrebând:

– Nu-mi amintesc, Downie. Cât timp ai fost căsătorit?

– Trei ani înainte de a ne despărți și de a solicita divorțul. Deși timpul necesar pentru a mă elibera complet de ea a părut să dureze o eternitate. Americancele acestea sunt al naibii de răsfățate, Rexton.

Ține minte ce-ți spun: îți va fi mai bine cu o fată de-a noastră, care își cunoaște lungul nasului și înțelege tradiția.

Chiar și din locul în care stătea, simți că Lady Edith fierbea de indignare – sau poate că era el agitat. Era obișnuit să fie înconjurat de femei puternice în familia sa. Își avuseseră mereu locul alături de soții lor, dacă nu cu un pas în fața acestora. Și-o imagină pe Lady Landsdowne – Tillie – la fel de tânără și de inocentă ca sora ei, cu ochii albaștri mari, plini de speranță și promisiuni, zâmbind cu ușurință. Îl deranja gândul că nu o văzuse zâmbind, nu cu adevărat. Îi surprinsese câteva arcuiri sardonice ale buzelor, dar nimic autentic, nimic vesel.

Schimbă doar două cărți. Avea să se asigure că Downie nu urma să câștige mâna aceea.

– Dacă aș putea îndrăzni, Lord Rexton, șopti Lady Edith, deși vocea ei se auzi la toată masa, am observat-o pe cealaltă doamnă din trăsură. Nu cumva era faimoasa moștenitoare, nu-i așa?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, pe care o exersase în tinerețe, când voia să-și intimideze fratele mai mic, care îi spusese cândva că ochii săi mijiți îi aminteau de o floretă ascuțită. Biata fată roși.

– Lady Landsdowne, vreau să spun.

– Ea era, într-adevăr. Își însoțea sora.

– Ha! exclamă Downie, suficient de tare încât oamenii de la alte mese să se uite spre ei. Mathilda nu este nicidecum potrivită pentru a se asigura că o tânără se comportă bine. Nu are habar ce înseamnă o purtare cuviincioasă.

– S-a descurcat destul de bine, spuse Rexton. M-a ținut din scurt.

– Nu fi prost, Rexton. Fosta mea soție nu avea habar cum să se comporte pentru a mă face mândru. Ca să fiu sincer, m-am bucurat că am scăpat de ea.

„Și eu mă bucur că ea a scăpat de tine." Sentimentul veni rapid, pe negândite, iar tendința protectoare care îl însoți îl surprinse. Nu, era mai mult de-atât. Simțea o furie mocnită, dându-și seama treptat că își strânsese mâna liberă în pumn atât de tare, că îl durea.

– Nu am mai văzut-o niciodată, spuse Lady Edith gânditoare. Este foarte frumoasă.

– Frumusețea e superficială, fetițo, insistă Downie. Te asigur că nimic din femeia aceea deplorabilă nu se apropie de frumusețe. Este o târfă vicleană și răzbunătoare.

Lady Edith icni.

– Ai grijă cum vorbești, Downie, spuse Lord Somerdale înainte ca Rexton să-și lase pumnul să zboare. Este o doamnă printre noi.

– Este un cazinou, nu un salon unde se servește ceai. Poate merge în altă parte dacă este jignită.

– O poți lua tu din loc, Landsdowne, spuse Rexton pe un ton scăzut, care mocnea amenințător. Deși, de fapt, nu voia ca acesta să plece de la masă, căci i-ar fi fost mai greu să-i ia ultimul bănuț dacă o făcea. Sau poți să-ți amintești că Drake Darling se așteaptă ca clienții săi să fie politicoși și manierați. Cere-i scuze lui Edith sau vezi-ți de drum.

– Nu poți să-mi poruncești ce să fac, Rexton.

Rexton știa că zâmbetul pe care i-l aruncase băga frica în oase, căci Somerdale se trase ușor înapoi, ca și când s-ar fi așteptat să zboare un pumn în direcția lui, în vreme ce celălalt gentilom începu să-și studieze cărțile de parcă ar fi luat-o la goană dacă nu erau supravegheate cu atenție.

– Ai uitat că Darling este fratele meu?

– Nu de sânge.

– Din toate motivele importante, astfel că mă văd obligat să îți amintesc regulile acestui club. Nu trebuie decât să pocnesc din degete, și vor veni doi gentilomi să te escorteze. S-ar putea ca norocul să nu-ți mai surâdă la fel de mult în altă parte. Acum, cere-ți scuze.

Landsdowne îi aruncă o căutătură cruntă pentru o clipă, înainte de a-și îndrepta atenția asupra tinerei.

– Lady Edith, mii de scuze. Când vine vorba despre fosta mea soție, iese la iveală ce este mai rău în mine, căci a fost o perioadă foarte dificilă din viața mea. Sper că mă vei ierta că m-a luat gura pe dinainte.

– Bineînțeles, milord.

Fiind generos, Rexton o lăsă pe Lady Edith să câștige mâna aceea. Apoi îi luă lui Landsdowne toți banii pe care îi pusese la bătaie. Faptul că făcea parte dintr-o familie de hoți de buzunare, tâlhari și șarlatani îl făcuse să devină foarte priceput la trișat fără a fi prins.

Drake Darling putea mirosi un trișor de la kilometri distanță. Stând în balconul de la Dragonii Îngemănați, privea uluit cum fratele său aduna câștiguri, fără oprire, permițându-i din când în când doamnei să ia câte o mână, dar asigurându-se că Landsdowne,

contele, nu mai avea nicicând parte de satisfacția de a adăuga jetoane la grămada sa, fiind mai degrabă condamnat să vadă cum se împuținau discurile de fier sub ochii lui.

Era obișnuit ca Rex să folosească mijloace ilicite în încercarea de a o împiedica pe sora lor să câștige, dar aceasta era o rivalitate între frați, iar Drake nu îl văzuse încă pe Rex întrecând-o pe Grace. Drake nu mai cunoscuse pe nimeni – bărbat sau femeie – cu degete atât de agile. Știau cu toții că, atunci când jucau cărți în familie, existau toate șansele ca toți să folosească mijloace îndoielnice pentru a câștiga. Ideea era să nu fie prinși făcând-o. Dar, în cazinoul lui Drake, trebuiau să se comporte bine.

Coborî și începu să se plimbe printre mese, cu un pas nonșalant, în vreme ce mintea îi lucra cu rapiditate, străduindu-se să nu judece sau să nu se mânie până nu înțelegea ce se întâmpla. Când se apropie de masa la care stătea Rex, se uită cum Landsdowne împinse scaunul și se îndreptă spre biblioteca rezervată gentilomilor care aveau nevoie de băutură sau de conversație. Doamnele aveau o bibliotecă similară. Când se hotărâse să deschidă porțile cazinoului și pentru sexul frumos, își dăduse seama că era nevoie de zone separate pentru fiecare sex, astfel încât să nu fie de fiecare dată nevoiți să se cenzureze.

Era aproape de spatele lui Rex când îl auzi spunând:

– Lady Edith, te aș putea deranja cu rugămintea de a dona ce am câștigat organizației tale caritabile preferate?

O altă regulă nescrisă în rândul membrilor familiei sale și ai prietenilor: câștigurile necurate nu puteau fi păstrate, ci trebuiau dăruite cuiva aflat la ananghie sau puse în slujba unor acte caritabile. Așadar, nu se înșelase: fratele său mai mic trișase la cărți.

Doamna deveni radioasă auzindu-l.

– Aș fi nemaipomenit de încântată, milord, să le folosesc într-un scop nobil. Generozitatea ta este o sursă de inspirație.

– Mulțumesc, dar măcar atât pot face.

Nici că se puteau rosti cuvinte mai adevărate. Drake îl strânse pe Rex de umăr.

– Haide să bem ceva împreună.

Fratele său nu tresări. Îl privi în ochi. Când eram mai tânăr, Rex îl adora pe Drake, dar, odată cu trecerea anilor, își dăduse seama că flăcăul pe care părinții săi îl adoptaseră și îl crescuseră ca pe unul de-al lor nu era atât de special la urma urmelor.

Rex îi făcu semn unuia dintre lacheii din apropiere să se ocupe de jetoanele sale, schimbându-le în monede și instruindu-l să îi ducă banii lui Lady Edith. Drake ar fi putut crede că era interesat de tânără, doar că îl văzuse acordând atenție multor doamne, astfel că nu credea că aceasta însemna ceva special pentru fratele său. Dacă nu voia să impresioneze o doamnă pe care ar fi dorit să o curteze, atunci de ce lăsase un gentilom fără bani?

Drake nu spuse nimic până când ajunseră în biroul lui, unde erau în siguranță, cu ușa închisă și băuturile în mână.

– Nu te-am învățat să trișezi ca să îmi jupoi clienții în cazinou.

Rex sorbi din whisky, se duse la fereastră și privi pe geam.

– O merita.

Drake se așeză pe marginea biroului. Cu părul negru și pielea măslinie, semăna mai degrabă cu un drac, în vreme ce frații săi adoptivi îi aminteau de îngeri, cu buclele lor blonde și ochii deschiși la culoare. În acel moment, nu credea că își dorea să se întâlnească cu Rex pe o alee întunecoasă.

– Poți să-mi spui de ce?

Rex clătină din cap, sorbind din nou din pahar.

– Lady Landsdowne a fost membră a clubului? Înainte ca Drake să apuce să răspundă, marchizului păru să-i vină o idee, căci adăugă: Este membră a clubului acum?

– Nu este membră. Bănuiesc că nu i-ar plăcea primirea glacială de care ar avea parte. Clătină din cap încet, deși Rex continua să privească în noapte. Nu-mi amintesc să fi venit o dată aici în timp ce era căsătorită cu contele. De unde acest interes?

Rex continuă să privească țintă la ceea ce se întâmpla pe străzile de dedesubt. Sorbi din nou din băutură. Bătu cu degetul în pahar, apoi sorbi iar.

– Nu sunt sigur. Se întoarse, se sprijini de perete și îl privi în ochi pe Drake. Am întâlnit-o astăzi.

– Și-ai început să gândești cu mădularul, nu cu capul.

Rex râse, dând pe gât ce mai rămăsese în pahar.

– Nu sunt sigur că am fost în stare să gândesc câtuși de puțin. Ar trebui să o curtez pe sora ei.

Drake era bucuros că stătea sprijinit de birou, căci altfel risca să se răstoarne. Era cazul ca fratele său să își ia o soție, dar nu își manifestase încă interesul în acest sens. Bineînțeles, Drake plănuise să nu se căsătorească niciodată. Dar asta fusese cu opt ani, patru copii

și nenumărate animale salvate în urmă. Soția sa avea inimă bună când era vorba despre copii și animale. Și câteodată despre el.

– Mama va fi fericită să audă asta. Își dorește mai mulți nepoți.

Rex se încruntă.

– Are mai mulți decât de-ajuns de la tine și Grace. Și nu mă voi căsători cu fata. Am făcut o înțelegere cu unchiul ei să îi fac pe alți lorzi să devină interesați de ea. Se pare că se teme că va călca pe urmele surorii sale, neonorându-și legămintele.

– Și tu ce-ai de câștigat?

– Doi câștigători de la Black Diamond.

Drake fluieră.

– Ai vrut calul acela pentru împerechere de când l-ai văzut prima dată la curse.

– Într-adevăr. Așa că voi face pe îndrăgostitul o vreme.

Încruntându-se, Drake își studie fratele. Nu era un bărbat rău, dar era obsedat de calul acela nenorocit, de curse în general.

– Te-ai gândit la sentimentele fetei?

– Nu voi petrece cu ea atât de mult încât să prindă rădăcini emoții adevărate.

– Nu poți controla inima.

– O săptămână cel mult. Tinerii se vor da peste cap să fie cu ea. Mă va da deoparte.

– Poate că nu ar trebui să-i spui mamei sau lui Grace despre acest plan.

– Nu intenționam să fac asta. După cum spuneam, se va termina repede. A atras privirile câtorva gentilomi când am dus-o în parc în această după-amiază. Mâine urmează să mergem la teatru. Încă un bal, și se va termina totul.

– Nu aș fi atât de sigur. Ascultă pe cineva care știe din experiență. Când vine vorba despre doamne, planurile nu merg niciodată cum te aștepți să meargă.

Dumnezeule, dar stătea bine pe cal.

Rexton o privea în timp ce mergea la trap, călare pe un murg pursânge arab, pe Rotten Row. El sosise la șase. Ea la șapte. Nu știa de ce comentariul rostit într-o doară de Gina, legat de faptul că sora ei călărea dis-de-dimineață, îi rămăsese în minte sau de ce simțea nevoia arzătoare de a o vedea. Poate pentru că trupul lui avea nevoie urgentă de eliberare, deși nu avea să o găsească aici. Era mai bine

să își spună că făcea parte din strategia de a se asigura că Gina urma să găsească o partidă bună, însă știa că nu era decât o minciună strălucită.

La ora aceea nu mai era nimeni în preajmă. Necugetată femeie, să nu ia un servitor cu ea sau măcar pe majordomul acela afurisit. Dacă era acostată, dacă vreun răufăcător își dădea seama că avea în față o bucățică aleasă și hotăra să o guste?

Își îndemnă bidiviul să o ia la galop, înaintând fără grabă pe poteca pe care știa că urma a se întâlni cu ea. Probabil că îl auzise apropiindu-se, căci își opri calul. Când se apropie îndeajuns pentru a face același lucru, se trezi privind înspre capătul țevii unui pistol foarte mic, pe care îl strângea în mâna înmănușată, cu o privire hotărâtă și aspră. Se părea că își purta singură de grijă și nu avea nevoie de ajutor.

– Lady Landsdowne. Vorbi calm, pe un ton egal, așa cum ar fi făcut cu o mânză năbădăioasă. Ar fi păcat ca sora ta să își piardă singurul pețitor atât de repede după ce l-a dobândit.

– Chiar?

Nu era convins că părea cu adevărat să se îndoiască.

– Într-adevăr. Te asigur că mi-ar deplânge dispariția. Multe femei ar face-o, de fapt.

– Sper că nu mă incluzi printre ele.

– Nu aș fi atât de îndrăzneț.

Deși, adevărul era că spera ca ea să fi suferit puțin dacă el ar fi părăsit lumea.

– Cred că, făcând-o pe Gina să sufere, mi-aș sabota țelul de a dori să o văd fericită. Strecură pistolul într-un buzunar al fustei de călărie. Nu-mi amintesc să te fi văzut aici dimineața.

– Cu siguranță, nu m-ai văzut. Nu am obiceiul să mă trezesc la o oră atât de neobișnuită, dar eram curios cu privire la verdictul pe care i l-ai transmis surorii tale după după-amiaza noastră în parc.

– Verdictul?

Părea complet confuză, dar el știa ca nu era.

– Haide! Sunt sigur că mi-ai descris calitățile și ceea ce e posibil să fi perceput drept părțile mele... rele.

– Nu ești arogant de crezi că ne-am petrece timpul discutând despre tine.

Era o afirmație, nu o interogație.

– Sunt doar cât se poate de convins că am fost subiectul conversației după ce v-am dus acasă. Îți voi ușura sarcina împărtășindu-ți ce cred că i-ai spus. Ce zici despre asta?

Ea se mișcă în șa, și el își dori să nu fi fost atât de bine acoperită de costumul verde de călărie. Pe sub mâneci și pe sub guler se iveau bucăți de dantelă. Își dorea să se fi aflat pe moșia lui, unde ar avea loc să galopeze nebunește peste pajiștile acoperite de flori. Nu avea nici o îndoială că ar fi fost o întrecere pe cinste, că i-ar fi zburat pălăria, i s-ar fi desfăcut agrafele, iar părul i-ar fi alunecat pe spate. Tânjea să îl vadă căzând în valuri pe spinarea ei, pe crupa calului... Îi apăru în minte o imagine cu ea dezbrăcată. Lady Godiva – nu avea nici o îndoială că Lady Landsdowne rivaliza cu ea în frumusețe.

– Aș fi într-adevăr foarte interesată să aflu ce crezi că i-am transmis surorii mele, dar, vai, am petrecut suficient de mult timp în parc și trebuie să merg acasă.

– Te voi însoți.

– Nu este necesar.

– Ca gentilom, trebuie să insist. În plus, cu siguranță mă va ajuta să îți intru în grații.

– Nu crezi că ai intrat, nu?

– Nu. Știa că nu, căci îl privea de parcă ar fi dorit să fi apăsat pe trăgaci. Te rog, Lady Landsdowne. În ciuda lucrurilor pe care le crezi, îmi doresc cu adevărat să mă asigur că sora ta va fi fericită. Dacă aș afla ce i-ai spus despre mine, m-ar putea ajuta, și în cele din urmă și pe tine, căci cred că îți dorești același lucru pentru ea. Și mă tem că am pornit cu stângul.

Deștept bărbat, marchizul de Rexton, de înțelesese influența pe care Tillie o avea asupra surorii sale.

– Ca să fiu sinceră, nu îmi amintesc să fi avut pe limbă numele tău nici măcar o dată după ce ne-am întors la Landsdowne Court.

Privirea lui se întunecă și coborî spre gura ei, și ea își dori să nu fi pomenit despre limbă. Mai rău, acum își imagina că se duela cu a lui, într-o intimitate fizică, nu în cuvinte. Bănuia, din motive care îi scăpau, că buzele acelea minunat conturate ale lui le-ar îndemna pe ale ei să se desfacă astfel încât să îi dea un sărut desăvârșit, atât de adânc, că l-ar simți până în vârfurile degetelor de la picioare. Chiar și acum, degetele ei simțeau nevoia să se chircească în cizme. Trebuia să scape de el, cât mai repede.

– Însoțește-mă dacă dorești. Dar nu îți voi dezvălui ce i-am spus Ginei în privința ta. Discuțiile între surori trebuie să rămână între ele.

Își îndemnă iapa să o ia din loc, displăcându-i satisfacția pe care o simți văzând că el își îndruma calul, făcându-l să meargă în pas cu al ei.

– Presupun că ați vorbit o vreme despre cât sunt de chipeș, spuse el.

Ea pufni. Bărbat arogant! Întotdeauna credea...

– Mă îndoiesc că vreuna din voi a cunoscut atâta perfecțiune la un bărbat.

Gândurile ei se întrerupseră ca și când s-ar fi izbit de un zid. Avea un ton ironic, poate chiar ușor autoironic. Era dificil să arăți atât de bine ca el și să faci toate femeile să-ți cadă la picioare ori de câte ori erai în apropiere?

– Ne-am distrat încercând să nu leșinăm în trăsura ta ieri după-amiază.

Își dorea să nu fi spus nimic, să fi rămas tăcută, căci el îi aruncă un zâmbet care aproape o făcu să cadă din șa. Nu era cinstit să existe un bărbat ca el.

– Ați fost vrăjite de inteligența mea și de manierele mele exemplare.

Era de ajuns. Nu avea să se lase fermecată.

– Te-am întrebat de ce ai vorbit atât de mult cu mine și nu cu ea.

– Nimănui nu-i place să fie interogat.

– Însă păreai hotărât să mă pui pe *mine* la încercare.

– Păreai mai capabilă să faci față atențiilor mele. A mai curtat-o cineva până acum?

Nu voia să se lase cucerită de preocuparea reală pe care o detecta în vocea lui.

– Ești primul. Dat fiind că mie mi s-a părut dificil să fac față acestui joc la optsprezece ani, am decis că ar fi mai bine ca ea să aștepte până la vârsta de nouăsprezece ani.

Lumina slabă a dimineții îi îngădui lui Tillie să vadă calculele pe care marchizul și le făcea în minte. Fu surprinsă că se străduia încă să afle informații despre ea – vârsta ei actuală, de exemplu –, însă ea era cea mai interesantă din surori, deși recunoștea că faptul acesta nu era un compliment. Doar scandalul din trecutul ei o făcuse să atragă atenția. El păru că își încheiase socotelile și era satisfăcut

de rezultat. Nu intenționa să îl întrebe la ce concluzii ajunsese, căci nu-i păsa câtuși de puțin dacă ghicise sau nu.

–Ai descurajat-o să meargă la teatru cu mine în seara aceasta? întrebă el.

–Nu. I-am spus că nu ești bărbatul de care are nevoie, dar cred că nu îi vei face rău.

Din nou, zâmbetul acela drăcesc. Ar trebui să-l urască pentru ușurința și lejeritatea cu care îi apărea pe buze. Era un bărbat care se simțea complet în largul său în preajma femeilor. Ceea ce se datora neîndoielnic faptului că ajunsese să cunoască destule – intim.

Deschise gura, o închise și clătină din cap.

–Voiam să spun că nu mă cunoști bine dacă crezi că vreo femeie este în siguranță cu mine. Părea oarecum jenat. Îmi vine foarte ușor să flirtez, dar adevărul este că ai dreptate. Nu i-aș face rău în mod intenționat. Este o fată încântătoare. Îmi face plăcere să mă aflu în compania ei.

Chiar dacă rostise adevărul, undeva în spatele cuvintelor sale se ascundea o minciună. Era cât se poate de sigură, deși nu putea spune exact ce era, dar în inflexiunea vocii lui apăruse o mică schimbare, ceva care sugera că se simțea vinovat. Sau poate că pur și simplu timpul pe care îl petrecuse cu Downie o făcuse să nu mai aibă încredere deplină că bărbații ar putea fi complet sinceri.

–Ce fel de bomboane de ciocolată preferă? întrebă el.

–Ar trebui să o întrebi pe ea.

–Aș strica surpriza, nu-i așa?

Ce soră neloială era, căci nu dorea ca el să-i trimită bomboane de ciocolată, nu voia să o curteze pe Gina.

–Cele umplute. Cu căpșune.

–Iar ție?

–Nu-mi place ciocolata.

–Ce îți place?

Liniștea dimineții făcea să pară că o întreba ceva absolut necuviincios, cum ar fi poziția preferată în pat sau cum îi plăcea să fie sărutată. De ce o făcea să se gândească la lucruri deșănțate?

–Nu mi se pare că *asta* este o informație de care ai nevoie pentru a o câștiga pe sora mea.

–Dar mi-ai spus deja că, pentru a ajunge la inima surorii tale, trebuie să trec pe la tine.

–Important este felul în care o tratezi, grija pe care i-o arăți.

Ajunseseră la micile grajduri din spatele locuinței ei. El avu îndrăzneala de a-l îndepărta pe grăjdarul care venise să o ajute. Descălecă fără efort, iar mușchii îi ieșiră în evidență, făcând-o să simtă că o strângeau hainele, încât de abia mai putea respira. Fără a spune o vorbă, își așeză mâinile pe talia ei. O cuprindeau cu totul. Mâini mari, puternice. Le simțise forța cu o zi înainte, când o ajutase să urce și să coboare din trăsură. Ar fi vrut să nu fie atât de cucerită de ele, să nu și le imagineze mângâind sâni și coapse.

El înălță capul, privind-o în ochi. Își simți inima izbindu-i-se de coaste și se întrebă dacă el putea simți vibrațiile prin degetele înmănușate. Îi prinse umerii largi și fermi în palme. Era ca și când ar fi apucat o bucată de oțel. Se îndoia că avea vreo picătură de grăsime. Era zvelt, dar ferm.

O ridică încet, atât de încet, încât i-ar fi putut număra genele, cutele lavalierei și nasturii hainei. Dacă și-ar fi putut desprinde privirea de ochii lui albaștri.

– Sper că mă vei vorbi de bine în fața surorii tale și nu o vei descuraja să iasă cu mine.

Atingea pământul cu picioarele acum, însă mintea îi zbura în alte direcții. Încă nu își luase mâinile de pe talia ei. Ar fi făcut un pas înapoi, dar calul ei îi stătea în cale. Puțin. Nu era imposibil. Era loc. Dintr-un motiv obscur, nu voia să se folosească de el.

– Stai liniștit, vei avea parte de compania ei cel puțin în seara aceasta.

– Nu cer mai mult de atât.

Mâinile lui se îndepărtară. În sfârșit, putea respira. Ciudat că i se părea că trebuia să plătească un preț nedrept pentru a se elibera de atingerea lui.

– Ar trebui să te însoțească un servitor când călărești dimineața. Nu se știe niciodată când poți da peste un ticălos.

Așa cum se întâmplase în această dimineață, fără îndoială. Își duse mâna instinctiv la buzunarul unde păstra mica armă.

– Pot avea singură grijă de mine.

– Chiar te pricepi să-l folosești?

– Absolut. Armele de foc sunt afacerea familiei, la urma urmelor. Tata m-a învățat să trag cu pistolul de la șase ani.

– Atunci, voi fi recunoscător că nu ți-ai demonstrat talentele în această dimineață.

– Chiar ar trebui să fii, căci intenționam să o fac.

Zâmbi, ca și când i-ar fi plăcut să se dueleze cu ea, de dragul provocării. Era cu atât mai bulversant cu cât trecuse vreme îndelungată de când un bărbat nu se mai bucurase de compania ei – și ea de a lui.

El își duse mâna la pălărie.

– Zi bună, Lady Landsdowne. Nu făcu decât trei pași și se întoarse spre ea. Îți vei însoți sora astă-seară?

– Nu. Vă va supraveghea servitoarea Ginei.

– Este tânără?

– Ce contează?

– Din experiența mea, servitoarele tinere sunt deseori intimidate de aristocrați. Ridică încet dintr-un umăr, apoi îl lăsă în jos. Cunosc mulți gentilomi care au reușit să păcălească ochi mai puțin atenți pentru câteva mici năstrușnicii.

– Iar tu ești unul dintre ei, presupun. Nu făcu decât să zâmbească, ticălosul. Te asigur că Annie își cunoaște îndatoririle și se va ocupa de ele, spuse ea apăsat.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Îl privi încălecând cu ușurință și îndepărtându-se. Nu era drept să arate atât de minunat călare – călare, când mergea, când stătea jos –, naiba să-l ia!

Ar trebui să își avertizeze sora. Era mult prea periculos. Putea să îi răpească inima Ginei cu ușurință, iar atunci ar trebui să-și petreacă restul vieții știind că și alte femei tânjesc după el. Căci cum ar fi putut vreo femeie să nu-și dorească să fie cu un bărbat atât de încrezător și de fermecător?

Farmecul acela era problema. Și-l imagina cu ușurință îndreptându-l spre Annie, convingând-o să fie mai puțin vigilentă în supravegherea cuplului –, iar Gina, cu inima ei plină de speranță, ar considera că era o aventură să se ascundă într-un colț întunecat al teatrului pentru un sărut, sărut care, dacă ar fi descoperit, i-ar putea ruina reputația și viitorul. Naiba să-l ia! Era prea alunecos. Nu avea încredere în el.

Înaintă prin grădină, intră în casă și urcă scările. Strânse degetele în pumn și bătu la ușa dormitorului Ginei.

– Intră, se auzi vocea cristalină a surorii ei.

Deschizând ușa, Tillie intră în încăpere. Gina stătea la masa de toaletă, iar servitoarea îi aranja părul. Da, era mult prea lipsită de experiență pentru a-i putea face față unuia ca Rexton.

– Voi veni la teatru cu tine.

Gina făcu ochii mari și zâmbi larg.

– Minunat! Te-ai răzgândit?

– Am decis pur și simplu că ai dreptate. Trebuie să îl observ pe Rexton pentru a stabili dacă se va purta cum se cuvine cu tine.

– Sunt atât de ușurată. Annie nu a avut niciodată de-a face cu bărbați. Nu știe aproape nimic despre ei.

În vreme ce Tillie știa prea multe.

Rexton știa că era un ticălos, un destrăbălat, un nemernic în încercarea lui de a o face pe Lady Landsdowne să îi însoțească la teatru în seara aceea. Nu știa de ce își dorea ca ea să fie acolo. Prezența ei nu servea scopurilor sale. Trebuia să se concentreze asupra fetei, nu asupra femeii.

Vinovăția că o folosea pe Gina pentru a-și atinge scopurile îl îndemnă să se oprească la cofetărie, unde cumpără o duzină de bomboane de ciocolată umplute cu jeleu de căpșune, rugând să îi fie trimise Ginei mai târziu în dimineața aceea. Deși nu îi făcea serios curte tinerei, nu era treaba lui să o caute pe sora ei în parc. Dacă ar fi fost văzuți împreună, nu ar fi fost bine pentru nici unul din ei. Reputația ei ar fi avut și mai mult de suferit deoarece nimeni nu ar fi considerat că întâlnirea lor era inocentă. Faptul că el avea o legătură cu femeia pe care se presupunea că o curta ar fi pus la îndoială calitățile de viitoare soție ale Ginei.

Îl cunoștea suficient de bine pe unchiul lor pentru a ști că nu era prost. Înțelegerea lor trebuia să fie urmată întocmai. Hammersley nu urma să-i dea armăsarul decât dacă Gina avea un pretendent viabil. Poate că nu ar fi stricat să stabilească cine ar fi putut îndeplini acest rol.

Problema era că îi plăcea de fată îndeajuns de mult și nu voia să o împovăreze cu cineva care nu ar aprecia-o, care ar fi interesat mai mult de bani decât de ea. O blestemă pe Lady Landsdowne pentru că îl făcuse să-i pese, pentru că făcuse ca sarcina să fie mai dificilă decât ar fi trebuit.

După ce comandă bomboanele de ciocolată, își îndrumă calul spre o parte mai puțin bogată a orașului. Descălecă, urcă treptele în goană și bătu cu putere la ușa unei case modeste. Îi deschise un bărbat cu o jumătate de palmă mai înalt și un pic mai lat în umeri decât el. Privirea lui încețoșată sugera că îl trezise din somn.

– Ce dracu' faci aici? întrebă Jamie Swindler.

– Am un surplus de energie. M-am gândit că m-ai putea ajuta să scap de ea.

Jamie își trecu mâinile prin părul negru, des.

– Am stat până târziu în Whitechapel. Sunt în urmă cu somnul.

– Haide, sergent. Trebuie să te menții în formă când vine vorba de luptă. Nu te poți lăsa doborât de degenerați.

– Ai dreptate, presupun. Stai să beau niște cafea mai întâi.

Jamie avea mereu chef de o rundă de box.

Jumătate de oră mai târziu, erau în grădina din spatele casei, fără cămașă, cu mănușile de box în mâini. Când Rexton trebuise să învețe să se bată pentru a face față agresorilor de la școală, prietenul său îi servise drept partener de luptă când tatăl lui Jamie, James Swindler Senior, îi dăduse lecții.

Acum, Rexton își lansă croșeul spre el. Jamie sălta în stânga și își îndreptă lovitura spre umărul lui, făcându-l pe Rexton să sară într-o parte.

– Cum o cheamă? întrebă Jamie încercuindu-l și săltând pe vârfurile picioarelor.

– Pe cine?

Încă un croșeu și încă o ratare.

– Pe femeia pe care n-o poți avea.

Lovitura pe care o primi în abdomen aproape că îl făcu să îngenuncheze. Afirmația îl uimise pentru un moment, iar Jamie profitase. Nu că îl învinovățea. Ar fi făcut la fel. Se îndreptă.

– De ce crezi că este o problemă?

– Pentru că, de obicei, îți consumi energia cu o femeie dornică. Și pun, de asemenea, prinsoare că ai văzut-o în dimineața asta. Ești îmbrăcat al naibii de bine pentru o plimbare matinală. Ai venit cu cel mai frumos cal pe care-l ai. Ți-ai îngrijit unghiile de curând, probabil acum câteva ore.

– Toate acestea nu înseamnă decât că sunt gentilom.

Spre iritarea lui Rexton, prietenul său își arcui ironic o sprânceană întunecată.

– Și miroși a lavandă și a orhidee. Fie i-ai luat flori, fie ai fost îndeajuns de aproape de ea încât să se prindă mirosul de tine.

– Ești al naibii de enervant, știi, nu?

Se răsuci. Jamie se feri. Apoi, vechiul sau prieten avu îndrăzneala de a râde.

– Deci am dreptate?

– Te iroseşti făcând pe sergentul. Ar trebui să fii comisar la Scotland Yard.

– Trebuie să parcurg toate gradele.

– Tatăl tău ar putea pune o vorbă bună pentru tine.

– Vreau să mă descurc singur.

– Trebuie să admir acest lucru.

Pumnul lui acoperit de mănuşă intră în contact cu coastele lui Jamie, făcându-l să dea doi paşi înapoi.

– M-ai prins pe picior greşit cu acest compliment, spuse el. Aşadar, povesteşte-mi despre ea. De ce nu cedează farmecelor tale?

– Nu le-am îndreptat spre ea. Nu ne potrivim. Este o femeie scandaloasă.

– Ceea ce nu este potrivit pentru un viitor duce.

– E mai mult de atât. Scandalul îi poate atinge şi pe cei inocenţi. Îndreptă o lovitură spre umărul lui Jamie şi sări într-o parte când acesta ripostă. Nu vreau ca odraslele mele să fie nevoite să înveţe să lupte.

– Pe bună dreptate. S-ar putea să fie la fel de slabe ca tine.

Zâmbi auzindu-l. Nu era la fel de priceput ca Jamie, dar, pe de altă parte, nu îşi petrecea nopţile având de-a face cu infractori.

– Fă-mă să nu mă mai gândesc la ea.

Jamie acceptă bucuros provocarea.

Capitolul 4

Stând pe bancheta de la masa de toaletă şi privind ţintă spre imaginea ei din oglindă, Tillie nu era tocmai mulţumită de sine, având în vedere nerăbdarea pe care o simţea la gândul că urma să meargă la teatru. Fiindcă avea rolul de însoţitoare, se gândise să se îmbrace modest, dar vanitatea fu mai puternică. Avea să fie prima ei ieşire publică la un eveniment de seară, şi intenţiona să impresioneze, să-şi ţină capul sus şi să facă faţă tuturor criticilor îndreptate spre ea.

Bătaia la uşă o făcu să tresară, căci ştia ce însemna ecoul acela gălunos. Trăgând adânc aer în piept, îşi strânse şalul de dantelă în jurul

umerilor și se ridică. Aruncând o ultimă privire spre imaginea ei din oglindă pentru a se asigura că arăta cât de bine se putea, ieși pe ușă.

Annie stătea pe hol.

– Domnișoara Gina a dorit să vă anunț că a sosit Excelența Sa. A coborât deja să îl întâmpine.

Bineînțeles că o făcuse. Gina nu avea deloc răbdare, ceea ce sugera că s-ar putea să se îndrăgostească ușor. Avea multe lucruri de învățat de la viață, iar Tillie era îngrozită că sora ei nu era pregătită să sufere.

După ce făcu șase pași pe scări, aproape că se rostogoli în jos când îl zări pe Rexton, stând în foaier în ținuta lui elegantă, zâmbind larg spre sora ei, ca și când tocmai împărtășiseră o glumă intimă. În ținută de seară, cu frac și vestă, cu lavaliera albă imaculată, cu un nod perfect și jobenul în mână, era absolut superb. Cum să nu se îndrăgostească Gina de el când avea capacitatea de a readuce viața în părți ale trupului pe care le credea de mult moarte?

O făcu să-și dorească să o aștepte pe ea, să nu fie pângărită de scandal, să nu trebuiască să îi supravegheze, să nu fi făcut alegerile pe care le făcuse în tinerețe și care acum o făceau să trăiască izolată, în colțuri întunecate, unde ceea ce era inacceptabil putea fi ignorat. Nu avea nici o îndoială că avea să primească multe lovituri directe în seara aceea și nu putea decât să spere că faptul că Gina urma să fie văzută la brațul marchizului avea să atenueze în mod eficient răul pe care l-ar putea pricinui ea.

Apoi, el ridică privirea și se opri asupra ei ca o prezență fizică, o mângâiere arzătoare care îi traversă obrazul, gâtul și umerii goi. Niciodată nu mai simțise o asemenea forță copleșitoare și era recunoscătoare că îi despărțea o mulțime de trepte. Dacă ar fi fost mai aproape de el, nu era exclus să ardă în flăcări.

Se adună și coborî scările, însă privirea lui nu se clinti nici o clipă. O privea, și avea impresia clară că îi venea să o ia la goană pe scări s-o ia în brațe și să o ducă în pat. Sau poate că scenariul acela nu era decât dorința ei sălbatică și haotică. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea de o cuprinseseră astfel de gânduri nepotrivite și absolut necuviincioase? Bărbatul acesta era interesat de sora ei. Faptul că era atrasă de el irezistibil și împotriva propriei voințe era inadmisibil. Poate că ar trebui să invoce o migrenă și să o lase pe Annie să o însoțească pe sora ei.

Însă în dimineața aceea ticălosul îi dăduse motive să se îndoiască de capacitatea servitoarei de a-l ține sub control. Nu avea să permită

ca sora ei să fie compromisă. Avea să fie mereu vigilentă, asigurându-se că reputația Ginei urma să rămână intactă.

– Tillie, ce încântător arăți, spuse Gina cu atâta entuziasm și bunătate, încât sora ei regretă profund toate fanteziile senzuale pe care le avusese în timp ce cobora scările. Nu-i așa, milord?

– Într-adevăr.

Încă nu-și desprinsese privirea de la ea, deși își Tillie dorea tare mult să o facă.

– Uite, Tillie. Excelența Sa mi-a adus o brățară de flori. Nu este superbă? Nu am mai văzut așa ceva.

Gina întinse mâna. De încheietura ei era prinsă o orhidee cu o fundă neagră de catifea. Înduioșată de mica atenție, zâmbi spre sora ei.

– Este foarte neobișnuit și foarte amabil din partea Excelenței Sale.

– Mi s-a dat de înțeles că ne va însoți servitoarea; altfel, ți-aș fi adus și ție una, spuse el.

Ridicând bărbia sfidător, Tillie îi susținu privirea, simțind nevoia să îl provoace din pricina felului în care o făcuse să se aprindă în timp ce coborâse scările.

– Se pare că Annie suferă din pricina unei noi migrene.

Nu avea de gând să recunoască faptul că el o făcuse să se îndoiască de abilitatea servitoarei de a o proteja pe Gina de posibilele lui obrăznicii. În plus, nu se oferă daruri însoțitoarei.

– Nu pari a fi însoțitoarea.

– Ai încredere în mine, milord, voi fi foarte atentă, asigurându-mă că nu se va întâmpla nimic necuviincios cât timp sunt prezentă.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

Cuvintele lui nu prea se potriveau cu provocarea din privire, ca și când se gândea să o pună la încercare. Fără îndoială, gândurile ei ușuratice îi vârau din nou idei în cap. Nu îi făcuse avansuri necuvenite și stătea acolo ca un gentilom perfect. Excesiv de perfect.

– Ar trebui să plecăm, nu-i așa? ciripi Gina.

– Da, desigur, răspunse Tillie, recunoscătoare că ceva întrerupse vraja hipnotizantă căreia îi căzuse pradă.

Rexton avea darul de a o atrage într-un vârtej de emoții confuze. Dacă avea același efect asupra Ginei, sora ei se descurca mult mai bine, ca și când nu și-ar fi dat seama că el emana atracție sexuală cu fiecare respirație.

Rexton îi întinse brațul Ginei și o conduse spre ușă. Majordomul o deschise, iar marchizul se dădu într-o parte, sugerând ca Tillie să le-o ia înainte.

– Însoțitoarea vine la urmă, îi spuse ea.

– Nu când este o lady.

Tonul lui sugera că era ofensat pentru ea.

Voi să îl contrazică. Nu avea nevoie să-i ia apărarea. Dar simți că i se pune un nod în gât dându-și seama că era primul, în afară de Gina, care o apăra, care îi arăta respect, de un fel sau altul, din noaptea fatidică în care fusese surprinsă „cățărându-se practic pe un lacheu". Tatăl ei fusese atât de furios pe ea, că de-abia îi mai adresase vreo vorbă după ce citise relatarea în presa de scandal. Nu o întrebase niciodată de ce făcuse ce făcuse, de ce riscase oprobriul și ridicolul public, în loc să rămână căsătorită. Divorțul era pentru cei slabi. O femeie puternică ar fi tolerat vrajba conjugală, mutându-se pur și simplu într-o altă aripă a casei, cuplul continuând să arate respect unul față de celălalt, dar văzându-și fiecare de ale lui. Unchiul ei se aliase cu fratele său, neascunzându-și dezaprobarea față de ea. Acum, nu putea decât să încuviințeze scurt din cap înainte de a trece pragul, pășind în noapte, urându-se pentru că dorea să fie ea femeia de la brațul marchizului, nu sora ei.

Nu avea să se simtă vinovat pentru că ea mușcase momeala, căci era bucuros că o vedea acolo.

Era frumoasă. În timp ce înaintau agale prin teatru, odată cu mulțimea, îndreptându-se spre scări, Rexton înțelese pe deplin de ce dorise contele să o ia în căsătorie. Bănuia că nu avusese o legătură prea mare cu zestrea pe care i-o aducea, chiar dacă el avusese nevoie disperată de bani. Ceea ce îl atrăsese era ținuta ei princiară, grația cu care se mișca, faptul că ținea capul sus, mândria, chiar dacă oamenii își întorceau privirea de la ea.

Era fascinant să îi privească pe cei din jur străduindu-se să o împungă cu privirea fără a-l ofensa, dat fiind că se afla atât de aproape de ea. Aproape că își dori să o aibă la braț pe ea, nu pe sora ei, căci le-ar fi transmis cât se poate de clar că se afla sub protecția lui. Ar fi vrut să fi făcut astfel încât să fie abordați de prieteni apropiați, să o implice în conversație. Nu-i plăcea că era văzută ca o paria.

– Ia-mă de braț, îi porunci el lui Lady Landsdowne încet.

Gina îl ținea deja de brațul drept, privind încântată în jur, de parcă nu ar mai fi fost la teatru până atunci. Poate că nu mai fusese. Însă interesul ei față de ce vedea în jur o împiedică să vadă privirile dispreţuitoare îndreptate spre sora ei. Ridicând din sprâncene, Lady Landsdowne se întoarse spre el, vădit confuză din pricina solicitării.

– Poate fi dificil să urci scările, având în vedere că sunt atât de multe, spuse el, chiar şi pentru cineva vigilent.

Ea încuviință discret din cap, înainte de a-şi strecura mâna pe sub brațul lui. Nu îi scăpă recunoştința care îi scânteie în ochii albaştri. Nici fiorii abia sesizabili care o traversară. La naiba, era curajoasă. Era acolo pentru a-şi proteja sora de necuviința la care făcuse aluzie dimineață, însă faptul că se supunea la un asemenea chin dovedea nu doar devotament, ci şi dragoste.

De ce nu se transferaseră acele emoții asupra căsătoriei ei, asupra lui Landsdowne? Şi de ce era mult mai curios în privința contesei decât a surorii ei? De ce era atras de umerii ei dezgoliți, de ce îşi dorea să îi exploreze cu gura, să-i simtă pielea mătăsoasă, să o guste? Şi Gina avea umerii goi, însă nu-l interesau câtuşi de puțin. Era din pricină că nu o vedea cu adevărat ca pe o potențială soție?

I se mai întâmplase să dorească şi alte femei cu care nu voia să se căsătorească. Ambele îi erau interzise. Gina din pricina inocenței. Contesa din cauza reputației care lăsa de dorit. Însă, în acel moment, ştia că, dacă ar fi putut să o aibă doar pe una din ele în loja întunecoasă, ar fi ales-o pe contesă, fără să-i pese de reputația ei.

Nu îşi mai amintea să fi dorit atât de mult o femeie, şi totuşi nu îşi dădea seama cu exactitate de ce îl atrăgea. Era limpede că nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în el. Dar, când o văzuse pe scări, pentru un moment nebunesc, îi trecuse prin minte să dea fuga spre ea şi să o ia în brațe.

Când ajunseră la lojă, trase perdeaua şi le escortă înăuntru. O ajută pe Gina să se aşeze şi se întoarse să o ajute şi pe Lady Landsdowne, descoperind că aceasta se aşezase pe un scaun de pe rândul din spate.

– Vino şi stai lângă sora ta.

– Sunt aici să vă supraveghez. Este în regulă.

Îi trecu prin minte că poate prefera să stea în umbră, nu în partea din față a lojei, unde oamenii se puteau holba mai bine la ea.

– Doamnele stau în față, gentilomii în spate, spuse el succint.

– Și dacă aș fi fost servitoarea?

– Nu ești servitoarea.

– E foarte bine unde sunt.

– Sunt sigur că sora ta s-ar bucura mai mult de piesă dacă ai sta alături de ea.

Înclină din cap ca un câine care se străduiește să descifreze comanda stăpânului.

– De ce nu s-ar bucura dacă stai tu lângă ea?

– Pentru că detest teatrul.

Ea își trase capul înapoi ca și când ar fi fost cu adevărat surprinsă de cuvintele lui.

– Atunci, de ce ai adus-o?

– Pentru că așa face un gentilom.

– Îi creezi așteptări false legate de felul în care o vei trata.

Avea un ton aspru și furios, făcându-l să se întrebe ce așteptări false îi crease contele.

– Cum adică?

– O vei aduce la teatru cât timp îi faci curte, însă nu și după ce te vei căsători cu ea.

Asta făcuse Landsdowne? O tratase într-un fel înainte de căsătorie și în alt fel după?

– Am o lojă pentru care plătesc o sumă considerabilă, astfel că este mereu disponibilă. Bineînțeles că o voi aduce la teatru după ce ne vom căsători, dacă asta dorește.

Aproape că mormăi de frustrare. De ce naiba spusese asta? Nu avea de gând să o aducă la teatru după ce se căsătorea pentru că ea avea să se mărite cu altcineva. Slavă Cerului, Gina nu părea să îl fi auzit, căci se aplecase în față privind peste balcon la spectatorii de dedesubt, fiind în mod limpede mai interesată de cei pe care îi putea recunoaște decât de orice conversație ridicolă pe care el o purta cu sora ei enervantă.

Lady Landsdowne își mijì ochii, lăsându-i impresia că nu îl considera mai breaz decât o muscă pe o baligă.

– Este ușor să faci promisiuni înainte de căsătorie.

Vocea ei era o șoaptă aspră, ca și când l-ar fi lovit dacă ar fi putut. Îl judeca, deși nu știa nimic despre el, despre faptul că se străduia să fie bun și cuviincios. Era al naibii de enervant gândul că îl vedea prin același filtru prin care îl trecuse pe conte.

– Nu am obiceiul să fiu altfel de cum sunt. Și nici nu îmi încalc cuvântul. Se lăsă în jos până când chipul lui ajunse la nivelul feței ei, simțind o bucurie perversă văzând-o că face ochii mari. Și nici nu stau în primul rând în vreme ce o doamnă stă în spatele meu. Așa că, fie stai alături de mine pe rândul din spate, fie te așezi lângă sora ta. Dar stai liniștită, doamnă, încăpățânarea ta nu mă va face să cedez.

Părea a se gândi ce ar avea de câștigat dacă l-ar scuipa. În cele din urmă, se ridică atât de grăbită, încât fustele îi foșniră, iar sânii aproape că atinseră nasul lui înainte ca el să se retragă.

– Mulțumesc pentru amabilitate.

Deși nu părea deloc recunoscătoare. Mai degrabă părea sătulă de el. Nu știa de ce simțea satisfacție văzând-o. Poate că furia ei avea să îi atenueze dorința, căci rareori înfruntase mânia femeilor și nu dorea să o facă acum.

După ce se așezară, și el stătea în spatele ei, marchizul își dădu seama că mânia ei nu atenuase nimic. Nici măcar nu putea recunoaște că îl făcea să dea înapoi. În schimb, se minuna de înfocarea ei și bănuia că era la fel de aprinsă și în pat.

Privi țintă spre gâtul ei, imaginându-și că își trecea gura pe deasupra fiecărui milimetru de piele, zăbovind pe ceafă și ajungând până la umeri. Desfăcându-i rochia până când ajungea la gropițele de deasupra fundului. Avea gropițe? Bănuia că da. Gândul îl făcu să aibă o erecție atât de puternică, încât aproape că gemu.

Deodată, perdelele fură trase, se auziră pași și își văzu fratele dând buzna, apoi oprindu-se. Rexton se ridică, sperând ca doamnele să nu se întoarcă. Bineînțeles că o făcură, dar păreau absorbite de intrus, neobservând umflătura vizibilă din pantalonii lui.

– Folosești loja, spuse Andrew pe un ton pe care ai saluta pe cineva care s-a trezit din morți.

Rexton spusese adevărul. Nu se dădea în vânt după teatru, însă majoritatea doamnelor erau pasionate, astfel că era de dorit ca un gentilom să aibă o lojă la îndemână atunci când avea nevoie să curteze vreo doamnă. Fratele său o folosea deseori, însoțit de obicei de doamne, dar astă-seară era singur.

– Da, este loja mea, la urma urmelor.

Dar se pare că Andrew nu îl auzise. Atenția sa se îndrepta către doamne.

– Ca să vezi, se pare că plănuiești să te distrezi dublu astă-seară.

– Ai grijă ce vorbești, Andrew, sunt doamne prezente.

– Da, desigur. Vă cer scuze. Nu mi-am dat seama...

Înainte că fratele său să își ducă gândul până la capăt, dând la iveală faptul că Rexton nu era cu adevărat în căutarea unei soții, spuse:

– Lady Landsdowne, domnișoară Hammersley, dați-mi voie să vi-l prezint pe fratele meu mai mic, Lord Andrew Mabry.

Andrew luă mâna contesei, se aplecă galant deasupra ei și depuse un sărut.

– Frumusețea dumitale depășește așteptările. Este o plăcere.

Când Lady Landsdowne îi zâmbi crispat lui Andrew, Rexton se strădui să-și înfrângă impulsul de a-și arunca fratele peste balcon.

Trecând pe lângă ea, îi acordă aceeași atenție Ginei.

– Sunt onorat.

– La fel și eu, milord.

– Despre femei ca dumneata se scriu poezii.

Rexton își dădu ochii peste cap, văzând totodată că buzele lui Lady Landsdowne zvâcneau, amuzându-se de stângăcia cu care flirta fratele său. Se întreba de ce îi găsea nod în papură atunci când venea vorba despre talentul de a curta femeile, de ce era atât de suspicioasă – poate pentru că vedea prin el, știa că nu era cu adevărat interesat de sora ei, în timp ce atenția fratelui său nu era decât o flatare nevinovată.

Luminile începură să se stingă, cortina fu trasă deoparte și abia atunci îi dădu drumul Andrew mâinii Ginei. Privi spre Rexton.

– Nu te deranjează dacă rămân cu voi, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Dar îl forță pe fratele său să treacă pe lângă el, spre locul din spatele Ginei, căci nu voia să renunțe la perspectiva pe care o avea asupra contesei.

– Moștenitoarea scandaloasă, șopti Andrew. Ce dracu' faci cu ea?

Rexton începea să urască apelativul acesta. Încă nu o văzuse pe contesă purtându-se necuviincios, nu că nu i-ar fi plăcut. Însă lucrurile la care se gândea presupuneau ca amândoi să fie goi, rostogolindu-se în așternuturi de satin, cu membrele încolăcite și făcând cu gura lucruri necuviincioase între coapsele ei, în vreme ce și ea făcea același lucru, într-o poziție similară.

– Sunt cu domnișoara Hammersley, contesa nu este decât însoțitoarea ei.

– Fata nu pare să fie pe gustul tău.

Nu făcu decât să îi arunce o privire încruntată. Chiar dacă vorbeau încet, bănuia că Lady Landsdowne avea un auz foarte ascuțit. Gina era vizibil absorbită de piesă. Se îndoia că putea repeta măcar o propoziție din ce se rostise.

Ridicând din umeri, Andrew privi înainte, renunțând la interogatoriu. Rexton se aplecă spre el.

– Fiindcă ești singur, presupun că te interesează vreo actriță.

– Nu sunt sigur că aș numi-o actriță, dar se pricepe să stea pe scenă.

Nefiind întâiul născut, Andrew nu fusese niciodată atât de discret ca Rexton în aventurile sale. Într-o zi, fratele său mai mare avea să fie obligat să-și ia soție pentru a produce un moștenitor. Andrew susținea că avea să rămână necăsătorit până își dădea ultima suflare.

Rexton privi spre actori. Știa că fratele său prefera femeile voluptuoase.

– Blonda?

– Roșcata.

Ai cărei sâni aproape că se revărsau peste corsajul costumului. Fratele său prefera femeile flamboaiante, care urmăreau să atragă atenția. Se întreba dacă Lady Landsdowne se încadrase cândva în categoria aceea. Dar de la divorț dusese o viață foarte retrasă, evitând societatea. Desigur, asta nu însemna că evitase părțile scandaloase ale Londrei. Poate că se simțea bine acolo.

Deodată, se trezi că era curios cum își petrecea ea timpul. Avea un amant? Era tânără și evident avea nevoi pe care soțul ei nu le satisfăcuse. Era în continuare într-o relație cu majordomul?

Nu detectase nicidecum vreo privire aprinsă, vreo atingere trecătoare și nu îi văzuse zăbovind unul pe lângă celălalt. Fie majordomul era extrem de disciplinat, fie aventura lor se încheiase cu multă vreme în urmă. Ar fi pus prinsoare că era vorba de ultima variantă, dat fiind că și el era extrem de disciplinat, însă nu reușea să își desprindă privirea de pe curbura ispititoare a gâtului ei și de pe locul ademenitor unde se îmbina cu umărul. Era neliniștitor cât de tare își dorea să o sărute acolo.

În viitor, nu avea să o mai tenteze să îi însoțească. Altfel, urma să o ia razna de dorință.

Tillie încerca să se concentreze asupra piesei, dar era incredibil de conștientă de faptul că Rexton stătea în spatele ei. De ce naiba

nu se așezase pe scaunul din spatele Ginei? Sau, și mai bine, lângă ea. Atunci, l-ar fi putut observa în loc să fie ea cea scrutată. Și era cât se poate de sigură că el fix asta făcea. Nervii îi vibrau de parcă el își trecea dinții albi, perfect aliniați, pe deasupra lor.

Cum putea un bărbat atât de blond să creeze imagini atât de întunecate? Își închipuia cu claritate că stătea cu el în fundul lojei, în umbră, iar gura lui cobora de-a lungul gâtului ei, până își cufunda limba în valea îngustă dintre sânii ei. Sfârcurile i se întăriră, ca și când ar fi fost cuprinse de buzele lui.

Ce se întâmpla cu ea? Trebuia să fie doar un observator.

Mirosul lui afurisit îi dăduse târcoale în trăsură. Mirosea a pământ reavăn, a piele și a whisky. Avea un iz pur masculin, și bănuia că așa mirosea el. Fără parfumuri, fără apă de colonie. Când vorbise în trăsura neluminată, vocea lui profundă o făcuse să simtă fiori și să își imagineze că îi șoptea obrăznicii la ureche, în timp ce o încăleca repede și în forță. O, Dumnezeule mare, o curta pe sora ei. Toate aceste gânduri erau necuviincioase. Ar fi fost mult mai ușor să le alunge dacă nu i-ar fi oferit brațul.

Îi văzuse compasiunea și bunătatea din privire. El își dăduse seama de cât de dificil era pentru ea să fie asaltată de toate acele priviri dezaprobatoare și îi oferise forța lui ca sprijin. Ar fi trebuit să fie îngrozit că trebuia să îndure prezența ei infamă. În schimb, el înaintase prin mulțime afișând mândrie și plăcere, neutralizând reacțiile ostile cu o căutătură cruntă și glacială, care ar fi făcut-o să simtă fiori reci pe șira spinării dacă nu ar fi fost menită să o apere.

Sau poate că o apăra pe Gina. Nu avea absolut nici un motiv să se străduiască să o protejeze pe Tillie. Dacă se gândea mai bine, reacția lui trebuia să fie o încercare de a o scuti pe Gina de stânjeneală. Probabil îi păsa măcar puțin de sora ei mai mică; altfel, nu ar petrece timp în compania ei. Poate că îl judecase greșit – pe el și motivele sale, capacitatea lui de a iubi. Simțea un impuls puternic de a-și cere scuze pentru că se îndoise de el – însă ceva nu-i dădea pace.

Era negreșit îndeajuns de amabil cu Gina, avea răbdare cu ea, îi vorbea, însă ceva din purtarea lui nu părea autentic. În ciuda aluziilor sale din dimineața aceea cum că avea să încerce să scape de privirea vigilentă a însoțitoarei, nu era atras de Gina. Poate că prezența lui Tillie avusese efectul scontat și îl obliga să se comporte ca un gentilom. Dar se îndoia. Emana prea multă atracție sexuală ca să se lase controlat de convenții. Bănuia că, după ce avea să le ducă

acasă, urma să-şi încheie noaptea în braţele unei femei frumoase. Nu-i plăcu deloc gelozia care o împunse la gândul acela. Gina era cea care ar fi trebuit să aibă asemenea gânduri, reacţiile acestea erau demne de sora ei. Nu de Tillie.

Ar fi fost surprinsă să afle că Gina se gândea câtuşi de puţin la marchiz. Sora ei părea complet absorbită de piesă. Nu privi nici măcar o dată peste umăr pentru a-i zâmbi ştrengăreşte cavalerului ei. Când o curtase Downie, Tillie nu rezistase nici un minut fără să se uite la el. Fusese atât de preocupată de autenticitatea interesului lui Rexton, încât uitase să se întrebe dacă pe Gina o interesa şi altceva în afară de faptul că arăta bine şi avea un titlu.

Poate că judeca prea cu asprime. Poate că piesa era captivantă, iar ea pur şi simplu nu reuşea să se lase absorbită deoarece era mult prea conştientă de prezenţa bărbatului din spatele ei. Îi auzea foşnetul hainelor când se mişca pe scaun şi se străduia să nu se gândească la faptul că ar suna la fel şi când ar fi scoase. Era ca şi cum se ţesea un fir în ea, din ce în ce mai strâns. Putea să pocnească în orice moment. Mai rău era gândul că o mângâiere l-ar slăbi. O mângâiere lungă, fără grabă, care ar coborî de la ceafă până la gleznă. Încet de tot în jos. Şi mai încet în sus.

Întotdeauna crezuse că Downie ucisese orice urmă de dorinţă de care mai era capabilă. Cât de groaznic era în momentul acela să descopere că revenea la viaţă, mai puternică şi mai intensă decât o simţise vreodată. Credea cu adevărat că avea să o ia razna, se gândea să se scuze şi să facă o plimbare afară, în aerul rece al serii –, dar era însoţitoare şi nu îşi putea abandona sora când în lojă se aflau doi gentilomi.

Deşi, ce puteau face, când erau sub ochii atâtor oameni? Nu era ca şi cum ar fi fost cufundaţi în beznă. Se aplecă spre Gina.

– Am nevoie de puţin aer.

Sora ei se întoarse de la scenă.

– Nu te simţi bine?

– Mi-e doar puţin cald.

– Să vin cu tine?

– Nu, mă întorc repede.

Încuviinţând din cap, Gina îşi îndreptă atenţia spre piesă. Tillie se ridică, simţindu-se puţin stânjenită când se ridicară amândoi gentilomii.

Rexton făcu un pas spre ea.

– Este ceva în neregulă?

– Am nevoie de un moment. Fiți cuminți cât lipsesc.

Fără îndoială, avea să creadă că pleca să caute toaleta. Dar, când ieși în holul slab luminat, nu făcu decât să se sprijine de perete, închise ochii și trase aer în piept. De ce trebuia să o tulbure astfel? De ce trebuiau să-i alerge prin cap toate acele gânduri necuviincioase și lascive, ca niște copii puși pe șotii?

Era interesat de Gina. Faptul că Tillie era extrem de conștientă de prezența lui era inacceptabil. Faptul că nervii îi vibrau fără ca el măcar să o atingă, că i se încingea pielea ca și când el și-ar fi lipit buzele de curbura umărului ei, că în plămânii ei nu mai intra aer, în vreme ce i se crispa stomacul...

– Mathilda.

Deschise ochii auzind vocea gravă și se trezi privindu-l țintă pe unul dintre tovarășii lui Downie, care se apropia de patruzeci de ani. Cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, era zvelt și nu arăta rău.

– Lord Wickham, sunt Lady Landsdowne pentru tine.

El îi aruncă un zâmbet laconic.

– Haide. O femeie cu trecutul tău nu ar trebui să țină la formalități.

– Tribunalul mi-a permis să folosesc titlul. Și o voi face.

Încet, o măsură cu privirea.

– Divorțul nu ți-a știrbit frumusețea.

Habar nu avea ce legătură era între cele două.

– Ar trebui să mă întorc în lojă.

Se pregăti să treacă pe lângă el, dar el îi blocă drumul.

– Doar n-o să învinovățești un vechi prieten pentru că vrea să petreacă vreo câteva minute cu tine.

Prietenii nu te părăseau la nevoie. Nu că l-ar fi considerat vreodată prieten. Dansase cu ea de câteva ori, flirtase cu ea înainte de a se mărita. Dar nu se plimbaseră niciodată prin grădină și nu conversaseră vreodată despre ceva important.

– Nu aș spune că suntem prieteni. Cunoștințe poate.

– Aș vrea să fim mai mult.

Apropiindu-se, își puse antebrațul pe perete, privind-o în ochi. Ei îi sări inima în piept, dar refuză să se lase intimidată sau să fugă. Deși își dorea să-și fi luat pistolul cu ea.

– Nu prea cred că se va întâmpla așa ceva. Era mulțumită că părea atât de calmă, când trupul i se încorda de la o respirație la alta. Te rog să te dai la o parte.

Nu se clinti.

– Nu ai nici o reputație de protejat, și eu am nevoie de o amantă.

– Nu cred că soția ta ar aprecia asta.

– Nu va ști niciodată.

– Soția știe întotdeauna. Acum, dă-te deoparte.

– Nu vrei asta cu adevărat.

Zâmbetul pe care i-l aruncă sugeră că se credea irezistibil. Ridică mâna fără mănușă, o îndreptă spre obrazul ei...

– Atinge-o, și-ți voi rupe degetele unul câte unul.

Wickham sări de parcă ar fi fost o marionetă ale cărei sfori fuseseră trase. Era ciudat că aerul își făcu iarăși loc în plămânii ei – fie fiindcă Wickham se îndepărtase, fie pentru că Rexton stătea acolo ca un înger al răzbunării.

Rexton era dezamăgit că Wickham ținuse cont de avertismentul lui. I-ar fi plăcut oarecum să-i rupă degetele și să îl arunce peste balcon. Nu era obișnuit să aibă asemenea gânduri sălbatice, dar, când intrase în hol și îl văzuse aplecându-se deasupra lui *Tillie*, Rexton simțise o pornire irațională de a face rău – rapid și cu îndârjire. Stătuse acolo îndeajuns încât să audă propunerea mitocanului și respingerea ei. Se întreba dacă ea ar fi acceptat dacă el nu ar fi fost căsătorit. Judecând după chipul ei palid, nu credea că ar fi făcut-o.

– Nu te privește, Rexton, avu Wickham îndrăzneala să riposteze.

– Mă tem că da, bătrâne. Lady Landsdowne este cu mine în seara aceasta.

Wickham miji ochii.

– Se spune că o curtezi pe sora ei.

– Domnișoara Hammersley nu m-ar ierta niciodată dacă aș permite să i se întâmple ceva lui Lady Landsdowne. Am auzit-o spunându-ți politicos să pleci. Dacă ești înțelept, te vei întoarce la loja... și la soția ta.

– Sau îmi vei rupe degetele?

Zâmbi larg, încrezător.

– Cu entuziasm.

– Nu ai scăpat de amprenta străzii.

– Insult-o pe mama, și îți voi rupe fălcile.

Wickham se răsuci pe călcâie, înaintă pe culoar și dispăru în loja lui. Rexton o auzi pe Lady Landsdowne răsuflând cu putere, de parcă până atunci și-ar fi ținut respirația.

– Chiar i-ai fi rupt degetele? întrebă ea, încruntată, privindu-l în ochi.

– Nu fac amenințări în van.

Tillie înclină din cap.

– Îți mulțumesc, atunci.

Ea se îndreptă spre intrarea în loja lui. El o prinse de umăr și își dori să nu fi purtat mănuși, își dori să-i poată simți pielea mătăsoasă sub palma aspră.

– Ar trebui să-ți acorzi un moment să te aduni.

Bărbia ei, care îi amintea de partea de jos a unei inimi, se ridică abia sesizabil.

– Sunt bine. Lăsă bărbia în jos o idee. Dar un pic tulburată. Însă nu cred că ar trebui să o las pe Gina singură cu fratele tău.

– Nu va profita de o femeie față de care am arătat interes.

Era absolut sigur de asta.

Încuviințând ușor din cap, ea se îndreptă spre balustradă și privi în jos spre foaierul aproape gol. El veni lângă ea, nu atât de aproape pe cât și-ar fi dorit. Nu îi simțea căldura trupului, dar parfumul de lavandă și orhidee pluti în jurul lui, gâdilându-i nările.

– Ce te-a făcut să ieși în hol? întrebă ea încet.

„Eram îngrijorat." Faptul că își lăsase sora nesupravegheată îl făcuse să sesizeze că ceva era în neregulă, dar probabil nu se cuvenea să îi spună că se gândea la ea mai mult decât la domnișoara Hammersley.

– Aveam nevoie de puțin aer. Te acostează des gentilomii?

– Nu am fost acostată. Dar bărbații – și doamnele – au într-adevăr tendința de a face supoziții cu privire la caracterul meu pe baza acțiunilor mele trecute. Îl privi scrutător. Tu nu?

O făcuse, dar ea îi destrăma imaginea pe care el și-o crease cu privire la ce fel de femeie era. Era capabilă de o iubire profundă, pe care o revărsa asupra surorii ei. Descoperi că îl invidia pe cel căruia i-ar fi putut dărui inima.

– Ai plătit un preț mare însoțindu-ne astă-seară.

– Te referi la ura palpabilă aruncată asupra mea când am intrat. Sunt imună la asta.

Nu era. Dar își ținea totuși capul sus și umerii drepți.

– Gina nu pare să fie conștientă de dificultățile pe care le ai de înfruntat când te încumeți să ieși în public.

– Crede în bunătate, că oamenii nu sunt deliberat cruzi. Prefer să-și mențină perspectiva aceasta optimistă.

– Erai ca ea înainte să te căsătorești?

Ea privi într-o parte, apoi lăsă ochii în pământ.

– Nu știu dacă am fost vreodată atât de plină de speranță.

Dacă și-ar fi căutat soție cu ani în urmă și ar fi întâlnit-o, dacă ar fi curtat-o, oare ar fi avut o altfel de viață acum? Simțea un impuls puternic de a o proteja de răutățile lumii, deși nu era a lui să o protejeze sau să-i pese de ea.

Tillie se răsuci pe călcâie.

– Ar trebui să ne întoarcem, înainte ca Gina să înceapă să-și facă griji.

Nu putea spune că era surprins că Andrew se mutase și se așezase lângă Gina. Fratelui său îi plăceau femeile, toate femeile, dar știa că nu profita. Andrew se întoarse, dădu să se ridice, dar Rexton îi făcu semn să stea unde era. Se aplecă spre Lady Landsdowne.

– Nu are rost să o deranjăm pe sora ta.

Încuviințând din cap, îi permise să o ajute să se așeze pe rândul din spate. Luă loc lângă ea, unde voise să stea toată seara. Îl intriga în mii de feluri. Hotărârea ei de a sta dreaptă în fața oprobriului societății și de a rezista avansurilor unui lord. Încăpățânarea de a proteja inocența surorii ei. Avea o demnitate pe care el nu putea să nu o admire.

Se trezi dorindu-și ca Garrett Hammersley să îl fi rugat să o curteze pe ea.

Măcar stând lângă el, nu-și putea imagina în mod fals că privirea lui era țintită asupra ei. Când se uită la el cu coada ochiului, văzu că atenția lui era îndreptată înainte, nu la ea. Însă, fiind atât de aproape de el, era și mai conștientă de prezența lui.

Amabilitatea lui din hol, după întâlnirea cu Wickham, aproape că o făcuse să plângă. Trecuse atât de mult de când altcineva în afară de Gina arătase o grijă reală față de ea. Dacă era sinceră, nu putea pretinde că Downie ar fi amenințat pe cineva că-i rupe degetele pentru ea. Nu fusese niciodată gelos. Nici măcar nu era sigură că fusese gelos pentru episodul cu lacheul. Furios, da. Gata să intre în pământ de rușine, da. Umilit, cu siguranță. Fusese lovit în orgoliu. Dar să-i fi fost atinsă inima în vreun fel? Se îndoia.

Nu-și dădea seama de ce îl amenințase Rexton. Nu era interesat de ea. Doar din pricina relației ei cu Gina? Își manifesta spiritul protector și asupra ei, nu doar asupra Ginei? Nu voia să-l placă pentru asta, dar îl plăcea. Era tulburată că venise să o caute, că o abandonase pe Gina pentru a pleca în căutarea ei. Nu o abandonase în întregime – îl lăsase pe fratele lui să-i țină companie.

Se străduia să-i găsească vină din pricina reacțiilor ei în apropierea lui, din pricina faptului că era dureros de conștientă de prezența lui. Mirosul lui îi dădea târcoale și îi pătrundea până în măduva oaselor. Voia să se întindă și să-i strângă mâna acoperită de mănușă, care se odihnea pe coapsa lui musculoasă. Voia ca el să se întindă spre ea și să-i ia palma într-a lui. Când îi cuprinsese umărul cu mâna, simțise căldura de parcă nu ar fi purtat mănuși. Era bucuroasă, de fapt, că stătea lângă ea. Ceea ce era inacceptabil.

Dacă ar fi purtat rochia ei preferată nu din vanitate după cum bănuia, ci pentru că își dorea în secret ca el să o observe? Nu-și putea imagina că s-ar putea strădui să concureze cu Gina. Nu ar încerca fără rezerve să fure un bărbat care arăta interes față de sora ei –, dar dacă exista o parte oribilă în ea, dornică să o facă pe ascuns?

Îi atrăgea atenția și i-o menținea ca un cuceritor care refuză să renunțe la vreunul dintre pământurile pe care le deține. Ironia era că nu își dădea seama de efectul pe care îl avea asupra ei – și că ea nu avea același efect asupra lui. Ceea ce era de bine pentru Gina. Rexton părea să fie loial, dar Tillie știa prea bine că aparențele erau înșelătoare.

Slavă Cerului, cortina căzu în cele din urmă. Aplaudând frenetic, Gina sări în picioare. Tillie o imită, deși habar nu avea dacă piesa merita o asemenea exuberanță. Nu conta. Se terminase și, în sfârșit, putea scăpa din spațiul strâmt al lojei, de apropierea de Rexton. Nici măcar gândul că trebuia să înfrunte toate privirile dezaprobatoare nu o făcu să se neliniștească. Ar fi traversat iadul pentru șansa de a scăpa de apropierea lui în așa fel încât să nu pară evident că o lua la fugă.

Cu un zâmbet larg, Gina se răsuci spre ei.

– Milord, a fost minunat. Mulțumesc din suflet.

El zâmbi oarecum autoironic.

– Nu am avut nimic de-a face cu interpretarea.

– Dar tu ne-ai adus la teatru și ne-ai permis să stăm în loja ta. A fost încântător.

– Mi-a făcut plăcere. Nu cred că loja mea a adăpostit vreodată atâta frumusețe.

– Pot confirma acest fapt, spuse Lord Andrew. Îndrăznesc să spun că regret că am alte planuri și că trebuie să plec.

Întinzând mâna, Gina îi atinse brațul.

– Mulțumesc, milord, că mi-ai ținut companie când sora mea și fratele dumitale au avut nevoie de puțin aer.

– A fost o plăcere, domnișoară Hammersley. Sper să ne revedem.

– Și eu, milord.

El înclină din cap spre Tillie.

– Lady Landsdowne.

Apoi dispăru, dar văzu întrebarea din privirea lui Rexton, ca și când ar fi analizat cuvintele fratelui său, suspectând că era ceva în neregulă. Se întoarse spre ele.

– Nu mă grăbesc să mă îmbulzesc. Poate ar trebui să așteptăm să se mai risipească mulțimea.

– Ar fi minunat, spuse Gina. Parcă eram prizonieră într-un sicriu la venire.

El făcu semn spre scaune.

– Faceți-vă comode.

– Prefer să stau în picioare, spuse Tillie. Rămânând în picioare, se distanța puțin de el. Dar la naiba cu formalitățile! Nu trebuie să rămâi și tu în picioare.

– Profit de ocazie ca să mă dezmorțesc puțin.

Și el avu senzația tulburătoare că știa exact de ce ea refuza să se așeze: pentru că nu voia să fie atât de aproape de el încât să-i poată simți parfumul.

– Ți-a plăcut piesa, milord? întrebă Gina.

Nu remarcase comentariul lui mai devreme, când spusese că detesta piesele de teatru? Chiar trebuia să stea de vorbă cu sora ei despre nevoia de a fi mai atentă la ce se spunea. Tillie nu putea să-i traducă toate gândurile lui Rexton și să-i explice ce însemnau.

– Mi-a plăcut bucuria pe care am văzut-o pe chipul tău în timp ce te uitai la scenă, spuse el subtil.

Cuvintele lui păreau sincere, ceea ce o făcu pe Tillie să se simtă ca o proastă pentru că crezuse chiar și pentru un moment că putuse să-l simtă privind-o. De ce ar fi interesat de o femeie cu reputația ei? El provenea dintr-una dintre cele mai respectate familii

din Anglia. Nu era pătat deloc de scandal. Purtarea lui era trâmbițată drept un exemplu demn de urmat de tinerii lorzi.

Faptul că se afla în prezența ei îi întorcea probabil stomacul. O tolera pentru că îi păsa de sora ei. Era prostuță să creadă altceva.

Faptul că nu dăduse semne de răutate în ceea ce o privea era o dovadă că ar trebui să îl accepte ca pretendent al surorii ei. Și totuși, Gina părea prea inocentă pentru un bărbat cu o asemenea experiență. Chiar dacă nu fusese prins în scandaluri, ea se îndoia că era complet fără păcat.

– Poate că vom mai putea veni, spuse Gina.

El râse ușor, ca și când ar fi fost amuzat.

– Gina, o mustră Tillie. Nu te inviți singură să ieși cu un gentilom.

– Atunci, de unde să știe că sunt interesată? S-ar putea să fie prea timid să mă invite.

– Mă îndoiesc că Excelența Sa are vreun dram de timiditate.

– Ai fost atât de atentă la mine, Lady Landsdowne? întrebă el, pe un ton scăzut, care ar fi fost necuviincios în orice împrejurări, cu atât mai mult în prezența feciorelnică a surorii ei. Crezi că mă cunoști în toate aspectele?

Simți că o sufocă un vârtej de aer arzător. Fusese cândva în deșert. Și nu i se păruse atât de cald.

– Când vorbești, te rog să nu uiți de inocența surorii mele.

– Nu sunt atât de inocentă, declară Gina.

Tillie se întoarse brusc, aruncându-i o privire de avertizare. Bărbații lăudau femeile neștiutoare atunci când venea vorba despre purtarea lor și despre păcatele trupești. Mare păcat. Deși era de înțeles. Deși avea experiență, nu găsea curajul să o ia pe Gina la o discuție sinceră despre ce avea să se întâmple în noaptea nunții.

– Ești mai inocentă decât crezi probabil.

– Știu despre corpul bărbaților. Am văzut statui.

– Nu e deloc același lucru.

– Nu știu. Când l-am întâlnit prima dată pe Lord Rexton, mi l-am închipuit pozând pentru Michelangelo. Ar fi putut servi drept inspirație pentru David. Nu crezi?

– Nu! În nici un caz! Era îngrozită că Gina rostise asemenea prostii și mai îngrozită pentru că îi trecuse, într-adevăr, prin cap exact același gând căruia îi dăduse glas sora ei. Tinerele doamne nu spun astfel de lucruri.

Nu era deloc de folos că Rexton râdea înfundat.

– Asta m-ar face cam bătrân, micuțo.

Fu izbită de gândul că avea un apelativ intim și afectuos pentru Gina. Soră groaznică ce era, Tillie simți o împunsătură în piept.

Gina făcu ochii mari.

– Ai poza nud pentru un pictor, milord?

– Gina, nu pune întrebări atât de personale, o mustră Tillie. Nu voia să-i fie invadată mintea de imagini cu Rexton în pielea goală. Nu voia. Nu. Nu. Îl vei face pe Excelența Sa să se răzgândească și să nu te mai curteze.

– Lord Andrew mi-a spus că bărbaților le place puțină obrăznicie.

– Nu la o soție! Îi aruncă o privire cruntă lui Rexton. Nu ar fi trebuit să îl lași pe fratele tău singur cu ea.

– Mă îndoiesc că i-a făcut vreun rău.

– Deloc, interveni Gina. Nu am făcut decât să vorbim.

Slavă Cerului că veghease asupra ei, deși se părea că subiectele despre care vorbiseră erau nepotrivite. Rexton părea să se bucure de acest schimb de replici mult prea mult. Trebuiau să plece înainte ca Gina să mai spună ceva nelalocul lui.

– Cred că mulțimea s-a risipit suficient. Ar trebui să plecăm.

Rexton se dădu înapoi, sugerând că Gina ar trebui să i-o ia înainte. Sora ei se îndreptă spre ieșirea acoperită de draperii. Tillie nu făcuse decât un pas, când el îi puse mâna pe braț, oprind-o. Se întoarse spre el.

– Pentru orice femeie care ar întreba, aș poza nud, cu sau fără pictor.

Și iată imaginile acelea blestemate pe care nu voia să le lase să-i asalteze mintea. Se încruntă spre el.

– Ești incorigibil. În nici un caz genul de gentilom pe care îl vreau pentru sora mea.

Riposta îl trezi, și se înclină ușor.

– Ai dreptate să mă mustri.

– Este cu adevărat inocentă, milord, și ar trebui să fim amândoi recunoscători pentru asta.

Adunându-și fustele, ieși în hol. Gina îi aștepta. Când li se alătură, Rexton îi oferi brațul doar Ginei. Slavă Domnului, căci Tillie ar fi refuzat, ceea ce i-ar fi stânjenit pe amândoi. Dar nu voia să simtă brațul acela ferm, pentru că o făcea să se gândească la alte lucruri

ferme. Continuă să înainteze. Când coborau scările, o auzi pe Gina spunând:

– Mi-a părut rău pentru fratele tău, milord. Dacă nu am fi fost noi, ar fi fost forțat să se uite singur la piesă. E foarte trist.

– Te asigur, domnișoară Hammersley, că nu l-ar fi deranjat.

Când ajunseră în foaier, Tillie spuse:

– Probabil se vede cu o actriță, Gina.

– Chiar?

Așteptă să o prindă sora ei din urmă și spuse:

– Ești un pic mai inocentă decât îți dai seama, Gina.

– Imaginează-ți poveștile pe care le-ar putea spune.

Da, Tillie era cât se poate de sigură că tânărul Greystone era cu femeia aceea pentru povești. Pe deasupra capului Ginei, Rexton întâlni privirea lui Tillie, iar ochii îi licăreau de amuzament. Deși era nostim într-un fel, o îngrijora și o distrăgea.

„Ai grijă cu inima ei, milord."

Deveni mai serios, ca și cum i-ar fi citit rugămintea din ochi. Ar fi trebuit să fie satisfăcută de faptul că era atât de atent la ea. În schimb, o făcu să-și dea seama că nu mai reușise niciodată să comunice atât de eficient cu un bărbat. Și iată, o putea face cu ultimul bărbat cu care și-ar fi dorit să o facă.

La naiba, avea nevoie de o femeie. După ce le duse pe doamne acasă, reuși să stea în trăsură cinci minute înainte de a bate în plafon, semnalându-i vizitiului să oprească vehiculul. Când se opri, sări din el.

– Voi merge pe jos, Mick. Du-te acasă.

– Da, milord.

Fuseseră două femei în trăsura lui, însă nu îl chinuia decât parfumul uneia. Mirosul de lavandă și orhidee îi asalta nările, îi stârnea dorințele, îl făcea tare ca piatra. Trase adânc în piept aerul Londrei, care părea să-l ajute să-și curețe plămânii. Era ca și cum parfumul ei se insinuase chiar în țesătura hainelor lui, în esența pielii sale, făcându-și culcuș acolo.

Lăsându-se dus încotro îl purtau pașii lungi, fără a ști unde, o blestemă pe Lady Landsdowne. Tillie. Tânjea să o întrezărească pe fata care fusese. Astăzi, ținuse garda sus. Punea prinsoare pe jumătate din avere că, dacă ar fi pus-o să descrie povestea care se desfășurase pe scenă, nu ar fi putut. Bineînțeles, se putea preface, spunându-i

orice – o poveste despre o prințesă și un pirat care se îndrăgostesc –, și nu ar putea să o prindă, căci nu fusese atent decât la ea.

Și acesta era motivul pentru care îi vibra trupul și îl durea de dorință. Dorință care avea să rămână nesatisfăcută, căci, micșorând pașii, recunoscu că nu voia orice femeie – ci pe ea.

Ultimul lucru pe care trebuia să îl dorească, căci nu ea era cea care îi oferea acces la armăsar. Nu asupra ei trebuia să-și reverse atenția. Era o femeie fără valori morale, fără onoare, fără decență. Fără discreție.

Își blestemă mădularul pentru nu îi păsa câtuși de puțin de asta.

„Am nevoie de un bărbat."

Nu-și amintea să mai fi avut acel gând până atunci, dar, cum stătea în cămașa de noapte pe fotoliul din dormitorul întunecat, cuvintele îi reverberară în minte.

„Am nevoie de un bărbat."

Dar chiar dacă vorbele erau bune pentru o sirenă păcătoasă, știa că nu era potrivit orice bărbat. Doar Rexton. Bărbatul superb și fermecător, a cărui simplă prezență o încălzea și o bulversa.

Se afla pe pământ de doar un sfert de secol și trăia de parcă viața ei s-ar fi încheiat, izolată, de parcă ar fi putut infecta oamenii cu o boală stranie. Oricât de incomod ar fi fost să meargă la teatru, tot simțise un oarecare triumf. Supraviețuise. Voia mai multe seri la teatru, voia să interacționeze mai mult cu lumea. Nu era posibil aici în Londra, dar, după ce Gina avea să-și facă o situație, se putea întoarce la New York. Nu plănuise niciodată să stea aici. Amintirile erau prea neplăcute, la fel și oamenii. Dar îi promisese tatălui ei că urma să aibă grijă ca Gina să fie fericită. Îi jurase mamei ei că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să o vadă pe Gina căsătorită cu un gentilom cu titlu.

Voia să o ajute pe Gina să găsească bărbatul potrivit pe care să îl ia în căsătorie. Nu voia nimic mai mult decât fericirea surorii ei. Rexton nu era potrivit. O știa în adâncul inimii, dar ce putea invoca drept motiv? Ochii lui superbi? Faptul că, atunci când scânteiau de veselie, o făceau să vrea să râdă, deși nu-și mai amintea de ultima dată când o făcuse vreun bărbat să simtă altceva în afară de nefericire? Umerii lui largi care făceau femeile să vrea să se cuibărească la pieptul lui? Brațele lui puternice care te susțineau? Zâmbetul care îi înflorea cu ușurință pe buze, de parcă se pricepea să alunge necazurile?

Că observa răutățile, chiar când nu erau îndreptate spre el? Că o apărase când ar fi putut-o lăsa să fie copleșită de umilință, așa cum făcuse Downie? Deși trebuia să admită că Downie nu o umilise în public. Dar o făcuse în intimitate.

Nu-și putea imagina că Rexton și-ar trata soția altfel decât cu respect. Deși îi cunoștea trecutul, nu i-l aruncase niciodată în față. O tratase cu deferență, ca și când așa se cuvenea. Chiar și când spunea lucruri obraznice pe care nu ar fi trebuit să le spună, nu părea să îl poată vedea într-o lumină proastă. Ea era cea care trebuia mustrată, căci nu putea să scape de imaginea lui pozând nud.

Tocmai de aceea avea nevoie de un bărbat. În seara aceea. În momentul acela.

Deși nu putea să fie sigură, nu se îndoia că ar fi un amant excepțional. Dacă o putea face să vibreze de dorință fără a o atinge măcar, cum ar fi dacă ar mângâia-o cu mâinile lui mari și sigure? Ce senzații ar simți dacă gura lui ar coborî de-a lungul gâtului ei? Dacă i-ar săruta sânul, care tânjea să fie atins cum nu mai tânjise vreodată?

I se întăriseră sfârcurile de dorință, de poftă. Și era vina lui Rexton, naiba să-l ia! Nu se putea opri să nu se gândească la el, nu se putea opri să nu își închipuie plăcerea pe care i-ar aduce-o să-i ia buza de jos, plină, între dinți și să i-o tragă în gură, să-i dea drumul și să-și strecoare limba printre buzele lui desfăcute. Să-l audă gemând și să-i simtă murmurul din piept.

Îl blestemă și își cuprinse sânii în palme, trecându-și degetele mari peste perlele întărite care tânjeau după ceva ce nu le putea da. Era greșit, foarte greșit că avea aceste gânduri, că încuraja senzațiile acestea, că se atingea senzual, imaginându-și mâinile lui, limba și gura lui oferindu-i plăcere în nenumărate feluri.

Nu era bine, nu era deloc bine că își ridica încet cămașa de noapte, până când îi ajunse la șolduri și simți aerul rece alunecându-i pe pielea pe care nu o expunea niciodată. Își așeză mâinile pe interiorul coapselor mătăsoase, făcând cercuri mici cu buricele degetelor. Nu mai făcuse niciodată asta, nu se mai atinsese niciodată. Chiar și acum nu simțea că ea era cea care o făcea. Ci el. Marchizul de Rexton.

El era cel care trezea desfrânarea din ea, cel care o ațâța, cel care o ispitea, cerându-i să ajungă la eliberare. Încet, șovăielnic, își desfăcu pliurile, surprinsă de fierbințeală, de umezeală și de carnea sensibilă peste care dădu. Nu mai fusese niciodată atât de îndrăzneață, dar nici nu mai tremurase de o nevoie atât de mare de a se elibera.

Închise ochii și îl văzu stând în fața ei, fără cămașă. Deși nu-i mai văzuse niciodată pieptul gol, își imagina cât se poate de viu cum ar arăta. Superb. Cu carne fermă. Și mușchii încordați.

Încet, se mângâie, apăsă și încercui zona sensibilă. Și-l imagina așezându-se în genunchi...

Extazul veni rapid, cu forță, țipătul ei fiind un sunet neașteptat pe care nu îl mai scosese niciodată. Își lăsă iute cămașa de noapte în jos, simțind nevoia irepresibilă de a ascunde dovezile că în dormitorul ei se întâmplase ceva necuviincios, pe acel fotoliu.

Dumnezeule! În nici un caz nu putea fi o observatoare obiectivă, dat fiind că el pricinuise asemenea furtuni în interiorul ei.

Rolul de însoțitoare era de domeniul trecutului.

Capitolul 5

Toată lumea se așteptase ca Rexton să participe la balul Lovingdon. Dar apariția lui la evenimentul Ashebury atrase asupra lui câteva priviri surprinse, le făcu pe câteva mame să zâmbească bucuroase și alte câteva doamne avură ocazia de a-i fi prezentate. Se folosi de prilej pentru a menționa în treacăt în fața mamelor că o găsea fermecătoare pe domnișoara Hammersley. Cu puțin noroc, cele care aveau fii necăsătoriți aveau să-și îndemne progeniturile spre ea, încercând să oprească așa-zisele planuri ale lui Rexton de a o curta. Mai văzuse așa ceva. Matroanele din înalta societate puteau învăța generalii de armată câte ceva despre strategie atunci când era vorba să dividă și să cucerească. Dacă ar fi făcut cu adevărat curte unei doamne, ar fi fost ceva mai discret, fiind preocupat să îi protejeze reputația, dar se grăbea să își împlinească datoria conform înțelegerii. Nu că nu i-ar fi plăcut compania Ginei. Dar se dădea peste cap străduindu-se să o împiedice pe sora ei să-i bântuie gândurile. Trupul lui nu suferise niciodată o dorință atât de puternică, neîmplinită, însă nu găsea nici un entuziasm pentru vreo altă femeie. Îi plăcea să se dueleze verbal cu ea, s-o tachineze cu sugestii necuviincioase. Îi plăcea cum riposta, cum îi sancționa comportamentul deplasat. Și, iată, se gândea din nou la ea, când ar fi trebuit să se concentreze asupra Ginei. Nu dăduse fuga la ea imediat, dar, după ce se îndepărtaseră mamele,

se retrăsese în umbră, străduindu-se să își dea seama cine era acolo și cine nu, cine ar fi fost o partidă bună pentru Gina. Cunoscând standardele înalte ale lui Lady Landsdowne, nu oricine era potrivit. Avea nevoie de cineva cu titlu, o avere decentă și o reputație impecabilă. Cineva capabil să se îndrăgostească. Îi plăcea îndeajuns de Gina încât să îi pese de fericirea ei.

– Ce pui la cale, Rex?

Răsucindu-se pe călcâie, își arcui buzele într-un zâmbet sardonic înspre fosta domnișoară Minerva Dodger, care frânsese o mulțime de inimi când se îndrăgostise de ducele de Ashebury scoțându-și zestrea imensă de pe piața căsătoriilor. Pentru că o considera mai degrabă ca făcând parte din familie decât o simplă prietenă, petrecuse mult timp în compania ei de când tatăl ei și mama lui fuseseră tovarăși pe străzi și știa că-l cunoștea mai bine decât majoritatea și se pricepea de minune să cântărească bărbații. Era unul dintre motivele pentru care vânătorii de zestre dăduseră greș lamentabil când o curtaseră.

– Habar n-am la ce te referi.

– Mincinosule! Caracterul ei direct era unul dintre motivele pentru care tinerii necăsătoriți fuseseră mai interesați de banii ei decât de ea. Oricât de mult o plăcea, până și lui i se părea că acest aspect al caracterului ei era iritant. Nu ai mai frecventat niciodată balurile mele.

– Însă continui să îmi trimiți invitații, așa că m-am gândit că e cazul să o fac.

Și știa că avea să participe și Gina, căci Garrett Hammersley îi trimisese lui Rexton un bilet anunțându-l că urma să-și însoțească nepoata la eveniment.

Mijindu-și ochii, Minerva clătină subtil din cap.

– Nu, se întâmplă ceva. Am auzit zvonuri că ieși cu domnișoara Hammersley.

El ridică inocent din sprâncene.

– Vine astă-seară?

– Știi prea bine că da.

– Atunci, îți voi da un nou subiect de bârfă, căci voi dansa cu ea. Poți să confirmi că ea – și nu balul tău des invocat – este motivul pentru care mă aflu aici.

Îi aruncă o privire aprigă, măsurându-l din cap până în picioare.

– De ce?

– Poftim?

– De ce te arăți interesat de ea? Nu mi se pare că este genul tău.

– Este o fată încântătoare.

Își dădu seama prea târziu că o spusese prea defensiv, iar Minerva, care era mult prea pătrunzătoare, profită de acest fapt. Strânse din buze dezaprobator.

– Încântătoare nu ți se potrivește.

– Și tu știi ce mi se potrivește, nu-i așa?

– E prea suavă și prea blândă. Nu cred că e neapărat slabă, dar nici nu cred că îți va riposta vreodată.

Spre deosebire de sora ei, care nu avea rețineri să îl pună la punct.

– Poate că-mi doresc o soție supusă.

– Vei fi nefericit.

La naiba, bineînțeles că ar fi. Nu voia pe cineva care să îl privească de parcă ar fi fost Dumnezeu pe pământ. Nu voia o soție care să nu îl provoace să fie mai bun, care să nu îi pună la îndoială faptele, atunci când era cazul.

– Pur și simplu, testez cum e să faci curte.

– Ar putea fi rănită.

Știa asta, și tocmai acesta era motivul pentru care se străduia să fie atât de grijuliu. Trecuseră trei nopți de când o însoțise la teatru. Îi trimisese flori și bomboane din nou, dar nu își putea atinge scopul dacă o ignora complet.

– Pentru Dumnezeu, Minerva, în timp ce ai stat aici și m-ai luat la întrebări în legătură cu chestiuni care nu te privesc deloc, au abordat-o trei gentilomi. Săptămâna trecută, am fost singurul care a dansat cu ea. Atenția mea față de ea îi face pe alții să se întrebe ce piatră prețioasă ascunsă am descoperit.

– Așadar, îi faci un favor?

– Într-un fel, da. Acum, ia-o din loc... Știu ce fac.

– De dragul ei, sper. Și de-al tău. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu forțată să te bat pentru că nu te-ai dovedit sensibil la suferința unei lady.

Auzise zvonuri că avea un genunchi aprig, care putea culca bărbații la pământ.

– De ce nu mergi să îl deranjezi pe soțul tău?

Zâmbetul îi lumină privirea.

– Crede-mă, Ashe nu mă considera niciodată o pacoste.

– Bineînțeles că nu.

Era ridicol de îndrăgostit de ea. Deși, Rexton trebuia să recunoască, Minerva merita un asemenea devotament. Toate femeile meritau. Totuși, nu avea să îl facă să se îndoiască de planul său.

Nu, Gina avea să facă asta chiar ea, cu zâmbetul strălucitor pe care i-l aruncă atunci când se apropie de ea, într-un moment în care se opri muzica. Dansase două dansuri, cu bărbați mai tineri decât el și mai potriviți pentru ea. Dar se ridicau aceștia la înălțimea standardelor exigente ale surorii ei? Aceasta era întrebarea. Ciudat că era mai interesat să-i facă pe plac contesei decât Ginei.

– Milord, ciripi ea.

Era nefiresc ca o femeie să fie mereu atât de fericită. Nu era firesc ca el să fie morocănos pentru că ea era veselă. Era supărat pe ea, dar Minerva avea dreptate: nu ar fi avut pace însurându-se cu cineva ca ea. Nu voia vrajbă, dar nici pe cineva cu care să fie întotdeauna de acord.

– Domnișoară Hammersley, mă întrebam dacă m-ai onora cu un dans.

– Aș fi încântată, milord, deși carnețelul meu nu mai este la fel de gol ca ultima dată când m-ai invitat. Patru gentilomi s-au arătat interesați.

Întinse carnețelul care îi atârna de încheietură. Își scrise numele, spunând pe un ton cât mai nonșalant posibil:

– Nu am observat-o pe sora ta aici.

– Astă-seară mă însoțește servitoarea. Tillie mă însoțește într-un parc public sau la teatru, însă nu ar da buzna într-o casă particulară fără a fi invitată.

Bineînțeles că nu, și nu ar fi fost invitată nici măcar de generoasa și neconvențională ducesă de Ashebury, decât dacă ar fi rugat-o el. Își dorea să se fi gândit să o roage; pe de altă parte, nu îi plăcea gândul că ar fi asistat la toate acele priviri crunte și replici tăioase îndreptate spre ea.

– Nu este tocmai corect, nu-i așa?

El se întoarse spre tânără. Nu era de mirare că Minerva nu credea că s-ar potrivi. Întotdeauna avea să se gândească la ea ca un frate, văzând-o ca pe o soră pe care trebuia să o protejeze de ticăloși și destrăbălați.

– Ce spui, scumpo? întrebă el, dorindu-și să nu fi folosit un apelativ afectuos când ochii ei scânteiau de plăcere.

– Că nu este bine-venită, însă Downie, da.

Contele era acolo? Rexton se întreba dacă l-ar putea atrage în încăperea unde se jucau cărți ca să îi ușureze din nou buzunarele.

– Îmi dau seama că divorțul este scandalos, dar și el este divorțat.

El îi zâmbi compătimitor.

– E ceva mai mult decât un divorț la mijloc.

– Dar a fost o bestie de soț. Făcu ochii mari și își apăsă mâna mică și înmănușată pe gură. Nu ar fi trebuit să spun asta. Tillie ar fi oripilată de cuvintele mele. Nu îl vorbește niciodată de rău.

Mânia care îl traversă îl făcu să vrea să lovească ceva – sau pe cineva.

– A lovit-o?

– Nu, din câte știu, dar există alte căi de a face pe cineva să se simtă prost sau nedemn, nu-i așa? Cred că a fost umilită de faptul că și-a făcut o părere atât de greșită despre el, acesta fiind motivul pentru care mă îndrumă. Ca să nu fac o greșeală similară. Adevărul este că oamenii pot ascunde multe lucruri, și cum ai putea să știi?

Că el îi ascundea adevăratul motiv pentru care îi acorda atenție, de exemplu. La naiba cu toate! Probabil că gândurile lui vinovate i se reflectară pe față, căci ea întinse mâna și i-o așeză pe braț, strângându-l ușor.

– Nu-ți face griji. Am asigurat-o pe Tillie că intențiile tale sunt onorabile.

Dacă nu avea grijă, ca să obțină calul, trebuia să se căsătorească cu fata. Îi aruncă un zâmbet sardonic.

– Te crede?

– Mă tem că nu, dar nu trebuie să te simți jignit. Căsătoria cu Downie a învățat-o un lucru: nici un bărbat nu este demn de încredere.

El mai puțin decât toți, momentan. Fu recunoscător că începu muzica, astfel încât să nu trebuiască să zăbovească prea mult asupra acelui gând neliniștitor.

După ce-o conduse pe ringul de dans, o luă în brațe și o învârti în jurul încăperii. Era grațioasă, dar bănuia că sora ei ar fi și mai și. Și-o imagina zâmbindu-i. Nu ar trebui să își ridice privirea atât de mult, căci era cu câțiva centimetri mai înaltă decât Gina. Se părea că nu putea înceta să nu le compare.

– Fratele tău frecventează vreodată balurile? întrebă ea.

El se încruntă.

– Andrew? Clătină din cap. Aproape niciodată. Intenționează să rămână celibatar pentru tot restul vieții.

– Îți displace că ai responsabilități, iar el nu? Că trebuie să te căsătorești?

– Pentru că nici nu se punea problema să nu mă căsătoresc, nu m-am gândit niciodată cu adevărat să duc o viață fără a fi însurat.

Ea își mușcă buza de jos.

– Multe mame mi-au spus că nu ar trebui să iau atențiile tale în serios. Că nu te vei căsători niciodată cu o americancă.

Mamele ar fi trebuit să își îndemne fiii să o abordeze pe Gina, nu să o facă să se gândească la intențiile lui.

– Recunosc că am preferat întotdeauna englezoaicele, dar asta nu înseamnă că nu pot fi cucerit de o americancă.

Râsetul răsună cristalin în jurul lor, și se trezi întrebându-se e cum suna râsul surorii ei. La naiba, trebuia să se concentreze.

– Sunt atât de bucuroasă că Tillie a avut ocazia să vină la teatru cu noi. Nu sunt sigură că toți bărbații o vor accepta așa cum o accepți tu.

– Ești sora ei. Nu am pretenția să mă alegi pe mine în detrimentul familiei.

– Ești o raritate, milord.

– Mă flatezi, domnișoară Hammersley.

– Gina.

Muzica se opri.

– Mai dansezi cu mine înainte să se încheie seara? întrebă ea.

– Desigur, o voi face. Ultimul dans.

Ca să le arate mamelor că nu știau despre ce vorbeau – deși, de fapt, știau.

O conduse înapoi spre servitoare. Deși avea chef să bea ceva tare și să joace o partidă de cărți, rămase în salonul cel mare, privind-o pe Gina de la distanță și străduindu-se să stabilească dacă vreun gentilom arăta vreun interes serios față de ea.

– Rexton.

Privi spre bărbatul care se apropiase.

– Hammersley.

– Vrei să mi te alături în grădină la un trabuc?

– Aș fi încântat.

Găsiră un loc îndepărtat de terasă, unde umbrele erau dese și nu aveau cum să fie auziți. Hammersley fu suficient de politicos încât

să aştepte până când îşi aprinseră trabucurile şi traseră amândoi câteva fumuri, înainte de a spune:

– Mă aşteptam ca fata să danseze toate dansurile în seara asta. S-ar putea să îţi fi judecat greşit influenţa.

Poate că judecase greşit proasta reputaţie a nepoatei sale mai mari. Rexton trase aer în piept încet şi scoase fumul afară.

– Încă nu am terminat. Încă o ieşire sau două, încă un bal... este nevoie de timp ca să găseşti gentilomul potrivit.

Deşi crezuse că avea să termine într-o săptămână, era cât se poate de bucuros să descopere că nu se întâmplase astfel.

Orice nouă scuză de a o vizita pe contesă era bine-venită.

Tillie iubea mirosul de pământ reavăn. Sau aşa fusese până când începuse să îi amintească de Rexton. Nu ar fi trebuit să fie atât de nemulţumită de el. Reuşise într-o săptămână să facă astfel încât Gina să fie acceptată, iar Tillie era recunoscătoare pentru asta. Sora ei se întorsese în paşi de vals acasă, la orele mici ale dimineţii, încântată că dansase aproape jumătate dintre dansuri. Apoi îl lăudase pe Rexton: cât de minunat arăta; cât de mult îi plăcuse să danseze cu el; cât de amabil, atent şi interesat de ea. Şi cât şi-ar fi dorit ca Tillie să fi fost acolo, să vadă şi să spună ce credea despre toate.

Se simţise vinovată că sezonul Ginei începuse fără prea mare tam-tam, în vreme ce Tillie dăduse buzna pe scenă ca o noutate care trebuia îmbrăţişată pur şi simplu pentru unicitatea ei. Era americancă, iar asta stârnea curiozitatea, era frumoasă, ceea ce o făcea acceptabilă pentru gentilomi, o moştenitoare care aducea cu sine o zestre imensă, ce avea să fie urmată de o avere incredibilă la moartea tatălui ei. Fusese la fel de înamorată de aristocraţie ca Gina. Ceea ce nu era în favoarea surorii sale, căci o făcea să fie oarbă la aspectele practice ale unei căsătorii cu un nobil. Ceea ce o făcea să creadă că Rexton era perfect.

Vorbise întruna despre calităţile lui, o oră întreagă, când se întorsese de la bal cu o seară în urmă. Era un dansator foarte graţios, şi era o încântare să conversezi cu el. Fusese foarte galant şi îi adusese o limonadă, avertizând-o cu privire la lordul cu care dansase. Gina speculă că o avertizase din gelozie. Tillie nu credea asta.

Nu era înamorat de Gina. Era cât se putea de sigură de asta. O, îi străluceau ochii când vorbea cu ea, dar nu se înfierbântau ca şi când ar fi vrut să o ia în braţe şi să o strângă. Avea un ton blând, dar

nu îi șoptea obraznic, făcând-o pe Gina să chicotească. Dacă ar fi făcut-o, sora ei i-ar fi spus negreșit. Îi pomeni că, pe durata ultimului lor vals, vorbise despre vremea frumoasă. Făcuse aluzie la un picnic. Dar să vorbești despre vreme? Soarele, briza plăcută, ploaia care mai cădea din când în când? Nu era deloc o conversație flatantă.

Ar fi trebuit să-i complimenteze ochii, părul, rochia. Ar fi trebuit să sugereze că voia să-i scoată rochia cu pricina.

Înfipse hârletul în pământ cu atâta forță, că era aproape sigură că mănușile nu aveau să o împiedice să facă băşici. Doar pentru că visa cum i-ar șopti răguşit la ureche, în detalii ispititoare, cum ar dezbrăca-o încet nu însemna că se cuvenea să facă la fel cu Gina. Biata Gina, nevinovată cum era, ar fi leşinat fără îndoială pe loc – la oricâte statui ar fi căscat ea ochii. Chiar şi acum, Tillie respira cu greu, asaltată de imaginile în care el îi scotea ciorapii, făcând-o să simtă valuri de căldură în tot corpul.

Când era vorba despre Gina, se purta ca un gentilom. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tillie era să fie gentilom cu ea. Era interesat de sora ei. Nu ar trebui să se gândească la el deloc, altfel decât în contextul unei purtări care dovedea că avea să o iubească şi să țină la Gina aşa cum dorea.

Cu coada ochiului, văzu o umbră mişcându-se şi ştiu – *ştiu* – a cui era, căci îi simți privirea ca pe o mângâiere fizică. Părul de pe ceafă i se zbârli şi plăcerea o săgetă doar pentru că el era atât de aproape. Ce naiba se întâmpla cu ea? Învățase pe pielea ei că bărbații aduceau dezamăgire. Chiar nu îşi dorea să cadă sub vraja altuia. Mai ales a acestuia, care părea să o răscolească fără să încerce măcar.

În ciuda fiorilor care o asediau, privi încet şi calm pe sub borul lat al pălăriei ei de grădinărit şi îl văzu pe marchizul de Rexton stând acolo, cu picioarele desfăcute, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei nave care se clătina pe valuri. Trebuia să-i fi dat pălăria majordomului, căci nu se vedea nicăieri, iar vântul îi răvăşea buclele blonde. Ei îi venea să-şi scoată mănuşile, să-şi înfăşoare şuvițele acelea mătăsoase în jurul degetelor şi să nu le mai dea drumul. Niciodată în viața ei nu o mai chinuiseră asemenea gânduri deşănțate, şi părea că nu putea să le împiedice nicicum. Motiv pentru care, fără îndoială, tonul ei fu sec şi laconic:

– Milord, nu-mi amintesc să te fi invitat în grădină.

– Așa este, Lady Landsdowne, nu m-ai invitat. Am venit să o vizitez pe sora ta, dar se pare că nu s-a trezit încă. L-am rugat pe majordom să mă îndrume spre tine, ca să îi pot lăsa un mesaj.

– Și anume?

Avu îndrăzneala să se lase pe vine lângă ea, iar mirosul lui îl anihilă pe cel de pământ proaspăt. Era mai bogat, mai cald și părea să o atingă în cele mai profunde puncte ale feminității ei. Nu putu să nu observe pantalonii strâmți, coapsele ferme. Văzuse că era un călăreț iscusit. Își imaginase coapsele acelea controlând calul, controlând-o pe ea. La naiba cu toate!

– Domnișoara Hammersley doarme întotdeauna până la o oră atât de târzie?

– Sora mea s-a întors de la bal spre dimineață, așa că somnul ei este explicabil. Este puțin cam devreme pentru o vizită de curtoazie, îl mustră ea.

El zâmbi larg, ca și când ar fi fost amuzat de mustrarea ei. Ea nu voia să îl facă să zâmbească, să râdă sau să fie încântat. Asta ar fi onoarea și bucuria Ginei.

– Dacă tot ieșisem la plimbare, mi s-a părut că nu ar fi o problemă să trec pe aici. Privirea lui se îndreptă spre mâna ei care strângea hârletul, ca și când ar fi fost singurul lucru care o ținea pe loc. Nu am mai cunoscut nici o lady care să lucreze în grădină.

– Grădinarul se ocupă de aproape tot. Peticul acesta este un capriciu de-al meu. Nu are nici o logică ceea ce plantez, și se pare că am mai mult noroc cu buruienile decât cu florile, dar prefer grădinăritul lucrului de mână. De ce spusese asta? Ce îi păsa lui?

– Nu ai venit la bal aseară.

– Nu am fost invitată.

O privi ca și când ar fi fost un puzzle din care lipsea o piesă.

– Ai fi venit dacă ai fi fost?

Sincer, nu știa. O parte din ea nu voia să fie timorată, voia să participe îmbrăcată într-o rochie roșie strălucitoare, astfel încât să nu poată fi trecută cu vederea. O parte din ea voia să țină capul sus, înfruntând privirile celor din jur.

– Nu văd de ce-am face speculații. Nu voi fi invitată la vreun bal.

– Îmi subestimezi influența.

Spuse cuvintele cu simplitate, fără să se laude. Îl plăcea pentru asta, dându-și seama că era un bărbat într-atât de conștient de influența lui, încât nu era nevoie să se laude cu ea, nu trebuia să se împăuneze. Era ce era și gata.

– Poate că nu ai observat la teatru, dar oamenii sunt stânjeniți în prezența mea.

– Eu nu am fost.

Tonul lui relaxat o făcu să-și dorească să îl fi cunoscut înainte să-l întâlnească pe Downie, înainte ca Rexton să devină interesat de Gina.

– Prezența mea nu i-ar face bine Ginei.

O cercetă, îi cercetă florile, albina care bâzâia in jurul lor polenizând. Și se trezi întrebându-se dacă el polenizase vreodată pe cineva. Nu auzise să aibă copii din flori. Ar fi pus prinsoare pe averea ei că nu era virgin, însă nu auzise vreun zvon care să vorbească despre aventurile lui. Ceea ce însemna că era foarte discret, că amantele sale nu aveau să fie descoperite niciodată. De ce naiba îi zbura mintea numai la sex?

– Îți iubești sora foarte mult, spuse el în cele din urmă.

– Bineînțeles. Aș face orice să o văd fericită. Ba chiar aș sta departe de tine. Nu ai face la fel pentru sora ta?

El râse înfundat.

– Nu trebuie să o fac. Este treaba lui Lovingdon, și se pare că excelează la asta.

– Și dacă nu ar face-o?

El se întunecă. Lui Tillie nu îi plăcea felul în care se plimba privirea lui pe chipul ei, ca și când ar fi putut citi fiecare moment nefericit din viața ei în ridurile care nu fuseseră acolo în ziua în care se căsătorise.

– L-aș bate până l-aș lăsa lat.

– Atunci, este foarte norocoasă sora ta. Nu intenționase să o apuce pe această cale sau să aibă această conversație. Dacă-mi dai mesajul pentru Gina, mă voi asigura că va ajunge la ea.

– Mai întâi o întrebare. Știi dacă a fost vreodată la Dragonii Îngemănați?

– Nu a fost, nu. Am auzit că este un loc fascinant.

– Este. Mă gândeam să o duc acolo la cină în seara asta. Voi trece la șapte. Dacă nu este interesată, nici o grijă. Mă voi duce fără ea.

– Sunt sigură că te va însoți. Îi plac experiențele noi.

– Iar ție... îți plac experiențele noi?

Întrebarea era plină de aluzii. Le îndepărtă. Nu erau decât în mintea ei. Nu ar risca să o insulte când era interesat de Gina. Atunci, de ce întreba întruna despre preferințele ei? Ar trebui să spună ce avea

de spus și să își vadă de drum. Iar ea ar trebui să răspundă la întrebare și să nu vadă mai mult decât era de văzut.

– Evident, când eram mai tânără, se putea spune asta despre mine. La urma urmelor, m-am sărutat cu un lacheu.

Nu știa de ce o spusese, de ce simțise nevoia să îi reamintească de reputația ei.

– Atunci, curiozitatea este cea care te-a îndemnat să acționezi?

– Printre alte lucruri.

Întinzând mâna, își așeză palma peste a ei, care strângea unealta de grădinărit. Purtau mănuși amândoi, însă era ca și cum mâinile lor nu erau separate de o barieră de piele.

– Strangulezi biata lopată.

Nu voia decât să pufnească, dar sunetul care ieși era unul disprețuitor.

– Este un hârleț. Să înțeleg că nu te ocupi de grădinărit.

– Nu este punctul meu forte să creez frumusețe.

Sugera că micul ei petic de pământ i se părea frumos? Ceea ce făcuse îi aducea plăcere, dar nu prea băgase nimeni în seamă efortul ei. Se uită țintă la el vreme îndelungată, minunându-se că îi ținea încă mâna, ca și când ar fi ezitat să-i dea drumul.

Avea să țină și mâna Ginei cu aceeași grijă, dându-i putere? Avea să o privească în ochi momente îndelungate, ca și când s-ar fi pierdut în adâncurile lor?

Ar observa Gina genele lungi și drepte și nuanța lor arămie? Ar vedea cercul albastru-închis din jurul irisului azuriu? Ar tânji să întindă mâna să îi îndepărteze buclele ondulate de pe frunte? Ar aprecia dreptul de a o face? Ar dispărea toate sunetele din jurul ei până când nu i-ar mai auzi decât respirația, așteptând ca timbrul aspru al vocii lui să îi aducă liniștea?

Își iubea sora nespus, dar erau momente când era cam superficială, când nu părea să aprecieze tot ce avea, tot ce era al ei. L-ar aprecia pe acest bărbat?

– Ar trebui să nu mai strângi atât de tare, căci te va durea mâna.

Nu-i plăcea să i se poruncească, dar cuvintele lui erau mai degrabă un îndemn decât o comandă, ca și când i-ar fi păsat cu adevărat de orice disconfort pe care l-ar fi putut suferi. Nu voia să îl considere demn de sora ei, dar îi venea greu să nu recunoască faptul că ar putea să fie într-adevăr o partidă nemaipomenită.

– Vei pune dorințele ei înaintea dorințelor tale? se auzi întrebând cu o voce care nu suna tocmai ca a ei, părând găunoasă, de parcă ar fi venit de la o distanță considerabilă, printr-un tunel lung.

El își desfăcu degetele încet de pe mâna ei, și Tillie simți că absența atingerii lui o durea.

– Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că este fericită.

– Are nevoie de mai mult decât bomboane de ciocolată, teatru și valsuri.

– De aceea am invitat-o la cină.

Își îndreptă trupul acela lung, zvelt și minunat, care îi invada ei visele necontenit. Pentru moment, aproape că își dădu voie să creadă că ar trebui să o încurajeze pe Gina să îi accepte avansurile, însă ceva nu-i dădea pace. Poate că nu erau decât dorințele și nevoile ei.

Stând acolo, își trase repede mănușile, ca și cum îl supăraseră cu ceva.

– Apropo, invitația te include și pe tine. Se va simți mai bine dacă ești prezentă și tu, așa că nu o dezamăgi.

Înainte să apuce să-i spună că nu era interesată să îi însoțească, el se îndepărtă. Era cât pe ce să alerge după el pentru a-l anunța că nu îi putea porunci în felul acela. Dar nu voia să înceapă o discuție în contradictoriu, care l-ar putea face să își retragă invitația. Chiar dacă gândul că avea să iasă din nou în public o făcea să intre în panică, nu putea nega că era curioasă în privința clubului privat la care mergea elita londoneză.

Înfigând hârletul în pământ, blestemă că se mințea, căci, spre marea ei rușine, aștepta cu nerăbdare să petreacă încă o seară în compania lui.

„Vei pune dorințele ei înaintea dorințelor tale?"

Întins pe un fotoliu din biblioteca tatălui său, Rexton se trezi întrebându-se: Landsdowne nu făcuse asta pentru soția sa? Nu îi pusese dorințele pe primul loc? De fiecare dată când era în compania contesei, i se trezea dorința de a ști mai mult despre ea: despre viața ei de dinainte de căsătorie, din timpul acesteia și de după. Își petrecuse întotdeauna timpul având grijă de flori? Ce alte pasiuni mai avea? Părăsea vreodată locuința sau era o prințesă închisă în turn?

– Este un risc destul de mare, spuse tatăl său.

El încuviință din cap. O dată pe săptămână, îl vizita pentru a discuta despre starea moșiilor lor, despre veniturile pe care le aduceau, despre cum să se diversifice și cum să-și asigure profiturile. Din ce în ce mai mult, ducele îi încredința frâiele. Îi plăcea provocarea...

Îi plăcea provocarea adusă de Lady Landsdowne. Nu îi dăduse răgaz să refuze invitația, și bănuia că o iritase plecând. Era pe jumătate surprins că nu dăduse fuga după el pocnindu-l peste cap cu hârletul. Fusese nesăbuit să-i ia mâna, nedorind să-i dea drumul. Dacă nu s-ar fi gândit că ar obiecta, i-ar fi scos mănușa... apoi pe a lui.

– Andrew are nevoie de mai mulți bani, spuse tatăl său pe un ton neutru.

– Desigur.

Piele pe piele. A ei ar fi netedă ca mătasea. Nu avea absolut nici o îndoială.

Avea să-i vadă degetele lungi și subțiri la cină. Dacă ar putea găsi o cale să le atingă din greșeală...

– Mă gândeam la zece mii pe lună.

– Rezonabil.

Poate ca trebuia să-i spună adevărul, să recunoască faptul că era mai interesat de ea decât de cină, că Lady Landsdowne îi ocupa gândurile în cea mai mare parte a zilei și în fiecare noapte.

– Dăm faliment până la finalul anului.

Încuviințând din cap, bătu darabana pe brațul scaunului.

Deși, dacă îi spunea adevărul, s-ar putea să îl alunge, pentru că o păcălise, și nu numai că ar pierde șansa de a obține armăsarul, dar ar pierde-o și pe contesă. Merita riscul de a pierde calul pentru a o câștiga pe ea? Dar cum ar putea să aibă o femeie cu reputația ei?

– Rex?

Nu mai auzise tonul acela de când era la școală. Îl smulse din reverie și își îndreptă atenția spre tatăl său.

– Da?

– Ideea că vom da faliment nu te deranjează?

Privi în jur la canapelele și la rafturile pline cu cărți.

– Cine dă faliment?

– Am spus că noi.

De ce credea tatăl său așa ceva?

– Suntem solvabili. Veniturile moșiilor au scăzut puțin, dar avem alte afaceri. Stăm foarte bine.

– Și cum rămâne cu renta lunară de zece mii de lire sterline a lui Andrew?

Era clar că nu fusese atât de atent pe cât crezuse. Lady Landsdowne îi afecta toate aspectele vieții.

– Nu aș fi niciodată de acord cu suma aceasta. Este ridicol. Ca să nu mai spun că ar fi o risipă de bani necugetată. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Andrew ar risipi-o. Nu este complet iresponsabil, dar nu și-a găsit un scop în viață.

Era cu un an mai mic decât Rexton, dar nu i se ceruse niciodată să facă nimic altceva decât să ducă o viață de gentilom – ca majoritatea celor care veneau după întâiul născut.

Tatăl său se lăsă pe speteaza scaunului de piele.

– Am aruncat afirmații ridicole, și ai fost de acord cu toate. Nu ai ascultat nici o vorbă din ce am spus, nu-i așa?

Era stânjenit să recunoască.

– Nu tocmai, nu. Dar am cercetat cu atenție registrele și rapoartele. Sunt convins că ne descurcăm bine. Întâlnirea de mâine cu administratorii moșiei nu mă îngrijorează deloc.

– Ce te îngrijorează? De ce ești atât de distras? De obicei îmi acorzi întreaga atenție.

Într-adevăr, de ce? Nu-i putea spune adevărul, știind că ar obiecta. Muncise al naibii de mult întreaga sa viață pentru a se asigura că nu avea să-și dezamăgească părinții.

– Ți-ai dorit vreodată ceva atât de tare încât să folosești mijloace îndoielnice pentru a-l obține?

– Ai trișat din nou la cărți când ai jucat cu sora ta?

Râse înfundat. Dacă ar fi fost atât de inocent. Era nedrept față de fată să îi acorde atenție, având în vedere că intențiile sale nu erau serioase? Poate că ar trebui să recunoască pur și simplu adevărul. Da, Lady Landsdowne ar cădea cu siguranță în brațele lui atunci.

– Ce te-a făcut să te hotărăști să o curtezi pe mama?

Tatăl său păru oarecum surprins de idee, ca și când nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

– Sunt cât se poate de sigur că nu am curtat-o cu adevărat vreodată. Nu cum se cuvine, în orice caz. Pur și simplu, părea că drumurile noastre se intersectau ocazional, iar, când se întâmpla asta... Ridică dintr-un umăr. Am profitat. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că o iubeam.

Privi din nou spre Rexton, dar acesta nu știa cât vedea tatăl său. De o bună bucată de vreme, vederea lui se deteriora. Era aproape orb acum.

– Ai întâlnit pe cineva la care ții?

– Nu știu ce simt pentru ea exact. Mă tulbură. Mă intrigă. Știu că nu ne-am potrivi. Nu are nici una dintre calitățile pe care le caut la o soție.

– În ceea ce mă privește, nici mama ta nu le avea. Dar avea toate calitățile pe care le puteam iubi. În cele din urmă, faptul acesta a avut câștig de cauză.

– Nu o iubesc. Nici măcar nu știu dacă o plac.

– La ce te refereai când ai pomenit despre mijloace îndoielnice? Are legătură cu ea?

– Nu, ea nu are nimic de-a face cu asta.

Problema era că existau prea multe lucruri cu care ea *avea* de-a face.

Capitolul 6

În seara aceea avea să fie o însoțitoare respectabilă. Avea să rămână neobservată, privind și făcând o listă mentală pentru a vedea dacă Rexton era potrivit sau nu. Ca să o descurajeze pe Gina să nu se îndrăgostească de el, Tillie avea nevoie de exemple specifice. Și, dacă aproba căsătoria, avea nevoie să își întipărească în minte mostre de comportament exemplar din partea lui, astfel încât să se poată chinui cu imaginile dragostei lui față de sora ei, astfel încât să-și scoată din cap fanteziile acelea îngrozitoare cu el făcându-i lucruri necuviincioase, care o torturau toată noaptea. Nu mai dormea bine de când bărbatul acesta nenorocit intrase în viețile lor.

Ieși în hol...

Țipătul o făcu să se sperie de moarte și inima începu să-i bată nebunește.

– Ce ți-ai făcut? strigă Gina. Expresia îngrozită de pe chipul ei de obicei vesel îi dădu de știre lui Tillie că își atinsese țelul de a se asigura că nici un bărbat nu urma a o găsi câtuși de puțin atrăgătoare. Dacă Rexton o ignora complet, poate că avea să înceteze să mai aibă fluturașii aceia în stomac, care nu mai conteneau, ori de câte ori se afla în preajma ei. Semeni cu un strigoi.

– Nu poate fi atât de rău, totuși.

Avea o rochie neagră, închisă până la bărbie și până la încheieturi. Servitoarea îi strânsese părul într-un coc sever care îi întindea pielea, scoțându-i în evidență pometii înalți ce îi dominau fața.

– Cel puțin cu cineva îndoliat.

Trase fără vlagă de mănușile negre. Erau atât de strâmte, încât nu se clintiră.

– Așa cum ar trebui să fie o însoțitoare cumsecade.

– Nu se poate așa.

Trecând pe lângă ea, Gina dădu buzna în dormitorul lui Tillie.

Dându-și ochii peste cap, o urmă. Sora ei era în fața șifonierului, scoțând rochie după rochie și aruncându-le la loc de parcă ar fi jignit-o.

– Gina, însoțitoarea nu trebuie să atragă atenția. La teatru am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să mă îmbrac mai puțin izbitor, astfel încât să fiu trecută cu vederea. Când mă observă, oamenii nu fac decât să își dea seama că suntem înrudite, ceea ce nu e deloc bine pentru tine.

– Dar mergem la Dragonii Îngemănați, și, deși nu am fost niciodată, am auzit oameni vorbind despre locul acesta. Trebuie să porți cele mai bune haine. Ridicând o rochie de culoarea prunei, făcu o piruetă cu ea. Mai ales dacă vrei să primești invitația de a deveni membră.

– De ce aș dori așa ceva?

– Ca să ai ceva de făcut seara, în afară de a bântui pe-aici.

– Îmi place să bântui pe-aici.

Era o minciună. Își dorise casa pentru că Downie o îndrăgise foarte mult. Voise să îi ia ceva prețios, pentru că și el făcuse același lucru în privința ei. Deși conacul era în familia contelui de peste un secol, nu era inclus în titlu, și fusese dispus să se despartă de el pentru o sumă substanțială, spre groaza mamei lui. La vremea aceea, Tillie fusese satisfăcută de reacția ei. Deși, privind retrospectiv, se temea că fusese meschină.

În plus, după cum am pomenit, însoțitoarea nu trebuie să fie observată.

– E bine, vei fi observată cu *asta*. Și nu va fi deloc bine. Dacă nu vrei să atragi atenția, atunci trebuie să te pierzi în mulțime. Îi aruncă rochia pe pat. Asta se potrivește. Cheamă servitoarea și pune-o să-ți facă iute ceva la păr. Cocul acela te face să arăți de parcă nu ai mai mâncat de un an.

– Nu este atât de sever.

– Este groaznic.

Cu atât mai bine atunci. Nu urma să-și imagineze că simțea privirea lui Rexton măsurând-o pentru că avea să poată sta liniștită că nici măcar nu urma să o privească.

– Gina, scumpo, nu este important ce port. Atenția lui Rexton va fi asupra ta, cum ar trebui să fie...

– Așadar, ai observat că se uită la tine.

Era uluită de acea afirmație. Și-o imaginase, dar de vină era lascivitatea ei care ieșea la iveală.

– Nu mă poate ignora complet fără să fie nepoliticos.

– Poate, spuse Gina cu nonșalanță. Cu toate acestea, îndoiala mea este un motiv în plus pentru care ar trebui să arăți cât se poate de bine. Dacă îi fug ochii, atunci nu este cineva pe care îl doresc, nu-i așa? Fă pe ușuratica în seara asta. Haide să îi testăm devotamentul față de mine. Cazinoul este perfect, căci oamenii nu se poartă exemplar acolo, nu-i așa? Toată lumea își face de cap, așa că poți fi subtilă și nu se va vedea ce faci. Nu vreau să încerci să mi-l furi, căci nu pot concura cu tine.

– Nu fi prostuță! Nu sunt în competiție cu tine. Ești drăguță, tânără, entuziastă. Ești extrem de amuzantă, în vreme ce eu prefer liniștea și solitudinea.

– Ei bine, nu vei avea parte de ele astă-seară. Sunt sigură. Nu ținând cont de ce am auzit despre club. Acum, pregătește-te pentru o seară incitantă și plină de aventură.

Tillie clătină din cap.

– Nu am timp să mă schimb. Va sosi dintr-o clipă în alta...

– Îl voi ține de vorbă în salon. Nu e ca și cum trebuie să ajungem la oră fixă. Sosim când sosim.

Tillie trebuia să admită că Gina avea dreptate: Rexton trebuia testat. Nu avea să se dea în stambă, dar clubul urma să fie locul perfect pentru a observa toate nuanțele caracterului viitorului duce. Cât bea. Cât juca. Era necugetat sau disciplinat? Cât de atent avea să fie la ea dacă urma să se poarte după cum sugerase sora ei: făcând-o oarecum pe ușuratica.

– Bine, dar asigură-te că te însoțește servitoarea în salon. Nu am încredere că Rexton nu va profita.

Gina era radioasă.

– Splendid! Deși, îndrăznesc să spun, nu m-ar deranja dacă ar profita. Este magnific de delicios.

Gelozia care o săgetă pe Tillie la gândul că Rexton ar putea-o săruta pe sora ei o luă prin surprindere, făcând-o să simtă o durere intensă în pântec, care aproape că o făcu să geamă. Reacția era inadecvată, rușinoasă. Gina era vădit îndrăgostită de marchiz. Tillie trebuia să-și potolească interesul față de el și gândurile deplasate.

– Poate că ar trebui să te însoțească servitoarea și *Griggs* în salon, spuse ea apăsat.

Gina nu făcu decât să râdă.

– Nu-ți face griji. Nu-l voi lăsa să calce pe de lături. Nu voi fi forțată să mă căsătoresc.

– Bravo ție!

De îndată ce Gina părăsi încăperea, Tillie își cheamă servitoarea. Cât de diferită ar fi fost viața ei acum dacă i-ar fi atras cineva atenția asupra defectelor lui Downie. Privi spre rochia de culoarea prunei. Nu era potrivită. Dacă ispita era scopul, trebuia să poarte roșu.

Lui Rexton nu-i prea plăcu dezamăgirea care îl lovi când intră în Landsdowne Court, descoperind-o pe Gina așteptându-l cu servitoarea ei, și nu cu contesa. Îi respinsese invitația. Ar fi trebuit să fie ușurat, căci trebuia să-și concentreze atenția asupra încercării de a-i găsi domnișoarei Hammersley, care era pregătită pentru măritiș, un gentilom potrivit.

Îi plăcu și mai puțin ușurarea care îl invadă când domnișoara pe care se presupunea că o curta îi ceru scuze pentru întârzierea surorii ei și se oferi să-i țină companie în salon, sub supravegherea servitoarei, în timp ce o așteptau să apară. Nu-i plăcea că era atras de Lady Landsdowne, nu-i plăcea că îi bântuia nopțile, că se gândea la ea mai mult decât era folositor sau că acele gânduri implicau de obicei activități indecente și lascive, pe așternuturi de satin, la adăpostul nopții.

Deși Gina îl invitase să stea jos, era încordat cum nu mai fusese vreodată. Avea nevoie să se plimbe, să călărească sau să boxeze. În schimb, se proțăpi lângă șemineu, de parcă ar fi trebuit apărat și s-ar fi putut aprinde spontan în orice moment dacă nu stătea el de pază. Amăgirea îl făcea să fie agitat, căci tânăra îl privea de parcă ar fi fost răspunsul la toate visurile pe care le avusese vreodată. Era o partidă bună. Știa asta. Cu titlu, bogat, influent. Era genul în căutarea căruia dădeau buzna în Anglia moștenitoarele americance. Își pierduse câțiva prieteni care cedaseră farmecelor lor. Cât despre el, prefera

trandafirul englezesc, și, când avea să vină vremea să își caute soție, intenționa să-și aleagă o femeie care înțelegea ce înseamnă comportamentul cuviincios și evita scandalul.

Exact în momentul în care îi trecu prin minte acel gând, știu că nu o judeca pe Gina corect, zugrăvind-o într-o lumină care îi aparținea de drept surorii ei. Gina nu făcuse nimic care să merite dezaprobarea lui. Nu o putea învinovăți că își dorea un lord englez, când atât de mulți erau idolatrizați pentru manierele lor impecabile și pentru originea aleasă. Cunoștea câțiva americani și, deși îi făcea plăcere să se afle în compania lor, nu putea nega că erau necizelați. Unchiul ei era un exemplu grăitor. Muncea mult, bea mult și petrecea pe măsură. În mod ironic, când venea vorba despre nepoatele sale, voia ca lucrurile să fie lejere. Lăsa un alt gentilom să facă acțiunile necesare pentru a-și vedea nepoata căsătorită. În schimbul prețului unui armăsar, Rexton fusese dispus să o facă. Era încă dispus. Își dorea doar ca fata să nu pară mereu atât de încântată la vederea lui.

– Îți pot oferi ceva de băut, milord? întrebă ea suav, iar el știa că sora ei ar fi turnat deja whisky-ul și i-ar fi pus paharul în mână.

Ar fi băut și ea, nedesprinzându-și privirea de la el în timp ce sorbea din băutură, provocându-l să găsească ceva de reproșat în acțiunile ei.

– Nu, mulțumesc.

– Sunt sigură că Tillie nu o să mai întârzie mult.

– Nu trebuie să ajungem la o anumită oră.

– Asta am spus și eu când și-a manifestat grija că va trebui să stăm după ea.

– Și-a făcut griji?

Bineînțeles. Nu era preocupată de el neapărat, ci pur și simplu de faptul că nu era politicos să nu fie gata la timp.

– Nu-i place să deranjeze.

Atunci, nu ar fi trebuit să aibă o aventură în public cu un servitor. Deși trebuia să se întrebe: dacă ar fi fost căsătorită cu el, ar fi călcat pe de lături? Avea puterea de a asigura fericirea și satisfacția unei femei ca ea, făcând-o să-i rămână alături? Era ciudat să își dea seama că ar fi acceptat provocarea.

– Cred că se temea că întârzierea ei îți va afecta opinia despre mine, spuse Gina.

– Nu am obiceiul să judec oamenii după relațiile lor familiale.

Ea se îmbujoră, iar el își imagină că, pe obrajii surorii ei, nuanța ar fi fost mai închisă și mai intensă. Brusc, își dorea să o vadă pe Lady Landsdowne roșind, întrebându-se dacă roșeața i-ar acoperi întreaga piele. Oare era capabilă să roșească?

– Evident, milord. Altfel, nu mi-ai fi acordat deloc atenție. Majoritatea bărbaților nu sunt la fel de deschiși. M-au considerat nepotrivită încă dinainte de a participa la primul meu bal.

Dacă i-ar fi spus adevărul – că îi acorda atenție din pricina unui armăsar pe care voia să-l împerecheze –, i-ar fi știrbit stima de sine pe care o mai avea. Se blestemă și îl blestemă și pe unchiul ei. Urma a se trezi căsătorit cu fata aceasta dacă nu înceta cu obsesia de a se afla în compania lui Lady Landsdowne și nu începea să caute serios.

Nu se străduise prea mult deoarece Gina îi permitea să aibă acces la contesă. Ar fi aceasta deschisă la atențiile lui dacă nu ar curta-o pe sora ei?

– Cred că atitudinea gentilomilor se schimbă. Ai avut parte de destul de multă atenție la bal aseară.

Ea își flutură genele spre el.

– Te-a făcut să fii gelos?

Absolut deloc, dar nu putea să-i mărturisească asta. Înainte să apuce să răspundă cu un flirt inocent, care nici nu confirma, nici nu nega că fusese gelos, în salon apăru contesa, plutind într-o mare mătăsoasă de tafta și satin roșu, lăsându-l fără respirație, captându-i rațiunea și atenția. Nu mai vedea nimic altceva în jur. În încăpere nu rămăseseră decât ei doi. Și înainte se gândise că era frumoasă. În momentul acela, își dădu seama că trebuia să se inventeze un nou cuvânt pentru a o descrie, deoarece nici un epitet din vocabularul lui nu era suficient. Era mai mult decât izbitoare, mai mult decât superbă.

– Iertați-mi întârzierea, spuse ea nonșalant, ca și când habar nu ar fi avut de ușurința cu care putea reduce un bărbat la tăcere.

Avea să-i ierte întârzierea, avea să îi ierte orice. Avea să o aștepte până la sfârșitul timpului.

La dracu'! Ce se întâmpla cu el? Se îmbrăcase pentru a seduce. Era o femeie care îngenunchease un conte, iar apoi un nenorocit de lacheu. Cine știe câți alți bărbați mai urmaseră? Știa de ce era în stare. Îl testa, îi testa devotamentul față de sora ei. Dacă voia armăsarul, trebuia să o ignore, să și-o imagineze îmbrăcată în veșminte anoste

de văduvă. Cel puțin în seara aceea, cel puțin până îndruma fata spre altcineva.

– Nici o grijă, cea care mă interesează a fost aici. Asta e tot ce contează pentru mine.

Rostise cuvintele stăpân pe sine. Poate că trebuia să se gândească la actorie. Se forță să pornească spre Gina, zâmbi și îi oferi brațul.

– Mergem?

Un moment păru confuză de atenția lui. Apoi zâmbi radioasă.

– Da, desigur. De-abia aștept să luăm cina.

– Cina nu este decât începutul, o asigură el. Va fi o noapte în care ne vom bucura de vicii.

Când trecu pe lângă Lady Landsdowne, parfumul ei de lavandă și orhidee îl învălui și își dădu seama cu limpezime că nu avea să își poată satisface toate viciile. Știa deja că fusese o greșeală să insiste să îi însoțească, însă nu găsea puterea de a o regreta.

Era puțin spus că sala de la Dragonii Îngemănați era opulentă. Folosiseră ușa care le îngăduise să intre fără să traverseze sala de jocuri. Când Gina își manifestă dezamăgirea că nu văzuse aspectele mai interesante ale clubului, Rexton râsese, promițându-i că „toate la vremea lor".

Tillie nu era încântată de faptul ca râsul lui satisfăcut o făcea să simtă valuri de plăcere, ca și când sunetul îi era destinat doar ei, când, de fapt, adevărul era că ținta era sora ei, nimeni altcineva. Chelnerul îi conduse la o masă acoperită cu o față de masă albă din centrul sălii. Ceea ce o surprinse. Se așteptase la ceva mai intim și mai discret, un loc unde puteau flirta în secret, dar, având în vedere că era și ea prezentă, marchizul nu putea să facă prea multe, astfel că poate că nu voia decât ca lumea să o vadă pe doamna încântătoare de la brațul lui.

Cel puțin aceasta era impresia ei. Defila cu Gina ca și când ar fi fost un trofeu pe care îl câștigase la un târg. Știa că nu era corect cum îl judeca. El făcea totul cum se cuvenea, purtându-se așa cum trebuia. Nu avea ce să îi reproșeze. Și totuși, o făcea.

Candelabrele superbe de cristal care atârnau de tavanul boltit nu dădeau prea multă lumină. În centrul mesei ardea o lumânare înaltă, și trebuia să privească peste flacără pentru a-l vedea, căci stătea vizavi de ea. Gina ședea între ei. Rexton se întorsese spre sora ei, aplecându-se ca și când i s-ar fi părut că discursul ei despre Jane Austen

era cea mai fascinantă conversație pe care o purtase vreodată, deși din când în când privirea îi aluneca spre Tillie, și în secunda aceea expresia lui se transforma dintr-una interesată într-una arzătoare. Ea își spuse că era o iluzie pricinuită de faptul că îl privea prin flacăra pâlpâitoare a lumânării, și totuși căldura care o invada nu avea nimic de-a face cu fitilul care ardea. Avea de-a face doar cu felul în care o făcea el să se simtă, de parcă ar fi fost interesat cu adevărat de ea.

Apoi, ochii lui se întoarseră din nou asupra Ginei și părură să se răcească, ca și când s-ar fi întreținut cu o verișoară preferată sau cu o soră. Era doar în mintea ei. De ce își dorea atenția lui? Dacă îl putea îndepărta de Gina, atunci nu o merita pe sora ei –, dar merita să o rănească pe Gina pentru a afla adevărul, deși aceasta o rugase să facă tocmai acest lucru? Să se străduiască să-l ademenească?

Crezuse că avea să-l poată descifra cu ușurință, însă emoțiile care o asaltau nu făceau decât să o zăpăcească. Sorbi din vinul excelent pe care îl comandase pentru ele. O ajută să se calmeze și să nu se mai gândească atât de mult la cei din jurul lor.

Deodată, el întinse mâna și dădu lumânarea deoparte.

– Ce faci? întrebă ea.

– Îmi obstrucționează vederea, și îmi este greu să te includ în conversație.

– Nu trebuie să mă incluzi. Întreaga ta atenție ar trebui să se îndrepte spre Gina.

– În seara aceasta, ești aici la invitația mea. Ar fi nepoliticos să te ignor complet.

– Nu am nimic de obiectat vizavi de nepolitețea ta.

Zâmbetul pe care i-l aruncă spunea că era o mincinoasă.

– Dar mă cântărești pentru a vedea dacă sunt un pretendent potrivit. Incluzându-te în conversație, aș avea o misiune mai ușoară. În plus, sunt curios. Ești de acord cu sora ta că domnul Darcy există cu adevărat, că a fost un gentilom real, un vecin pe care domnișoara Austen l-a îndrăgit, însă iubirea lor nu s-a împlinit?

– Sunt surprinsă că știi cine este domnul Darcy. Ai citit vreodată *Mândrie și prejudecată*?

– Da. Surorii mele i-a plăcut foarte mult romanul ăsta când era mai tânără. Neastâmpărata m-a informat că, dacă doresc să câștig inima unei doamne, trebuie să urmez exemplul lui Darcy. Fiind tânăr eu însumi și romantic din fire, eram deschis să caut poțiunea

magică ce le-ar face pe doamne să dea fuga spre mine. Mi s-a părut cam pompos.

Citise o carte pentru a fi pe placul doamnelor? Nu își dădea seama că avea un șarm natural, care nu putea fi găsit între copertele de piele? Care înflorea fără îndoială în așternuturi de mătase.

– Este destul de... mândru. Deși are motivele sale și în cele din urmă o farmecă pe Elisabeth, nu-i așa?

– Dar este bazat pe realitate? A fost, într-adevăr, iubirea neîmplinită lui Austen?

Privi spre Gina, a cărei expresie, dintr-un motiv misterios, era plină de speranță.

– Presupun că povestea este mai atractivă dacă credem că a existat în realitate.

– Iubirea neîmplinită ți se pare romantică?

– Mi se pare tragică.

– Dar bănuiesc că se întâmplă să existe deseori, spuse Gina. Mai ales în rândul aristocrației. Nobilii se căsătoresc rareori din dragoste, nu-i așa, milord?

Rexton îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Deseori au întâietate alte lucruri față de dragoste.

– Te-ai căsători din dragoste? întrebă Tillie apăsat.

– Tu te-ai căsătorit din acest motiv?

Capcana fusese pusă, iar ea mușcase momeala, naiba să-l ia!

– Nu suntem aici pentru a discuta despre mine.

– De ce nu? Mama spune deseori că, atunci când te căsătorești, intri într-o familie. Mi se pare că ar trebui să știu despre tine la fel de mult pe cât știu despre Gina.

Gina făcu ochii mari și deschise buzele ușor, gândindu-se că s-ar putea să o ceară în căsătorie în viitorul foarte apropiat. Rexton nu păru să observe, căci privirea lui era ațintită asupra lui Tillie, care se temea că el văzuse că primise o lovitură în plex auzindu-l recunoscând, poate fără să vrea, că se gândea serios să îi ofere Ginei rolul de viitoare marchiză. Bineînțeles că da. Altfel nu ar fi curtat-o, nu ar fi însoțit-o la teatru, nu ar fi invitat-o să cineze cu el astă-seară. Nu știa de ce ea sau sora ei aveau reacții atât de ciudate: dezamăgire de partea ei, surpriză de partea Ginei.

– Atunci când te vei gândi la decizia pe care o vei lua, milord, tot ce trebuie să știi despre mine este că nu voi fi prezentă aproape

deloc în viețile voastre. După ce Gina se va căsători, mă voi întoarce la New York.

Avea să înceapă o viață acolo, lăsând în urmă această existență nefericită.

Între ei se lăsă liniștea. Era singurul indiciu că vorbele ei îl prinseseră cu garda jos. Trăsăturile lui păreau să fi împietrit. Nimic nu se clintea. Nu clipea, mușchii de sub pomeții proeminenți nu zvâcneau și nu strânse din maxilarul frumos sculptat. În cele din urmă, se lăsă pe spate ca și când ar fi ajuns la o concluzie în ceea ce o privea, îndreptându-și atenția asupra Ginei.

– Știai că sora ta va pleca?

Cu buzele strânse și ochii triști, Gina încuviință din cap.

– Deși nu știu de ce nu poate să stea aici. Astă-seară lumea nu pare să îi arunce priviri crunte, cum s-a întâmplat la teatru.

– Privirile crunte nu au nici o legătură, minți Tillie. Aveau, dar nu erau totul. Nu am fost niciodată fericită în această țară.

– Adică, ai stat doar pentru mine?

Aplecându-se, strânse mâna surorii sale și zâmbi.

– Un mic sacrificiu. Cât despre oamenii care ne înconjoară în acest moment, probabil că doresc să fie remarcați la fel de puțin ca noi. Este un sălaș al viciilor, la urma urmelor.

– Un sălaș *respectabil* al viciilor, sublinie Rexton.

Ea ridică din sprâncene spre el.

– Știi că respectabil și viciu nu se potrivesc prea bine.

El zâmbi larg și își dori să nu fi fost ea cea care îl făcuse să se relaxeze.

– Ai dreptate, dar sunt locuri mult mai rele în care oamenii se dedau viciilor, unde îți poți pierde nu doar portofelul, ci și viața.

– Frecventezi astfel de locuri, nu-i așa?

– Să spunem doar că știu de ele. Ah, se pare că sosește un nou fel de mâncare.

Savuraseră deja o supă de legume și crab cu sos de creveți. Mușchiul de vită pe care chelnerul li-l așeză dinainte mirosea delicios. Fasolea verde și cartofii fură așezați pe o farfurie separată, lângă prima. Tillie nu fu dezamăgită când gustă prima dată și nici surprinsă când Rexton comandă o a doua sticlă de vin. De obicei, nu bea atât, așa că acum era un pic ametită, dar totodată îi plăcea senzația.

– Vei evita locurile acelea întunecoase după ce te căsătorești, nu-i așa? întrebă Tillie cu nonșalanță, nelăsându-l să scape cu răspunsul simplu pe care-l dăduse.

– Bănuiesc că vor fi multe lucruri pe care le voi evita după ce mă voi căsători, spuse el la fel de nonșalant.

– Alte femei?

De data aceasta nu mai avea chipul împietrit când îi întâlni privirea și i-o susținu, dar nu credea că analiza cum să răspundă mai bine, ci se străduia să își dea seama ce o făcuse să pună întrebarea, încercând să descifreze ceva în adâncul ei.

– Tillie, spus Gina, vădit exasperată, știu că îmi vrei binele, dar putem să ne bucurăm de seara aceasta fără a-l stânjeni pe Excelența Sa?

Abia atunci își dădu seama că era nesuferită. Le invitase la cină, era plăcut – dispus să discute despre Jane Austen, deși bănuia că ar fi preferat să discute despre Mary Shelley – și îi sugerase deja că trebuia să se simtă bine.

– Scuzele mele, milord. Tind să fiu extrem de protectoare când vine vorba despre Gina.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze. Bănuiesc că aș fi fost la fel dacă aș fi fost la țară când Lovingdon o curta pe sora mea. Îndrăznesc să spun că ne-ar fi plăcut amândurora să schimbăm câțiva pumni.

– Unde erai, milord? întrebă Gina, înainte ca Tillie să apuce să o facă.

Și de data aceasta îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Călătoream pe continent cu fratele meu.

– Bănuiesc că v-ați distrat bine împreună.

– A fost memorabil.

– Vrei să ne povestești câteva dintre aventurile tale?

Astfel, Gina îi îndepărtă de o conversație care ar fi iscat tensiuni între ei. Tillie nu se putu abține să nu se gândească la faptul că Rexton era făcut să spună povești ascultându-i vocea profundă care le purta pe canalele Veneției, în Capela Sixtină, la Colosseum, prin podgorii și în Alpi. Când venise în Anglia la vârsta de optsprezece ani, i se păruse o aventură minunată. Călătorise la Paris ca să își facă rochiile, dar nu mersese niciodată mai departe. O făcea să-și dorească să vadă lumea.

O făcea să dorească să vadă lumea *cu el.*

*

Era un lucru bun că se întorcea în America după căsătoria surorii ei. Nu, la naiba, nu era. Sorbind din vin, se întrebă de ce îi trecuse prin cap că ar prefera ca ea să fie în America. Nu o curta pe Gina – deși sugerase fără să vrea de câteva ori în timpul serii că își căuta în mod serios soție.

Și o femeie care fusese necredincioasă soțului ei, era divorțată și insulta aristocrația insistând ca lumea să-i folosească titlul când i se adresa nu era nicidecum o candidată potrivită la poziția de marchiză de Rexton, viitoare ducesă de Greystone. Rexton își respecta prea mult familia și moștenirea ca să aducă o astfel de femeie decăzută în mijlocul lor. Însă asta nu însemna că nu se gândea să se culce cu ea. O făcea, în fiecare secundă a fiecărui moment când se afla în compania ei.

– A fost încântător, spuse Gina lăsând jos furculița după ce își termină prăjitura cu ciocolată pe care o ceruse la desert.

Lady Landsdowne refuzase desertul și în schimb bău un brandy cu el. Părea să îi placa aroma, și el și-o imagina savurând tot felul de plăceri întunecate.

– Totul a fost delicios.

Se întrebă dacă Gina se plângea vreodată de ceva, dacă se înfuria sau izbucnea vreodată. Era cea mai plăcută, mai docilă și mai îndatoritoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Ar trebui să fie încântat. Ar trebui, după cum sugerase Hammersley, să decidă că ea era aleasa. Era destul de drăguță. Nu ar fi fost o corvoadă să se culce cu ea. Însă nu găsea nici un fel de entuziasm în compania ei și se gândea ca ar muri de plictiseală dacă ar lua-o de soție. Ura gândurile acestea, ura că nu putea să o prețuiască așa cum merita să fie prețuită și se întreba dacă nu era ceva în neregulă cu el din cauza atracției irezistibile față de sora ei, a cărei reputație lăsa de dorit.

Dumnezeule, ce ar face cu Lady Landsdowne dacă ar avea șansa. S-ar certa cu ea, ar contrazice-o, ar gâdila-o. Ar alerga după ea, amândoi goi pușcă, prin casă. Când ar prinde-o, ar săruta-o din cap până în picioare, pe-o parte și pe alta. Ar lua-o încet și ar lua-o repede. Ar lua-o cu blândețe, ar lua-o cu un asemenea entuziasm, că ar putea rupe patul. Sperând că nici unul dintre gândurile acelea nu erau vizibile pe chipul lui, își termină brandy-ul.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Este încă devreme. Vrei să joci ceva?

– Mi-ar plăcea să încerc. Tu ce spui, Tillie?

Păru stânjenită, dar nu fusese complet relaxată mai deloc în seara aceea, deși a doua sticlă de vin părea să fi ajutat oarecum, iar brandy-ul chiar mai mult. Voia să o vadă atunci când nu avea garda ridicată, când părea să nu aibă nici o grijă, așa cum fusese în grădină înainte să descopere că o privea.

– Nu sunt sigură că este înțelept, spuse ea. S-ar putea să pierdem și hainele de pe noi.

El jucase cândva un joc cu două doamne, punând hainele la bătaie. Nu i-ar fi displăcut să joace o mână sau două cu ea. Ar juca cinstit – probabil.

– Îmi voi pune banii la bătaie.

– De ce ai face-o? întrebă ea. În schimbul a ce?

– Ești o femeie suspicioasă. Se întreba dacă fusese așa înainte de căsătorie. Se îndoia. Vă voi finanța pe amândouă ca să vă bucurați de seara aceasta. Să spunem, o sută de lire pentru fiecare.

– Ești foarte generos.

– Mai mult de atât. Ești incredibil de generos, ciripi Gina. Însă nu ne-ar fi greu să plătim singure. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar am moștenit amândouă o sumă mare după ce s-a stins tata.

– Șșșttt, Gina, spuse contesa încet. Nu ar trebui să vorbești despre moștenirea ta.

– De ce nu?

– Pentru că ar putea influența bărbații să te farmece dacă nu doresc altceva decât banii tăi. După ce te căsătorești, vor fi ai lui.

– Banii soției mele vor rămâne ai ei, spuse Rexton, simțind nevoia să se apere. Și tata a făcut la fel. Mama a adus o avere, dar el nu s-a atins de nici un bănuț.

– Mama ta a moștenit o avere? întrebă Gina.

El clătină din cap și râse.

– Nu, era contabilă. Flutură din mână, cuprinzând tot ce era în jurul lor. Și parteneră în conducerea acestui local pe când era cunoscut drept Dodger's Drawing Room. Din fericire, viciile sunt o afacere profitabilă. Acum, haideți să mergem să le umplem cuferele, ce ziceți? Căci șansele de a câștiga sunt împotriva noastră.

Își trase scaunul, se ridică și o ajută pe Gina, în vreme ce un lacheu apăru să o ajute pe contesă. Ar fi vrut să nu îl invidieze pe acesta pentru rolul său.

Gina privi spre el.

– Nu știu nici un joc de noroc, milord.

– Vom încerca câteva până găsim ceva care să-ți placă.

– Presupun că știi toate jocurile posibile, spuse contesa.

– Și nu numai.

Deși Gina se ținea de brațul lui în timp ce le conducea spre sala de jocuri, era mai conștient de prezența lui Lady Landsdowne, care mergea de cealaltă parte a surorii ei.

– Nu-ți face griji. Nu ar trebui să ai parte de prea multe dezaprobări aici. Deși Drake își alege cu grijă membrii – și fac toți parte din aristocrație –, sunt toleranți.

– Atunci, Downie nu mai este membru? întrebă contesa.

La naiba! Uitase de soțul ei idiot și de prietenii acestuia.

– După ce își vor da seama că ești cu mine, nu te vor deranja.

Gina se opri brusc.

– Poate că ar trebui să intre la brațul tău. Pot să merg lângă ea.

Asta i-ar submina planul. Trebuia să dea impresia că Gina era ținta lui, că voia să atragă interesul asupra ei.

– Luați-mă amândouă de câte un braț, sugeră el. Cum am făcut la teatru.

– Mă descurc, spuse contesa.

– Trebuie să fii atât de încăpățânată? întrebă el.

– Doamnele sunt cele mai rele, și nu vor fi prea multe aici, nu-i așa?

– Vor fi câteva, o asigură el.

– Mă descurc dacă vor fi doar *câteva*.

Își dădu seama că era o minciună. Se putea descurca cu toată lumea cât se putea de *bine*. O făcuse la teatru înainte ca el să îi sară în ajutor. Îi plăcea că era puternică și că se baza pe ea însăși. Dar asta nu însemna că l-ar fi deranjat să se încreadă și în el puțin.

– Foarte bine, să mergem! În timp ce contesa înainta, el simțea ezitarea surorii ei. Se aplecă spre ea și zise: Nu-ți face griji. Nu voi îngădui nimănui să o insulte.

– Mulțumesc, milord. Face pe curajoasa și ar merge până în iad pentru mine. Aș vrea să-i ușurez situația.

– Trebuie să trăim cu toții cu deciziile noastre, domnișoară Hammersley.

– Chiar și atunci când suntem forțați să le luăm, milord?

– Chiar și atunci.

Însă se întreba dacă Lady Landsdowne ar fi făcut alte alegeri de-ar fi fost soția lui.

*

În cele din urmă, Rexton insistă ca primul joc să fie achitat de el. Făcu oferta la masa de ruletă în așa fel încât ar fi fost nepoliticos din partea lui Tillie să protesteze, mai ales că erau priviți cu curiozitate de câțiva oameni. Ea nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a-și da seama că singurul scop al jocului era să te curețe de bani. Fie că își punea jetoanele pe un număr, o culoare sau o linie, se părea că greșea mereu.

Gina era ceva mai norocoasă și devenea foarte vocală când câștiga, țipând de plăcere. Când pierdea, spunea doar „data viitoare" și continua să pună jetoane.

Bineînțeles, Rexton o ghida pe sora ei ca și când ar fi știut în secret despre roata ruletei, ca și când s-ar fi putut uita la ea stabilind unde avea să nimerească bila cu mult înainte să se învârtă roata. Se oferise să o ajute, dar ea îl refuzase cu hotărâre. Nu voia ca mâna lui acoperită de mănușă să o cuprindă pe a ei, conducând-o spre numere. Nu voia să îi șoptească la ureche, fermecând-o, nu îl voia atât de aproape încât parfumul lui care aducea a pământ să înece toate celelalte mirosuri. Nu voia să îi distragă atenția când se străduia să vadă locul mai bine.

Însă el părea incapabil să nu se aplece spre ea spunând pe un ton scăzut:

– Dacă crezi că vei pierde, așa se va întâmpla.

– Insinuezi că mintea mea controlează bila?

– Spun că jocurile de noroc nu se rezumă la stabilirea unei simple mize.

– Bănuiesc că toți cei prezenți la masă cred că vor câștiga.

– Și vor câștiga. Mișcă din cap de la stânga la dreapta. Din când în când.

– Cu toate acestea, eu nu am câștigat nici măcar o dată.

– Pentru că nu crezi deloc, pentru că nu vrei să fii aici.

– E nevoie să deții ceva cunoștințe în acest joc, spuse ea defensiv, încercând să nu o ia personal pentru că încă nu trăise entuziasmul câștigului.

– Poate preferi cărțile. Sunt câteva jocuri. La unele este nevoie să te pricepi mai bine decât la altele. Am putea începe cu unul în care nu trebuie decât să știi să numeri până la douăzeci și unu.

Își dorea să nu fi fost atât de aproape, încât, atunci când îl privea în ochii albaștri, era ca și când ar fi înotat într-un ocean vast, în care

se putea îneca ușor, fără să-i pese. Trebuia să își îndrepte atenția spre Gina. Insulta ar fi trebuit să ajute.

– Bănuiesc că trișezi la cărți.

Zâmbetul lui impertinent o făcu să își dorească să îi simtă gura lipită de locul în care i se simțea pulsul pe gât.

– Depinde cu cine joc.

Nu reușise să îl facă să-și piardă răbdarea cu ea. El se apropie mai mult, atingându-i urechea cu buzele lui senzuale și rostind pe un ton scăzut și intim:

– Când joc cu Landsdowne, îi iau chiar și ultimul bănuț.

Retrăgându-se repede, ea îl privi țintă în ochi, scrutându-l să vadă dacă spunea adevărul. Era adevărat, clar și concis, însă o făcea să se simtă mâhnită, ca și când el ar fi făcut-o pentru a-i apăra onoarea, ca și când ar fi știut că soțul ei o dezonorase la fel de mult pe cât se dezonorase ea însăși. Doar că nu avea de unde să știe asta. Nu putea să știe adevărul despre ce i se întâmplase, realitatea farsei care fusese mariajul ei.

Voia să privească în altă parte, avea nevoie să o facă. În schimb, se întrebă cum ar reacționa dacă s-ar ridica pe vârful degetelor, i-ar cuprinde gâtul cu brațele și l-ar săruta. Îngrozit, ar îndepărta-o, declarând-și devotamentul etern pentru Gina?

Adevărul era că nu l-ar săruta ca să-i testeze loialitatea față de Gina. L-ar săruta fiindcă voia, în mod egoist, să simtă pasiune, și era cât se poate de sigură că Rexton i-o putea oferi, cu vârf și îndesat. Fără să-și dea seama, își linse buzele care o furnicau. Ochii lui se întunecară. Și în mintea ei se născu gândul flatant că ar putea-o cuprinde în brațe, acoperindu-i gura cu a lui. Gina ar fi îngrozită de rușine, iar sezonul ei ar fi distrus. O femeie făcută de râs în public.

Era suficient de groaznic să fii disprețuită în privat, în spatele ușilor închise, dar să sufere asta în public ar fi o umilință de pe urma căreia sora ei s-ar putea să nu-și revină niciodată. Ca să nu mai spunem că un sărut într-un cazinou, lângă ruletă, nu avea să o ajute pe Tillie să-i fie iertate păcatele. Chiar dacă doamnele erau probabil sărutate adesea în acest local. Superficialitatea era la ea acasă aici. Era motivul pentru care oamenii veneau în acest loc.

– Mă poți îndruma spre toaletă? întrebă ea, cu o voce ciudat de sigură, ca și când ar fi reușit cumva să o desprindă de restul trupului care tremura.

El clipi, părând să iasă de sub un fel de vrajă. Avea dreptate Gina? Tillie îl putea ademeni făcându-l să se îndepărteze de sora ei? Voia să o facă? Întorcându-se ușor, îi arată direcția.

– Holul acela duce la o serie de camere rezervate doar doamnelor. Cred că o vei găsi acolo.

– Mulțumesc. Plecă de lângă el. Gina, merg la toaletă. Vrei să vii cu mine?

Sora ei nu-și desprinse privirea de la roata care se învârtea, clătinând din cap.

– Nu, atât timp cât câștig. Nu vreau să-mi alung norocul.

– Mă întorc repede.

Fără să se uite înapoi, Gina ridică din mână, fluturând din degete.

– Stai cât vrei!

Dacă ar fi făcut asta, ar fi lipsit până dimineață. În timp ce se îndepărta, simți privirea marchizului asupra ei și se întrebă de ce părea incapabilă să scape de intensitatea prezenței lui. Simplul fapt că știa că se afla în aceeași clădire cu ea era suficient să o facă să simtă că îi explodau nervii. Era deranjant. Se forță să se concentreze asupra împrejurimilor. Candelabrele de cristal care atârnau din tavanul boltit. Diversele mese de jocuri. Se gândi să se oprească să se uite la jocurile care se desfășurau la fiecare masă, căci nici unul nu îi era familiar. Era sigură că ar putea deduce regulile generale, dar ar fi fost mult mai plăcut să îl aibă pe Rexton în apropiere, șoptindu-i la ureche. Vocea lui profundă și răgușită făcea și cele mai simple lucruri să devină ispititoare. Și iată că se gândea la el din nou. Cel puțin i se mai liniștiseră nervii, ceea ce însemna că el își desprinsese privirea de la ea.

Fu surprinsă că doar câțiva oameni îi aruncară o privire în trecere, iar cei care o făcură se mulțumiră să ridice dintr-o sprânceană, nimic mai mult. Poate că ar fi trebuit să se gândească că aici unde domnea păcatul avea să fie bine-venită. Văzând atât de mulți oameni zâmbind, râzând și bucurându-se că se aflau unii în compania celorlalți, înțelese cât de singură era de atâta vreme. Prietenii ei o abandonaseră. Cunoștințele o condamnaseră. Fusese subiect de bârfă și fusese disprețuită. Doar Gina îi rămăsese loială. Sora ei merita o fericire specială, iar Tillie bănuia că Rexton i-o putea oferi. Trebuia să fie mai deschisă la posibilitatea ca el să-i devină cumnat. Trebuia să renunțe la preconcepții. Și la fanteziile senzuale. Fără îndoială, interesul

ei față de el se datora pur și simplu faptului că era primul bărbat important cu care petrecea timp.

Poate că ar trebui să se gândească să facă o vizită la faimosul club Nightingale, unde doamnele de calitate își puteau găsi un gentilom cu bani, care să le țină companie pentru o noapte. Era o idee. Poate ar ajuta-o să-și calmeze sensibilitatea acută a corpului. Deși nu-i făcuse niciodată cine știe ce plăcere să îndure pipăielile bărbaților. Poate că era pur și simplu mai bine să îndure rușinea și vinovăția de a se ocupa singură de propriile nevoi. O aventură privată cu ea însăși urma să rămână cu siguranță secretă.

Clătinând din cap la un gând atât de ridicol, intră pe coridor, unde lumina era ceva mai slabă. Nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp gândindu-se la diversele aspecte ale împerecherii. O, înainte de-a se căsători, contemplase negreșit actul, făcuse speculații cu privire la ce ar putea să implice. Noaptea nunții nu făcuse decât să îi domolească entuziasmul pentru ritualurile de împerechere. Să faci dragoste era negreșit o descriere nepotrivită pentru ceea ce se întâmpla în patul conjugal. Downie...

– Ia te uită, este chiar scandaloasa moștenitoare.

Răsucindu-se pe călcâie la auzul cuvintelor de rău augur, se trezi față în față cu unul dintre prietenii cei mai de încredere ai contelui, în ochii căruia ardeau ura și dezgustul.

– Lord Evanston, am înțeles că zona aceasta este rezervată doamnelor.

– Dar tu nu ești o doamnă, nu-i așa? Ești o *târfă*. Și de aceea ar trebui să fii tratată ca atare.

Făcu un pas amenințător înainte.

Nu putea să treacă pe lângă el, așa că se întoarse, își ridică fustele și o luă la fugă.

Dumnezeule, misiunea lui dădea greș. În loc să arate prin vorbă și faptă că era îndrăgostit de Gina, îi acorda necontenit atenție surorii ei. Nu mai simțise niciodată o asemenea ispită. Era atras de femei, dar nu fusese niciodată într-atât de obsedat încât să se întrebe mereu ce gust ar avea, cum ar fi când ar atinge-o sau cum ar suna în focurile pasiunii. Era atât de distras și atât de încordat, încât, dacă s-ar fi așezat la masă să joace cărți, probabil ar fi pierdut toate mâinile. Nu ar fi în stare să numere cărțile, pentru a vedea ce îi mai rămânea de aruncat în joc. Din fericire, Gina nu se plictisea de ruletă.

Probabil pentru că deja câștigase câteva ture la rând. Dacă nu ar fi știut că era imposibil să influențezi roata, ar fi crezut că descoperise o cale de a trișa.

Privind peste umăr, se uită spre holul în care dispăruse contesa. Probabil ar fi trebuit să găsească o femeie să o însoțească, pentru a se asigura că ajungea unde trebuia. Când Drake deschisese clubul pentru femei, cu aproape un deceniu în urmă, stabilise o noapte în care întregul local renovat putea fi văzut de londonezi, atât de bărbați, cât și de femei. Rexton fusese curios ce ofereau zonele private în care aveau acces doar femeile. Își amintea o încăpere pentru jocul de cărți, o bibliotecă cu băuturi alcoolice, o încăpere care era aproape plină de canapele. În camerele acelea se ajungea pe un coridor care pornea din holul principal. Să se fi pierdut în labirint?

– S-a-ntâmplat ceva, milord?

Se întoarse spre Gina, care îl privea încruntată. Fără îndoială își făcea griji degeaba, dar nu putea alunga gândul neliniștitor că lipsea de cam prea multă vreme. Văzuse dezgustul la teatru. Îl observase mai puțin aici, dar cei prezenți în acest local se pricepeau să ascundă ce simțeau – capacitatea de a-ți ascunde sentimentele și gândurile era utilă când jucai cărți.

– Merg să văd dacă sora ta este bine.

Ea se încruntă și mai tare.

– Este într-o zonă în care nu au acces decât doamnele. Să mă duc eu?

Ca și cum fata aceasta fragilă ar fi putut riposta în caz de nevoie. Dar ce fel de necazuri ar fi putut avea contesa? O doamnă care s-o tragă de păr poate? Pe de altă parte, se întâmplase să dea uneori peste femei rele. Și mai era și incidentul din holul teatrului.

– Mă ocup eu. Nu pleca de aici.

– Nu voi pleca.

Încuviințând din cap, el se întoarse pe călcâie și merse repede și hotărât spre coridor. În timp ce îl traversa, își aminti că era un culoar plin de cotituri spre o ușă care dădea în afară, astfel încât femeile să poate veni și pleca după bunul plac, dacă doreau să păstreze discreția asupra viciilor cu care se delectau. Bărbații nu le vedeau deloc și nu știau că fuseseră acolo decât dacă se aventurau în zonele în care aveau acces ambele sexe.

Ajunse la bifurcația din pasaj și se pregătea să o apuce pe drumul care ducea spre camere, când auzi sunete ca de luptă în direcția

opusă. Îi sări inima-n piept și-o luă la goană. Chiar dacă nu era contesa, cineva era la ananghie. Când o luă după colț, văzu că era într-adevăr femeia pe care o căuta.

Era lipită de un perete cu brațele la spate, fără îndoială strânsă de încheieturi de mâna puternică a bărbatului înalt, cu umeri lați, care o ținea cu cealaltă mână de bărbie, înclinându-i fața spre gura lui, încercând să și-o lipească de a ei, în vreme ce ea clătina din cap cât putea pentru a-l evita. Încerca să-l lovească cu piciorul, să se elibereze, dar fustele greoaie îi împiedicau mișcările. Însă se zbătea.

Rexton văzu roșu în fața ochilor.

„A mea", detună în capul lui sau poate chiar rosti cuvintele cu glas tare, căci bărbatul privi peste umăr. Evanston. Rexton îl prinse de haine, de lângă gât, îl desprinse de contesă și îi dădu rapid și puternic trei pumni în față. Auzi pocnetul cartilajului și al osului și văzu sângele țâșnind înainte să-l arunce la pământ, unde omul se prăbuși scâncind și gemând.

– Pleacă de-aici până nu te omor.

Avea o voce scăzută, în care mocnea violența reținută. Evanston nu protestă. Nu făcu decât să se ridice și, cu mâinile pe față, o luă la fugă.

– Lașule! strigă Rexton după el.

Se întoarse spre Tillie. În clipa aceea, nu mai era Lady Landsdowne, căci dispăruse orice semn din femeia semeață și mândră care îl salutase în prima după-amiază la Landsdowne Court. Nu vedea decât vulnerabilitate, ochii ei mari, speriați și pieptul care urca și cobora în timp ce se chinuia să-și recapete suflarea.

– Ești bine? Clătină din cap înainte ca ea să apuce să răspundă. Nu, bineînțeles că nu ești bine. Te-a rănit? Ea clipi spre el. El văzu că tremura. Ești rănită? întrebă el mai blând.

– L-ai... l-ai lovit.

– Bineînțeles că da.

– De trei ori.

– L-aș fi lovit de mai multe ori, dar îmi era silă să îl mai ating. Ți-a făcut rău?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu consideri că o merit pentru că am fost o femeie necredincioasă?

– Să te pipăie un bărbat? Nici o femeie nu merită asta, indiferent de purtarea ei. Își scoase mănușa și îi cuprinse cu grijă obrazul. Te doare undeva?

Ea clătină încet din cap.

– Nu. Doar că... Nu l-am putut îndepărta.

– E o matahală, dar nu ar fi trebuit să fii nevoită să o faci. Nu ar fi trebuit să se apropie de tine.

Lacrimile care amenințau să se reverse dispărură. Ea trase adânc aer în piept, o dată, de două ori, de trei ori. El nu se putu abține: își trecu degetul peste obrazul ei mătăsos, privind mișcarea, fermecat de ea, ca și când nu ar mai fi atins niciodată o femeie. Ce o făcea să fie atât de diferită?

– De ce ești aici? întrebă ea, readucându-l în prezent, la situația de față.

El își lăsă mâna în jos.

– Eram îngrijorat. Ai lipsit prea mult.

– Și-ai lăsat-o pe Gina singură?

Era vădit nemulțumită.

– Am lăsat-o în compania altora. O să fie bine. Atunci, observă că ea avea rochia ruptă, și îl cuprinse furia din nou. Ar fi trebuit să îl lovească pe Evanston de cel puțin încă trei ori. Nu și tu. Ai rochia ruptă. Nu te poți întoarce în cazinou arătând astfel. Te voi conduce într-unul dintre saloanele pentru doamne, apoi o voi aduce pe Gina. Vom ieși pe ușa asta.

Ea își îndreptă umerii și înclină capul, reușind cumva să privească de-a lungul nasului spre el.

– Pot găsi salonul singură. Trebuie să te întorci la sora mea.

Semeața Lady Landsdowne revenise. La naiba cu toate! De ce naiba acțiunile ei îl făceau să vrea să o sărute nebunește? La naiba!

Îi cuprinse din nou obrazul, doar că de data asta își lăsă gura peste a ei, savurându-i buza de jos cărnoasă, gustul de brandy...

Ea îl împinse de umeri, iar el se opri ezitant, făcând doi pași înapoi.

– Ce faci? întrebă ea.

– Cedez ispitei și te sărut, evident.

Ea își mijì ochii, strângând din buze dezgustată.

– Ești la fel ca restul, nu ai loialitate și nici devotament. Ești plin de minciuni, amăgiri și falsă devoțiune.

Lui nu-i plăcea că ea îl băga în această categorie; cu atât mai puțin îi venea să recunoască faptul că avea dreptate să-l găsească vinovat. Nu era cu nimic mai bun decât ceilalți doi bărbați care o asaltaseră.

– Te rog să mă ierți. Nu am nici o scuză pentru comportamentul meu, în afară de a recunoaște că am fost atras de tine din momentul în care ai intrat în salon și mi-ai oferit un whisky.

Ea păru și mai îngrozită.

– Cu toate acestea, ai continuat să o vizitezi pe sora mea? Ești un ticălos înfiorător. Din clipa asta nu-i vei mai face curte surorii mele. Vom găsi o birjă și ne vom duce acasă.

Trecu pe lângă el indignată. El nu o învinovățea și știa că probabil cuvintele pe care urma să le spună nu aveau să îl pună într-o lumină bună, însă o prinse de braț. Ea se răsuci, pocnindu-l în umăr cu pumnul, după cum merita.

– Nu o curtez pe sora ta.

Ea își trase brațul și îl privi încruntată.

– Poftim?

El scoase un suspin de frustrare.

– Nu am curtat-o niciodată, nu serios. Unchiul tău m-a rugat să îi acord atenție pentru că era convins că asta îi va face pe alți gentilomi să devină interesați de ea.

Strângându-și pumnii, ea făcu un pas spre el, iar el, dintr-un motiv inexplicabil, simți nevoia să facă un pas înapoi. Poate din cauza furiei care ardea în ochii ei.

– Ai idee ce efect vor avea toate astea asupra ei? Crede că ești cavalerul fără prihană când vorbește întruna despre frumusețea ta, despre virtuțile tale și despre bunătatea ta, ca și când ai fi un zeu. Îl pocni din nou. Ticălosule! Îi vei zdrobi inima, iar eu va trebui să suport consecințele! Îl lovi din nou. Ești dezgustător!

– Nu i-am acordat atât de multă atenție, rosti el, încercând inutil să se apere.

– De ce i-ai acordat câtuși de puțină? Ce ți-a promis?

Părea vulgar în comparație cu posibilitatea de a frânge inima unei fete, însă ajunsese aici, dezvăluind cât de ticălos fusese. Nu avea sens să mai ascundă nimic.

– Black Diamond pentru împerechere.

Ea scoase un pufnet îngrozitor, plină de dispreț.

– Îți promit că nu îl vei obține niciodată. O vei aduce pe Gina din sala de jocuri și ne vei conduce acasă, iar acolo îi vei spune adevărul despre minciuna ta nenorocită, în seara asta.

Se răsuci și începu să se îndepărteze de el.

– Unde mergi?

Ea se întoarse din nou spre el.

– Să găsesc o cameră unde te pot aștepta. Ai dreptate, nu pot să intru în sala de joc cu corsajul rupt. Clătină din cap, iar el văzu că ochii i se umpleau din nou de lacrimi. Naiba să te ia!

Uitându-se cum se îndepărta grăbită de el, el înțelese că ea avea dreptate. Era un mare dobitoc. Confesiunea îl făcuse să piardă orice șansă de a obține armăsarul pentru împerechere.

Și, mai mult, se temea că o pierduse pe Lady Landsdowne.

Capitolul 7

Rexton nu fusese nicicând mai dezgustat de el însuși. Când îl luase la întrebări legat de curtarea prefăcută pe care i-o făcea Ginei, Lady Landsdowne reușise să îl facă să întrevadă posibilele consecințe dăunătoare ale faptelor sale. Nu intenționase nicicând să o rănească pe Gina în vreun fel. Se convinsese că, dacă avea să îi găsească un gentilom, urma să fie absolvit de orice vină. Ajutase și faptul că nu părea a fi îndrăgostită lulea de el.

Trebuia să înfrunte realitatea că se purtase greșit și că purtarea lui o îndepărtase pe contesă. Nu că ar fi avut vreo idee clară despre cum ar fi putut fi relația lor. Reputația ei și dorința de a se întoarce în America sugerau că tot că orice ar fi fost între ei nu putea fi de durată. Însă acum nu urma să fie nimic.

Când se apropie de masa de ruletă, observă că Andrew stătea lângă Gina vorbind, râzând, spunându-i-i unde să își așeze jetoanele. Ea părea să se distreze, iar el se urî pentru că avea să-i distrugă seara.

– Andrew, spuse el încet, punând mâna pe umărul fratelui său.

– Rex. Andrew se dădu înapoi, făcându-i loc să se apropie de Gina. Îi dădeam câteva sugestii domnișoarei Hammersley despre cum să parieze.

– Lord Andrew este foarte inteligent, spuse ea, zâmbind larg. Pare să câștige mereu.

În special cu doamnele. Nu era foarte discret cu aventurile sale. Rexton zâmbi uitându-se la jetoanele din fața ei.

– Se pare că te-ai descurcat bine cât am lipsit.

– Mă distrez de minune. Privi spre el, încruntându-se. Unde este Tillie?

– Se odihnește într-unul dintre saloane. Se aplecă spre ea și îi șopti: Mă întrebam dacă ai dori să vezi ceva la care puțini au acces: o perspectivă asupra cazinoului din balcon.

Ea privi peste umăr și în sus, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg înainte să se întoarcă spre el cu ochii scânteind ca smaraldul.

– Mă poți duce acolo sus?

– Cine este rudă cu patronul are anumite beneficii.

– Dar câștigurile?

El îi făcu semn unui tânăr în livrea.

– Ia câștigurile domnișoarei Hammersley. Le voi ridica mai târziu.

– Da, milord.

Andrew îi ridică mâna, depunând un sărut pe încheietura ei înmănușată.

– Și de data asta, domnișoară Hammersley, a fost plăcerea mea.

Lui Andrew îi plăcea teribil să flirteze. Rexton l-ar fi putut considera un posibil pretendent pentru Gina dacă fratele său nu ar fi jurat în numeroase ocazii că nu avea să se căsătorească niciodată.

– Noapte bună tuturor! spuse ea fluturând mâna spre ceilalți oameni adunați în jurul mesei.

Rexton se întrebă dacă vreunul dintre gentilomii prezenți ar fi interesat să o curteze. Ciudat că gândul acela nu îi aducea nici o satisfacție. Voise să găsească pe cineva care să o aprecieze. După ce îi oferi brațul, se îndepărtară de roata ruletei.

– Ar trebui să vedem dacă Tillie vrea să ni se alăture? întrebă ea în timp ce ocoleau diverse mese.

– Aș prefera sa rămânem singuri câteva momente.

Dacă își pusese speranțe în el, după cum sugerase sora ei, voia să îi dea vestea cu blândețe, oferindu-i o amintire specială, astfel încât să nu rămână cu o părere atât de aspră despre el.

– Sună ca și când aș nevoie de o însoțitoare, ca și când reputația mea ar fi în joc.

Spre surpriza lui, nu era ironică, ci părea puțin îngrijorată.

– Oamenii de-aici nu își fac de obicei griji în privința însoțitorilor și te asigur că intenționez să fiu un gentilom desăvârșit.

– Nu știu dacă să fiu recunoscătoare sau dezamăgită.

Flutură din gene spre el tachinându-l, iar el se întrebă de ce nu era atras de ea. Era prost că nu se lăsa cucerit de mina ei amuzantă și de buna ei dispoziție. Neobosindu-se să răspundă, scoase o cheie din buzunar și o folosi pentru a deschide ușa care ducea la birouri și la niște camere private, în care treceau o mulțime de bani dintr-o mână în alta la jocurile care se desfășurau acolo. Ea intră înaintea lui în holul întunecat.

– Presupun că oamenii se dedau la ceva obrăznicii aici, șopti ea.

– O pot face. Pe-aici! O conduse spre niște scări și mai întunecate. Îi trecu prin minte gândul necuviincios că, dacă ar aduce-o pe Lady Landsdowne aici, ar profita – inima i-ar bate de nerăbdare când ar urca scările, iar pielea l-ar furnica de dorință când ar trage draperia și ar îndrepta-o spre balcon, întregul trup i-ar vibra când ar sta în spatele ei privind-o cum se apleca și privea la sala de jos.

Ce fată prostuța era să vină singură aici cu un bărbat, nedându-și seama că era la cheremul lui. Îi venea să o scuture și să o avertizeze că era în pericol, că nu ar trebui să îi permită niciodată unui bărbat să rămână singur cu ea. Orice bărbat ar fi încercat măcar să-i fure un sărut. I-ar putea chiar distruge reputația.

Femeile cu care se vedea nu aveau nimic de pierdut. Fata aceasta dulce și inocentă avea totul de pierdut. Nu știa dacă să-i explice cum stăteau lucrurile cu bărbații înainte sau după ce avea să-i frângă inima.

– Pot vedea pe toată lumea de-aici, spuse ea minunându-se. Dacă locul acesta ar fi al meu, cred că mi-aș petrece o mare parte din timp aici, supraveghindu-mi domeniul, ca și când aș fi împărătească sau ceva de genul.

– Drake Darling face exact asta. La fel ca patronul care l-a precedat.

Ea se întoarse, se sprijini de zidul înalt până la talie și îi susținu privirea provocator, ceea ce-l surprinse.

– Dar nu cred că m-ai adus aici ca să văd priveliștea.

Poate că nu era atât de oarbă la pericole pe cât părea.

– Nu. Nu acesta a fost scopul meu când te-am adus aici.

Se aștepta să se simtă mai puțin vinovat dacă îi oferea ceva ce majoritatea oamenilor nu văzuseră niciodată. Nu se întâmplă asta.

Încrucișându-și brațele la piept, ea ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă încerci ceva necuvenit, voi țipa.

El nu se putu abține să nu zâmbească larg.

– Nu voi încerca ceva necuviincios. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet. Domnișoară Hammersley...

– Gina, îl întrerupse ea, vrând fără îndoială să-i amintească faptul că relația lor trecuse de stadiul formal, că o curta și că lucrurile puteau fi mai puțin cuviincioase între ei.

Doar că nu o curta. Însă ea nu știa încă. Poate că ar fi trebuit să aștepte până când se întorceau acasă la ea, însă aici totul părea mai ușor.

– Gina. Cum să continue de-aici? Nu era obișnuit să se chinuiască să găsească vorbele potrivite când era cu lady. Dar nici nu mai fusese nesincer până atunci. Se ura în momentul acela. Ești o fată adorabilă. Ar trebui să-i spună pur și simplu că era un ticălos. Drăguță, șarmantă... agreabilă... încântătoare... spirituală... amuzantă...

„Și mai cum?"

– Ai de gând să enumeri toate epitetele pe care le știi?

Dacă era nevoie să atenueze lovitura...

– Vreau să înțelegi, să știi că te găsesc remarcabilă.

– Dar nu ne potrivim.

El rămase fără aer. O spusese ca și când ar fi fost un fapt, fără nici o urmă de dezamăgire în glas.

– Nu trebuie să o iei personal.

– O, nu o iau. Deloc. Sunt încântată că ești atras de Tillie.

Dacă ar fi stat unde stătea ea, ar fi putut cădea peste balustradă în sala de dedesubt.

– Poftim?

Râzând, ea arăta spre chipul ei cu degetul mijlociu și arătătorul.

– Am ochi, milord. Și văd destul de bine. A fost cât se poate de evident în ziua aceea în parc că erai mult mai interesat de Tillie decât de mine. Să fiu sinceră, m-am simțit ușurată, căci mi-am dat seama când mi-ai fost prezentat că avansurile tale nu vor duce nicăieri.

O privi țintă. Nici o femeie nu-l mai respinsese. Nici o femeie nu rămăsese nesimțitoare la farmecele lui.

– Nu înțeleg. Nu sunt un căpcăun. Am un titlu. Într-o zi voi fi duce. Cuferele mele sunt pline. Eu...

– Ai trăsături minunate, milord, dar nu mă faci să mă simt în al nouălea cer. Zâmbi radioasă. Dar este amuzant că încerci să mă convingi acum că ar trebui să te vreau, deși te străduiai să-mi spui că nu mă dorești.

– Nu este vorba că nu te doresc. Ci că...

– O vrei pe Tillie.

El își drese glasul.

– S-ar putea să fiu interesat de sora ta, dar... care sunt obiecțiile tale în ceea ce mă privește?

– În primul rând, ești așa bătrân. Cred că ai cu zece ani mai mult decât mine.

Avea dreptate. Nu se gândise și el același lucru când o întâlnise?

– Ce a trădat interesul meu față de sora ta?

– Felul în care te uiți la ea. Ardoarea din privirea ta. Dumnezeule, nu o dată, am crezut că o să iei foc. Îi aruncă un zâmbet strengăresc. Nu sunt atât de ignorantă sau de neinformată pe cât vrea Tillie să creadă când vine vorba despre bărbați.

El mijii ochii.

– Însă ai continuat să-mi accepți invitațiile.

Ea încuviință din cap repede.

– Da, ca să poți petrece timp în compania ei. De-asta m-ai invitat, nu-i așa? Deși nu prea înțeleg de ce ai continuat să te prefaci că îmi faci curte după ce ai cunoscut-o. Presupun că din cauză că societatea nu o acceptă. Te poți preface în continuare că mă curtezi pe mine dacă vrei.

Ce generos din partea ei. El făcu un pas înainte, se aplecă, își încrucișă brațele pe balustradă și privi in jos.

– Ar fi necinstit față de tine. Poate că ai atras privirea câtorva gentilomi în decursul timpului petrecut împreună.

– Dar Tillie este atât de singură, atât de nefericită aici. Oftă încet. Presupun că să mă căsătoresc este cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ea.

Apoi Anglia va scăpa de ea. Și el la fel. Privind peste umăr, văzu seriozitatea din expresia Ginei.

– Nu și-ar dori să te sacrifici pentru ea.

Știa asta. Negreșit. Nu îi lăsa pe alții să facă sacrificii în numele ei. Era ciudat că el se trezi gândindu-se la lucrurile la care ar fi dispus să renunțe pentru ea. Ca și când ar fi avut vreo speranță că și ea ar fi interesată de el după ceea ce făcuse. Ea suspină melancolic.

– Uneori, lucrurile sunt atât de complicate. Nu am observat aici oameni aruncându-i priviri încruntate, dar presupun că unii au făcut-o și de aceea a plecat din sala principală.

Când venea vorba despre aceste două surori, se părea că făcea tot felul de greșeli.

– De fapt, i s-a rupt corsajul.

Ea clătină ușor din cap, ca și când nu ar fi înțeles.

– Cum naiba s-a întâmplat așa ceva? Tivul, pot să înțeleg, dar corsajul?

– Lord Evanston a reușit să o încolțească și-a încercat să facă unele lucruri. Am reușit să îl opresc înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Deși merseseră mai departe decât ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să o atingă niciodată.

– Bestia! Îl lovi cu pumnul în umăr. Ce aveau femeile acestea din America de pocneau bărbații? De ce nu mi-ai spus imediat?

– Nu a pățit nimic...

– Nu este așa, și ești prost dacă crezi că o femeie e bine după ce un bărbat i-a rupt rochia. Du-mă imediat la ea!

Se răsuci pe călcâie și o luă din loc înainte ca el să apuce să-și dea seama de intenția ei. Alergă după ea să o prindă din urmă. Lady Landsdowne păruse atât de puternică, încât el nu se gândise că era mai tulburată decât părea. La naiba! Ar fi trebuit să rămână să o aline, să îi ofere umărul lui. Gândul că ea stătea și plângea îl făcu să simtă o gheară în piept. Chiar dacă ea terminase cu el, el nu terminase cu ea încă.

Tillie găsi o cameră în care erau canapele. Din fericire, nu era nimeni acolo să o tulbure, așa că se așeză pe o canapea de pluș. Începu din nou să tremure, și nu din cauză că retrăi întâlnirea cu Evanston, ci mai degrabă pentru că se gândea la sărutul pe care i-l dăduse Rexton – sau începuse să i-l dea înainte ca ea să îl împingă.

Aproape că cedase, aproape că îi ieșise în întâmpinare, depărtându-și buzele pentru a-i permite să îi ia gura cu totul, dar apoi își amintise de Gina... Nu își putea trăda sora într-un mod atât de ticălos. Apoi, când el mărturisise că nu o curtase deloc – comportamentul lui fusese reprobabil. Totul pentru că își dorea să aibă acces la mădularul unui cal.

Îi venea să plângă și își îngropă fața în mâini. Să plângă din pricina groazei pe care o îndurase în hol, a dorinței pe care o trezea în ea Rexton, a tristeții pe care avea să i-o aducă Ginei. Ar fi trebuit să meargă să își ia sora – la naiba cu rochia ruptă! Dacă rănea sensibilitatea Ginei înainte ca Tillie să fie suficient de aproape pentru a o alina, avea să-l facă să plătească așa cum nici măcar nu-și putea

imagina. Cum nu-şi putea imagina nici ea dacă era sinceră, căci nu ştia cum să îşi ia revanşa. Fusese diferit cu Downie. Ştia că mândria lui excesivă era slăbiciunea lui. Încă nu sesizase nici o slăbiciune la Rexton – în afară de dorinţa lui de a avea armăsarul.

– Eşti bine?

Auzind întrebarea rostită pe un ton blând, Tillie îşi ridică privirea şi descoperi două doamne care semănau izbitor privind-o ţintă, cu aceeaşi expresie încruntată. Aveau părul blond, mai deschis decât văzuse ea vreodată, aproape alb. În ochii lor albaştri se întrezărea o grijă reală. Tillie încuviinţă din cap.

– Sunt bine, mulţumesc.

– Ţi-ai rupt rochia încântătoare, spuse una din ele, aşezându-se pe canapea, aproape atingând-o pe Tillie cu şoldul. Şi ai o zgârietură pe umăr. Ce s-a-ntâmplat?

O privea pe Tillie fix în ochi, de parcă ar fi fost în transă. Ea voi să mintă, să găsească o scuză, să le spună să plece. În schimb, se auzi spunând:

– Am fost acostată.

– Cine era gentilomul? întrebă femeia insistent, iar chipul i se crispă.

– Dacă a acostat-o, atunci nu era un gentilom, nu-i aşa? rosti cealaltă. Cine a fost ticălosul acela nenorocit? Îl vom da afară şi...

– Lord Rexton s-a ocupat deja de el. În mod satisfăcător, dacă e să fiu sinceră.

– L-a bătut măr, nu-i aşa? întrebă ea cu un licăr în ochi.

– Aproape.

Femeia înclină capul şi o studie cu o privire scrutătoare pe Tillie.

– Dacă Rexton ţi-a sărit în apărare, atunci trebuie să fii Lady Landsdowne. Am auzit că iese cu faimoasa moştenitoare.

– De fapt, iese cu...

Se opri. Gina avea să fie umilită auzind că oamenii observaseră că el îi făcuse curte... iar apoi o dăduse deoparte. Nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva. Trebuia ca el să continue să o curteze pe sora ei până când apărea cineva dispus să preia rolul.

– Cu? o descusu femeia.

– Sora mea. Eu nu am făcut decât să îi însoţesc.

– Vrei ca sora mea să îţi coasă rochia? se oferi cea care stătea lângă ea. Întotdeauna poartă la ea o trusă de cusut, pentru urgenţe.

– Într-adevăr, am una, spuse cealaltă femeie și începu să caute în săculeț.

– Nu aș vrea să vă deranjez.

– O, nu este nici un deranj. Ridică un mic etui de piele. Sunt foarte pricepută. Dă-te mai încolo, Scout. După ce se așeză pe locul surorii ei spuse: Eu sunt Skye, apropo.

– Ați ghicit cine sunt, dar trebuie să-mi spuneți Tillie.

Nu știa de ce în momentul acela nu voia să fie deloc asociată cu contele.

– Este o rochie foarte frumoasă, spuse Skye. După ce voi termina, vei putea să o porți din nou, căci nimeni nu-și va da seama că s-a întâmplat ceva.

Nu se mai putea vedea purtând-o. Prea multe amintiri stârnite de ea. Toate gândurile necuviincioase pe care le avusese în legătură cu Rexton. Cum începuse să se gândească că era un alt gen de bărbat, unul care o merita pe Gina – care o merita pe ea. Începuse să-l placă, să aibă speranța că putea să-i arate că nu toți bărbații erau fiare.

Fu traversată de un fior când își aminti cum o înșfăcase Evanston, trăgând de ea.

– Nu te mai gândi la ce s-a-ntâmplat, spuse Skye cu blândețe, iar Tillie își dădu seama că probabil femeia simțise fiorul care o traversase.

– Însă, dacă vrei să ne spui numele, zise Scout, fratele nostru este sergent. Nu-i place nimic mai mult decât să spargă capete.

– Nu când este la datorie, desigur, adăugă Skye. Dar, uneori, el și Rexton fac ture prin Whitechapel, venindu-le de hac răufăcătorilor.

Asta explica viteza și ferocitatea cu care pumnul lui Rexton intrase în contact cu fața lui Evanston.

– Umblă pe străzi căutând să dea de bucluc?

– Nu caută să dea de bucluc, ci mai degrabă nu o iau la goană dacă le iese în cale. Au ceva sălbatic în ei, spuse Scout.

Rexton păruse într-adevăr sălbatic în clipa când lovise cu pumnul – și când se năpustise asupra gurii ei. Își dorea să nu fie cuprinsă de căldură când își amintea cât de moi și de pricepute păruseră buzele lui în scurtul răstimp în care fuseseră lipite de-ale ei.

– Ca să vezi, iată-le pe gemenele Swindler.

Tillie își îndreptă privirea spre ușă, nefiind deloc încântată de scurta bucurie pe care o resimți când îl văzu pe Rexton. Era furioasă pe el, și totuși prezența lui era o ușurare bine-venită.

– O, Tillie! Gina trecu în goană pe lângă el și căzu la picioarele ei, într-o învălmășeală de fuste, luând mâna surorii ei mai mari. Am auzit ce s-a-ntâmplat. Ești bine?

– Se poate și mai rău.

– Bună, Rex, spuseră Skye și Scout la unison.

Evident, relația lor cu Rexton era mai intimă decât își dăduse Tillie seama, dacă i se adresau atât de familiar. Nu îi plăcea că se întreba cât de familiar fusese cu ele.

– Ce năstrușnicie mai puneți la cale acum? întrebă el.

– Nu am făcut decât să coasem o rochie, spuse Skye, bătând-o pe Tillie pe umăr înainte de a se îndepărta.

Gina se așeză imediat în locul ei, strângându-i mâna lui Tillie pentru a o liniști.

– Încântate de cunoștință, spuse Scout.

– Vă mulțumesc pentru ajutor răspunse Tillie.

– Ne pare rău că ai avut nevoie de ajutor, adăugă Skye. Stai liniștită, Drake Darling nu va fi deloc fericit auzind că a avut loc un incident. Ești sigură că nu vrei să ne spui cine era omul acela?

– Mă ocup eu de problemă, spuse Rexton.

– Așa mă gândeam și eu, răspunse Scout. Voiam doar o confirmare.

– Ai fi putut să mă întrebi.

– Dar este mult mai amuzant să te irit.

Da, cu siguranță erau mai familiare cu el decât își imaginase Tillie. Apoi părăsiră încăperea. Se opriră și îi spuseră lui Rexton ceva ce-l făcu să râdă ușor. Ea se întreba care era exact natura relației lor, alungând invidia ce își scotea capul la iveală. Cele două doamne ieșiră din încăpere, iar Tillie se consolă fără să vrea cu faptul că Rexton nu se uită după ele, ceea ce nu era o garanție. El se întoarse spre ea cu o privire intensă care sugera că nu existase nici un moment în care să nu fi fost obiectul atenției lui.

– Plecăm de aici? întrebă el încet.

– Da, să mergem, spuse Gina, sărind în picioare înainte de a se trânti la loc pe canapea. Dacă poți. Mai putem aștepta puțin ca să îți revii.

– Sunt cât se poate de bine. Pentru a demonstra ce spusese, se ridică iute. Când el se apropie ca și când ar vrut să o ajute, ea ridică o mână. Nu am nevoie de sprijinul tău.

Dacă nu ar fi știut mai bine, suferința care îi traversase chipul ar fi putut fi luată drept un semn că îl rănise.

– Să mergem atunci, spuse el încet.

Nu-i oferi Ginei brațul, iar Tillie l-ar fi mustrat pentru asta, dar nu considera că avea rost să îi dea surorii ei și mai multe motive să creadă că o prefera pe ea. Nu că Gina intenționa să îi dea drumul mâinii. Le însoți până la ușă, o deschise și le conduse în stradă.

Un domn îmbrăcat în livreaua localului stătea acolo. Rexton vorbi cu el, iar omul o luă din loc.

– Ne va aduce trăsura, le spuse, privind-o pe Tillie ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă îi păcălise spunând că era bine.

– Pari îngrozitor de încordată pentru cineva care susține că nu a pățit nimic, zise Gina.

– Îți voi explica tot când ajungem acasă.

– Are legătură cu faptul că Rexton nu mă curtează?

Ea se uită spre Gina.

– Știi?

Tânăra încuviință.

– Mi-a spus înainte să venim după tine. Nu am nici o problemă din pricina aceasta, Tillie. Ca să fiu sinceră, mi-am dat seama de foarte devreme că este interesat de tine.

– Nu este interesat de mine.

– Ba da. Întreabă-l!

Nu avea de gând să facă așa ceva.

– Nu am nici un interes față de un bărbat care arată o lipsă de respect atât de crasă pentru sentimentele unei tinere de dragul unui cal.

– Un cal? Ce cal?

– Nu ți-a spus?

– M-am gândit să o scutesc de detalii, spuse el, iar în voce i se citea iritarea.

De ce era iritat? Gina avusese de suferit – și Tillie la fel, pentru că îl crezuse mai bun decât era.

– Black Diamond, răspunse Tillie scurt, privindu-l pe Rexton în ochi.

– Dar iubești acest armăsar. De ce te-ai despărți de calul tău preferat?

– Nu aș face-o, dar unchiul i-a promis marchizului că i-l dă pentru a-l folosi la împerechere.

– Stai! Rexton făcu un pas în față. Black Diamond este al tău?

Aruncându-și capul așa cum făcea armăsarul ei deseori, ea ridică semeață bărbia.

– Acum știi de ce nu îl vei avea niciodată.

În timp ce trăsura înainta pe străzi în noapte, Rexton se gândi să-i facă o vizită lui Garrett Hammersley. Târgul fusese încheiat cu bună-credință și ar fi convins-o pe nepoata sa să onoreze înțelegerea. Acum nu mai conta, dar, dacă ar fi știut adevărul, ar fi fost mai sincer cu Lady Landsdowne de la început. S-ar fi asigurat cel puțin că înțelegea și era de acord cu rolul pe care și-l asumase în viața surorii ei. În schimb, onorase solicitarea lui Garrett de a păstra înțelegerea între ei. Presupusese că Lady Landsdowne nu ar aproba planul și i-ar spune Ginei, ceea ce ar fi anulat pactul.

În trăsură era o liniște deplină, întreruptă ocazional de momentele în Gina o bătea pe sora ei pe mână, liniștind-o.

– Sunt sigură că ar trebui să rămânem prieteni cu toții, spuse Gina cu naivitate, dar nu știa de sărutul pe care el încercase să i-l fure surorii ei.

Faptul că Gina văzuse că era interesat de contesă era oarecum tulburător. Contesa nu îi dăduse nici o sugestie că își dăduse seama. Sărutul păruse s-o ia prin surprindere. Timp de-o clipă, crezuse că avea să-i răspundă cu aceeași fervoare, dar fervoarea pe care i-o arătase era o furie pe care nu se putea abține să nu o admire. Își făcuse griji pentru sora ei. Gina venea mereu pe primul loc. Rexton se întreba dacă Lady Landsdowne avea să-și pună vreodată propriile dorințe și nevoi pe locul întâi. Se căsătorise cu un gentilom cu titlu deoarece fusese dorința mamei ei. Când îi fuseseră îndeplinite dorințele ultima dată?

– Prietenii sunt sinceri unii cu alții, spuse ea cu asprime, și el și-o imagina plimbându-se printr-o sală de clasă cu o riglă în mână, gata să îi pocnească pe cei neascultători.

Presupunea că l-ar fi pocnit cu bucurie în clipa aceea. El ar fi întins mâna dacă ea i-ar fi cerut-o. Crezuse că avea să fie în stare să controleze situația, emoțiile fetei și ce simțea față de el. Fără îndoială, pentru că întotdeauna putuse să-și controleze propriile emoții. Numai atunci când era vorba despre contesă nu. Din momentul în care intrase în salon, simțise că trenul deraiase și el uitase încotro se îndreptau. Nu îi trecuse niciodată prin minte că Gina putea să ajungă să aibă sentimente pentru el, având în vedere că el nu simțea nimic

pentru ea. Știa că sentimentele și intensitatea lor nu erau un totdeauna reciproce, dar, până în seara aceea, nu înțelesese cu adevărat.

– Se pare că unchiul este mai curând de vină pentru că l-a făcut pe Excelența Sa să intre în jocul acesta, spuse Gina luându-i apărarea.

Nu îl făcea să se simtă mai bine că această fetișcană îi apăra purtarea.

– Dacă cineva vine cu un plan să jefuiască pe altcineva, iar alt gentilom se oferă să îl ajute, ambii sunt la fel de vinovați.

– Este o analogie prea aspră. Ce am jefuit? întrebă el.

– Armăsarul meu. Inocența Ginei.

– Nu aveam de gând să-i iau inocența.

– Ai făcut-o să creadă că erai interesat de ea...

– Dar nu i-am dat niciodată apă la moară, spuse Gina. Nu s-a întâmplat nimic.

– Faptul că nu ai fost rănită nu înseamnă că e bine. Voi vorbi cu unchiul mâine.

Lui Rex i-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete pentru a o vedea dezlănțuindu-și furia în toată splendoarea.

Poate că ar trebui să vorbim cu el împreună, dat fiind că a făcut o ofertă pe care este cât se poate de probabil că nu ar fi putut s-o onoreze.

– Te asigur că nu ar fi fost onorată.

– De ce naiba ai lăsat pe toată lumea să creadă că îi aparținea armăsarul?

– Pentru că sunt atât de urâtă de toți. Mă temeam pentru cal, mă temeam că cineva ar putea dori să-i facă rău.

Auzi adevărul din cuvintele ei. Și durerea. Cuvintele îl săgetară ca și când ar fi folosit un pumnal ascuțit. Crezuse că îi înțelegea viața și suferința. Își dădu seama că habar nu avea. Privind pe fereastră, se întrebă dacă ei i-ar fi fost mai ușor în cazul în care l-ar fi otrăvit pur și simplu pe conte pentru a scăpa de el.

Trăsura se opri. Portiera se deschise. El sări și întinse mâna spre ea. Ea strâmbă din nas, ca și când i-ar fi oferit un hoit. Cu un suspin înțelegător, el se dădu înapoi și lăsă lacheul să le ajute pe doamne să coboare din trăsura lui.

Gina îi zâmbi înțelegătoare înainte de a da fuga să o prindă din urmă pe sora ei care urca treptele. Rexton urcă câte două o dată.

– Chiar nu am vrut răul nimănui. Se răsuciră amândouă cu fața spre el, una zâmbind, alta aruncându-i priviri crunte. Intenția mea

a fost să o ajut pe domnișoara Hammersley să își găsească cel mai potrivit pretendent existent. Nu aș fi împovărat-o cu un ticălos.

– Ne putem descurca și fără asemenea ajutor, spuse contesa sec înainte de a se întoarce abrupt spre ușă.

– Îmi pare rău că nu a mers, milord, spuse Gina încet.

– Vei găsi pe cineva demn de tine.

– Îți doresc același lucru.

– Ca să fiu sincer, domnișoară Hammersley, nu caut pe nimeni.

– Păcat!

– Gina! strigă contesa din ușă. Trebuie să mergem la culcare.

La naiba! Ultimul lucru pe care voia Rexton să-l aibă în minte era imaginea ei pregătindu-se de culcare, strecurându-se în așternuturi. Însă așteptă până când Gina intră și se închise ușa.

Coborî scările în fugă. Când ajunse la trăsură, strigă către vizitiu:

– Spre Whitechapel!

Nu avea chef de civilizație în seara aceea. Voia bețivi, dezmăț și decadență.

Sări în trăsură și se trezi înconjurat de lavandă și orhidee. La dracu'! De ce nu fusese sincer cu Tillie de la început, dat fiind ca rămăsese fără aer când o zărise prima dată?

Când se trezi, îl durea capul îngrozitor, la fel și trupul. Nu mai dormise niciodată într-un pat atât de incomod. Simți miros de cafea. Nectarul zeilor. Avea nevoie de puțină cafea. Poate că apoi ciocanele pe care le simțea zdrobindu-i creierii aveau să înceteze.

Deschise cu greu un ochi și văzu o pereche de bocanci negri, uzați, dar bine lustruiți. Ce căutau pe pat?

Când deschise și celălalt ochi, își dădu seama că nu se aflau pe pat. Se aflau pe podea.

La fel și el.

Ce blestemăție!

Gemând, se ridică încet. Capul protestă, stomacul i se întoarse.

– Se trezește, spuse cel care purta bocancii, care stătea pe un scaun din apropiere.

Rexton ridică o mână.

– Nu țipa.

Jamie avu îndrăzneala de a râde, ceea ce nu făcu decât să înrăutățească lucrurile.

– Nu am țipat. Să vorbesc în șoaptă? întrebă el cu voce mai scăzută.

– Te rog, spuse Rexton răgușit, apoi își strânse degetele și le desfăcu de mai multe ori. Cafea.

Jamie îi dădu cana. Rexton o duse la gură, se strâmbă și își atinse cu degetele colțul gurii, care era umflat și-l durea. Minunat! Bău încet, cu grijă. Nu-i mai fusese atât de rău în viața lui. S-ar fi rugat să moară în clipa aceea, dar, dacă rugăciunea i-ar fi fost ascultată, nu ar mai fi văzut-o niciodată pe contesă. De ce își făcea griji din pricina asta? Nu avea să o mai vadă niciodată, iar, dacă o va vedea, ea avea să-i întoarcă spatele. Și fix asta merita.

– Cum am ajuns aici? întrebă el, simțindu-și gura de parcă ar fi fost plină de rumeguș.

– Nu îți amintești?

Miji ochii spre Jamie, care părea mult prea fericit, indiferent cât ar fi fost ceasul.

– Am mers în două cârciumi.

– Ne-am întâlnit la Ten Bells. Erai deja pulbere și căutai pe cineva cu care să te bați. M-am prefăcut că îți fac jocul – a trebuit să te pocnesc în gură când ai început să strigi că sunt polițist.

Rexton își atinse buza.

– Cei de acolo nu știu?

Jamie clătină din cap.

– Poveste lungă, nu întreba. În orice caz, după ce te-am scos afară, te-am târât până aici..

– Și m-ai lăsat pe dușumea ca pe-un gunoi?

– Ai habar cât de mare și de greu ești?

Rexton se trase înapoi până când se sprijini de un scaun. Începea să se simtă mai bine. Bănuia că Jamie mai pusese ceva în afară de cafea în cană.

– Nu sunt la fel de mare și de greu ca tine.

– Nu părea să te deranjeze dușumeaua. Jamie se aplecă punându-și antebrațele pe coapse. Știu că-ți place să bei un pahar de whisky bun, dar nu te-am mai văzut niciodată atât de dărâmat. Ce s-a întâmplat? Are de-a face cu doamna cu miros de lavandă și orhidee?

Rexton clătină din cap, fără să mai simtă că se învârtea camera cu el.

– Nu cred că vreau să știu cum ai ajuns la această concluzie.

– Ai mormăit întruna despre lavandă și orhidee.

Rexton râse spart, autoironic.

– Am pierdut-o.

– De ce?

– A aflat adevărul. Hai s-o lăsăm așa.

– Se pare că îți place.

– E puternică. Întotdeauna am crezut că mama și Grace sunt puternice –, dar cred că ea e mai tare decât ele. E americancă. Scandaloasă. Trecutul ei o afectează pe sora ei și i-ar afecta și copiii dacă ar rămâne aici. Copiii nu ar trebui să sufere din cauza păcatelor părinților.

– Și ai băut ca s-o uiți. A funcționat?

– Cred că nu m-am ales decât cu buza spartă.

Jamie râse înfundat.

– Fii bucuros că nu ai pățit altceva. Îmbrăcat așa frumos, sunt surprins că nu te-am găsit jefuit, cu un cuțit înfipt în tine.

– După cum spuneai, sunt un tip masiv.

– Ești. Vrei ceva de mâncare?

Rexton clătină din cap.

– Ar trebui să plec. Mulțumesc c-ai avut grijă de mine.

– Să nu-ți faci un obicei din asta.

– Nu-mi voi face.

Se ridică cu chiu, cu vai. Nu băuse pentru a o uita pe contesă. Băuse fiindcă știa că nu avea să o uite niciodată.

Capitolul 8

– I l-ai oferit pe Black Diamond marchizului de Rexton?

Tillie dăduse buzna în biroul unchiului ei, gata să-i arunce întrebarea – mai degrabă o afirmație. El sări de la birou și avu bunul-simț de a părea jenat.

– Ți-a spus? Trebuia să păstreze secretul.

– Aseară a apărut o situație care m-a făcut să aflu. Ce-a fost în mintea ta când ai încheiat o asemenea înțelegere? Black Diamond este al meu.

Avea haina pe speteaza scaunului. Se așeză pe marginea biroului, făcând nasturii vestei să pocnească pe abdomen.

– M-am gândit că îmi vei face pe plac. Vrei ca sora ta să fie fericită, nu-i așa?

– Ar fi trebuit să discuți cu mine mai întâi. Nu ai făcut-o pentru că știai că nu voi fi de acord.

El se duse la fereastră și privi spre mica grădină a casei. Fiind celibatar, nu avea nevoie de prea mult. Își cheltuia banii pe plăceri precum mâncăruri și băuturi alese. Motiv pentru care plesneau nasturii pe el.

– Ai înjosit-o pe Gina făcând asta.

El veni alături de ea și îi întinse un pahar de whisky. Tillie îl luă și sorbi.

– Nu dansa nimeni cu ea, spuse el încet. Nu am soție care să o prezinte, nici o prietenă care să o ia sub aripa ei. Ce era să fac? Să ignor dorința din ochii ei, să nu observ zâmbetul prea strălucitor pe care-l afișa ori de câte ori se apropia câte un gentilom de ea? Suntem americani și nu avem căutare prea mare. Pe lângă asta... Se întrerupse, dar ea auzi cuvintele ca și când i-ar fi dat un croșeu în pântec: „scandalul tău". I-am promis tatălui tău că voi avea grijă să vă faceți amândouă o situație. Nu-mi fac griji în legătură cu tine. Căsătoria te-a călit. Dar Gina... nu poți nega că nu este făcută dintr-o esență la fel de tare. Vrea să se mărite și să aibă copii. Merită asta.. Vrea să se căsătorească cu un aristocrat. Clătină din cap. Recunosc că nu înțeleg obsesia aceasta față de nobilime, dar intenționez să am grijă să nu fie dezamăgită de viață.

– Nu putem garanta niciodată asta, orice am face.

– Dar ne putem strădui să ne atingem țelul și să nu privim înapoi, îndoindu-ne de noi înșine pentru că nu am făcut nimic.

Sorbi din nou, dorindu-și să nu-l fi iubit pe bărbatul acesta, dorindu-și să nu aprecieze ce încerca să realizeze. Știa că acțiunile lui erau determinate de dragoste.

– De ce Rexton?

El ridică din umărul masiv, lăsându-l să cadă la loc, de parcă ar fi purtat o mare greutate.

– Îl cunosc. De la curse și de la jocurile de noroc. Știu că nu este bețiv, că nu are datorii. Pare să fie moderat când vine vorba despre vicii. A pretins că nu este interesat de căsătorie momentan, dar m-am gândit că, după ce o va întâlni pe Gina, s-ar putea răzgândi. Iar, dacă

nu o va face, faptul că a fost văzută în compania lui o va ajuta. Toate femeile necăsătorite din aristocrație tânjesc după atențiile sale. Privi spre pantofi. Gina știe de aranjament?

– Da.

Grimasa și înjurătura rostite în șoaptă o făcură pe Tillie să se înmoaie puțin.

– S-a supărat? întrebă el vădit preocupat și plin de remușcări.

– Nu. De fapt, pretinde că nu este deloc interesată de el. I-a acceptat invitațiile pentru că se juca de-a pețitul, încercând să mă combine cu Rexton.

Unchiul ei pufni.

– Ce prostie copilărească! Rexton este moștenitorul unui ducat. Nu se va căsători cu o femeie cu un trecut scandalos. Nici un aristocrat nu va face asta. Singura speranță pentru tine, draga mea fată, este să te întorci la New York.

Adevărul cuvintelor lui o duru. Nu că s-ar fi gândit vreodată că ar putea însemna ceva pentru Rexton.

– Sunt perfect conștientă de asta.

Se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre șemineu, simțind că o ia frigul brusc. Noul loc nu fu de ajutor, căci nu ardea focul în vatră.

– Nu te supăra, Mathilda. Știi că spun adevărul.

– Știu. Dar visurile erau rareori bazate pe realitate. De aceea erau visuri. Așadar, o vei însoți la balul Claybourne săptămâna viitoare și nu vei mai încheia înțelegeri cu alți gentilomi?

El suspină.

– Poate că ar trebui să angajăm o pețitoare.

Tillie se întoarse spre el.

– Nu cred că este necesar. A fost văzută cu Rexton. Știu că au dansat la ultimul bal, și vreo doi gentilomi îi aruncau ocheade aseară. Dacă nu îi va mai da târcoale marchizul, poate că va apărea cineva care să o curteze.

– Detest balurile.

– Eu detest Anglia, însă amândoi suntem aici – de dragul Ginei. Trebuie să ne asigurăm că este fericită. Am făcut promisiuni, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Da, în regulă.

– Și nu mai oferi armăsarul meu nimănui altcuiva.

– Îl voia tare mult pe Black Diamond. Cu puțină negociere, am putea să-l convingem să se căsătorească cu ea.

– Mă tem că asta ar aduce nefericire. Tuturor celor implicați.

Trecu o săptămână, și Tillie nu se putea opri să nu se gândească la el. Era constant în gândurile și în visele ei, atât de viu de parcă ar fi fost în patul ei. O irita teribil că începuse să fie atentă la bârfe – pe care le evita în general, căci se ocupaseră de povestea ei dezmățată mai mult decât era necesar –, dar era disperată să audă orice veste despre el. Nu se liniști când descoperi că nu se spunea nimic despre el.

Ce era? Un nenorocit de sfânt?

Mai rău, se plimba prin salon, bând whisky, cu privirea alunecând mereu spre ceas, așteptând-o pe Gina să se întoarcă acasă de la balul Claybourne. Simți că o împunge vina, căci nu era cu adevărat interesată de succesul pe care l-ar fi putut avea sora ei la eveniment. Spera mai degrabă să audă câte ceva despre Rexton. Ce purtase, cum arătase și cu cine dansase.

Se simțea ca o scorpie geloasă, deși ceea ce simțea nu era gelozie cu adevărat. Era singurătate, mai adâncă decât simțise vreodată – până în străfundul sufletului, ca și când Rexton ar fi fost rupt de-a dreptul din pieptul ei. Era ridicol, de netolerat. Se străduise să nu îi facă plăcere compania lui, dar nu reușise. Se străduise să nu fie atrasă de el, însă fusese înfrântă. Se revoltase că era cucerită și se trezi oricum fascinată.

Naiba să-l ia! Ar fi fost mult mai ușor să renunțe la el dacă nu i-ar fi trimis Ginei un buchet de trandafiri laolaltă cu o scrisoare în care o încuraja să nu se mulțumească cu mai puțin decât ceea ce merita: un bărbat de cel mai înalt calibru. Ca și când el nu era astfel.

Își termină whisky-ul, turnându-și încă puțin. Bineînțeles că nu era. Un bărbat de cel mai înalt calibru nu ar fi pretins că îi face curte surorii ei, nu ar fi riscat să îi frângă inima. Nu contează că Gina susținuse că nu era cu adevărat interesată de el. Riscul de a o face să sufere existase. Tillie știa mult prea bine cât de fragilă putea fi inima.

Auzind ecoul ușii care se deschidea, își termină băutura, puse paharul deoparte și se grăbi în foaier, prinzând-o pe Gina exact când ajungea la scări.

– Ai petrecut bine?

Sora ei se răsuci, zâmbind.

– Nu trebuia să mă aștepți.

– Bineînțeles că da. Vino în salon să bem ceva, și îmi poți povesti cum s-a desfășurat seara.

– Nu sunt prea multe de spus, zise Gina, deși aș vrea o picătură de brandy.

După ce turnă băuturile și stăteau față-n față pe scaun, Tillie zise:

– Presupun că l-ai văzut pe Rexton.

Gina sorbi încet înainte de a răspunde:

– De fapt, nu l-am văzut. Nu a fost acolo.

– Ești sigură? Nu își putea imagina așa ceva. Nu credeam că ar putea fi atât de laș încât să te evite.

Sora ei chicoti.

– Nu cred că a fost asta. Se pare că nu prea se omoară cu balurile. S-ar putea să-i fi supraestimat influența. Ridică încheietura de care atârna carnețelul de dansuri Am dansat doar de două ori astă-seară.

– Nu contează numărul dansurilor, ci cât de mult interes arată partenerul.

– Un dans a fost cu gazda. Deși atenția lui părea autentică și a fost incredibil de politicos, știu din surse sigure că Claybourne, contele, își adoră soția. De asemenea, presupun că soția lui l-ar lăsa fără bijuteriile familiei dacă ar călca vreodată pe de lături.

Nu se putu abține să nu zâmbească auzind-o. O cunoștea pe contesa de Claybourne; vorbise cu ea în numeroase ocazii pe vremea când era acceptată de înalta societate.

– Așa este, nu e deloc o femeie timidă. Cum ar putea să fie când l-a îmblânzit pe dracul de conte? Și celălalt partener?

– Al doilea fiu al unui al doilea fiu care părea absorbit de zvonurile despre moștenirea mea.

O cuprinse dezamăgirea, și se lăsă pe speteaza scaunului.

– Dar făceai progrese atât de mari.

– Cred că pentru că oamenii au observat că Rexton era interesat de mine, iar acum, când nu mai pare să fie, se fac speculații cu privire la motivul pentru care m-a îndepărtat.

Tillie se ridică grăbită și începu să se plimbe agitată prin fața șemineului.

– Naiba să-l ia! Nu te-a dat deoparte. Tu l-ai dat deoparte. De ce trebuie ca întotdeauna femeia să fie învinovățită pentru tot?

– Nu sunt sigură că merită să fie învinovățit...

Tillie se opri brusc și privi încruntată spre sora ei.

– Dacă nu ți-ar fi acordat atenție din capul locului, nu ai fi subiect de bârfă acum. Cred că mâine va apărea în ziare ceva neplăcut. Scuturră din cap. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să anticipez mesajul pe care avea să-l transmită absența lui.

– Nu fi prostuță, Tillie. Nu te poți învinovăți întruna pentru nereușitele mele ca debutantă.

Bineînțeles că putea și avea să o facă. Dacă ar fi rămas măritată cu Downie, s-ar fi asigurat că sora ei era acceptată în înalta societate. Dacă nu ar fi dorit ispita pe care o reprezenta Rexton în viața ei, perspectivele matrimoniale ale Ginei nu s-ar fi evaporat. Acționase mult prea în grabă și impulsiv în ambele împrejurări, păsându-i mai mult de sănătatea sa mintală decât de bunăstarea surorii ei. O luase pe Gina sub aripa ei când murise mama lor. Acum, rămăseseră și fără tată, responsabilitatea era și mai mare când.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse la scaun, ridică paharul cu brandy și luă câteva guri zdravene.

– Voi avea grijă să îndrept lucrurile.

– Cum vei face asta? întrebă Gina, iar în vocea ei se citea îngrijorarea.

Tillie termina brandy-ul și puse paharul deoparte.

– Ce vei face, Tillie?

Gina rostise întrebarea ca și cum nu s-ar fi grăbit să primească răspunsul, de parcă ar fi știut deja că nu avea să-i placă.

– Nu îți face griji. Nu voi face nimic necugetat.

Dar venise momentul să își folosească reputația scandaloasă. Altfel, toate suferințele ei ar fi fost în van.

Capitolul 9

Clubul Nightingale.
Astă-seară, la 20

Rexton se uita țintă la biletul pe care tocmai i-l adusese majordomul. Nu era neobișnuit să primească o misivă precum cea pe care o ținea în mână. Se știa că era membru al clubului printre cei

care cunoșteau locul și în tinerețe îl frecventase destul de des – dar se săturase de femei măritate și văduve în căutare de scurte aventuri. Totodată, era obișnuit ca biletele să fie semnate sau cel puțin să îi ofere o sugestie despre persoana cu care avea să se întâlnească.

– Cine a adus-o? îl întrebă el pe Winchester.

– Un flăcău neîngrijit. Nu purta livrea, și nu am văzut vreo trăsură sau vreo birjă. Băiatul a bătut la ușa servitorilor, le-a dat-o și a plecat ca și când se temea să nu fie prins și dus la spânzurătoare.

Nu recunoștea scrisul. Era îngrijit, precis și clar feminin. Nu primise decât o singură dată o misivă scrisă de o mână bărbătească – un gentilom care încerca să afle dacă Rexton avea o aventură cu soția lui. Fusese suficient de înțelept încât să nu se ducă la club în seara aceea.

Clubul fusese înființat cu ani în urmă, ca loc în care femeile nefericite să poată găsi momente de fericire. De obicei, avea o idee legată de cea cu care urma să se întâlnească. În general, flirtul începea în altă parte, dar în ultima vreme singura femeie care îi stârnise interesul fusese Lady Landsdowne.

Bătu cu degetele în birou. Era posibil să îl cheme? Aproape că râse tare. Ar fi bucuroasă să nu mai dea cu ochii de el niciodată. Ca un băietan îndrăgostit, se ducea în parc în fiecare dimineață înainte să înceapă să cânte ciocârlia, sperând să o vadă, însă totdeauna pleca de-acolo dezamăgit. Dacă mai călărea dimineața, ea se ducea în altă parte. Nici măcar nu era sigur dacă ar aborda-o în cazul în care ar vedea-o. Fără îndoială, și-ar pune la treabă pistolul acela.

Scrisese trei scrisori lungi cerându-i scuze, pentru ca apoi să le rupă, căci nu părea să găsească vorbele potrivite. Cum să își dreagă comportamentul îngrozitor? Se gândise la flori, dulciuri și bijuterii. Dar nu credea că vreunul dintre aceste lucruri avea să o îmbuneze.

Evita balurile pentru că nu voia să converseze cu femeile. Evita să meargă la Dragonii Îngemănați deoarece nu era interesat de compania bărbaților. Ocolea cârciumile, căci avusese nevoie de două zile pentru a-și reveni ultima oară când ridicase o halbă. Se transforma într-un pustnic. Izolarea lui era de neînțeles. De doisprezece ani femeile intraseră și ieșiseră din viața lui cu ușurință. Niciodată nu regreta când doamnele plecau, niciodată nu arsese de dorința de a le revedea. Se bucurase de compania lor cât erau împreună, dar niciodată nu fusese vorba mai mult decât de plăcere reciprocă – știau amândoi că nu avea să dureze mult. Cu Tillie era altfel. Poate pentru că despărțirea lor nu fusese amiabilă, nu fusese alegerea lui.

Cu ea, regreta atât de multe momente, atât de multe oportunități pierdute și ratate de a o cunoaște mai bine, de a explora toate fațetele fascinante ale ființei ei, din care văzuse doar foarte puțin. Avea o sută de întrebări pe care dorea să i le adreseze, o mie de răspunsuri pe care ar fi vrut să le obțină. Și un milion de sărutări pe care ar fi vrut să le trăiască.

Nu îl ajuta că își instruise menajera să umple vazele din toată casa cu lavandă și orhidee. Credea că parfumul avea să consoleze, dar, în schimb, era ca și când ar fi fost biciuit zi de zi.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, milord?

Se adâncise atât de mult în regrete, încât uitase că majordomul era acolo.

– Nu, asta este tot. Așteaptă. Trebuia să recunoască – îi stârnea curiozitatea. Dacă era ea, nu putea lăsa momentul să treacă. Voi ieși în seara aceasta. Pregătește trăsura la nouă și jumătate.

– Da, milord.

Servitorul plecă. Rexton se ridică, se duse la bufet și își turnă niște whisky. Îi tremurau mâinile. Se putea înșela. S-ar putea să nu fie ea. Dacă nu era ea, avea să refuze pur și simplu.

Râsul lui aspru răsună în încăpere. Ce naiba era cu el de respingea o femeie dornică?

Necazul era că nu dorea decât o singură femeie. Nu era dispus să accepte pe nimeni altcineva.

După toate pregătirile, trăsura fu gata mai devreme, și Rexton sosi la clubul Nightingale cu douăzeci de minute mai repede. Se așează pe un fotoliu de pluș într-un colț al salonului slab luminat, sorbind whisky și observând toate micile întâlniri care aveau loc. Erau o regulă nescrisă că un gentilom care stătea jos se întâlnea cu cineva, iar un gentilom care stătea în picioare putea fi ales. Femeile, care purtau măști pentru a-și proteja identitatea și reputația, își alegeau partenerii dintre bărbații nemascați. Evident, femeile erau mai circumspecte când venea vorba despre sex – voiau să știe pe cine abordau, pe cine atrăgeau, pe cine aveau să invite în cele din urmă să li se alăture în așternuturi. În general, bărbații veneau aici doar pentru o partidă de sex. Cu toții jurau să păstreze secretul asupra identității lor și a celor cu care se întâlneau.

Când soseau, doamnele se schimbau într-o cămașă de mătase. Nici una nu voia să fie identificată mai târziu din pricina rochiei care

fusese văzută la clubul Nightingale. Pentru unii din lumea lui, clubul era doar un mit. Pentru alții, erau un secret întunecat. De-a lungul anilor, prosperase, și, deși se vorbea despre el doar în șoaptă, cumva, cei care trebuiau să afle de existența lui îl descoperiseră.

Se întrebă dacă Lady Landsdowne trecuse pe aici. Și-o imagină în locul acela, căutându-și un amant pentru o noapte sau pentru mai mult de o noapte. Nu fusese niciodată abordat de ea, nu o dusese niciodată pe scări spre dormitoarele în care cuplurile se puteau împerechea după bunul plac. Îl șfichiui mânia la gândul că ea ar fi putut fi cu vreunul dintre acești gentilomi. Unii dintre ei erau tineri și ațâțați, alții mai în vârstă. Câte un văduv sau doi. Unii căsătoriți. Majoritatea fără obligații.

Gina nu se înșela. Aristocrații se căsătoreau rareori din dragoste. Să ai amanți și iubiți era ceva obișnuit. La fel ca Downie, Rexton nu avea să tolereze ca soția lui să aibă aventuri. Se aștepta și avea să pretindă credință și loialitate. Nu avea să-și dezonoreze jurămintele. Insista să primească același respect. În nici un caz nu se gândea să se însoare cu o femeie care dovedise deja că nu avea caracterul necesar pentru a-și onora promisiunile. Și iată-l gândindu-se la Lady Landsdowne din nou.

Se răzgândi. Indiferent de cine ar fi stabilit această întâlnire, avea să se culce cu ea. Trebuia să și-o scoată pe blestemata de contesă din cap – o dată pentru totdeauna.

Privi cum femeia, învăluită în mătase mov, intră ezitant în salon. Masca mov cu alb îi acoperea trei sferturi din față. În general, doamnele își aduceau singure măștile. Obiectul ajuta la identificarea lor, astfel că, după ce se prezentau o dată, nu mai trebuiau să o facă din nou. Unii bărbați voiau să evite anumite femei. Era destul de ușor pentru un bărbat să refuze o femeie înainte de a ajunge în dormitor dacă o putea identifica după mască.

Rexton nu mai fusese cu această femeie și nu-și amintea să o fi văzut vreodată pe acolo. Dar părul ei, căzându-i în valuri peste umeri, era negru și splendid. O femeie de înălțimea ei, cu silueta ei zveltă îi invada visele de prea multe nopți. Fără să-și dea seama, se ridică, visceral conștient de momentul în care îl cercetă, de momentul în care privirea ei albastră – știa că era albastră, deși masca îi umbrea ochii – căzu asupra lui. Se opri, dar nu își desprinse privirea. Își linse buzele, pline și rubinii, pe care era destul de sigur avusese șansa să le guste doar o clipă.

Dacă se înșela, dacă nu era acolo pentru el, un amărât avea să afle gustul pumnului lui înainte de încheierea serii, căci nu mai conta cine trimisese biletul, cine voia să se întâlnească cu el aici...

Tot ce conta era că ea – Lady Landsdowne – stătea în fața lui.

Era conștientă de prezența lui; îi simți privirea asupra ei înainte de a-l vedea. Se temuse că, dacă avea să semneze biletul, nu avea să vină. Sau poate că îi fusese teamă că avea să o facă. O îngrozea – cât de tare îl dorea, cât de bucuroasă era să vadă că era acolo, așteptând-o.

Se răzgândise de zece ori. Știa că era o nesăbuință, și, totuși, ce avea de pierdut? Pierduse tot ce conta: reputația, mândria, respectul. Își pierduse influența. Își pierduse abilitatea de a se asigura că Gina era fericită.

Fără fericirea surorii ei, își pierdea oportunitatea de a se întoarce în America, pentru a începe să-și reconstruiască viața. Doar reputația ei sordidă nu avea să o urmeze la New York. Nu fusese niciodată acceptată în Societatea Knickerbocker – motivul pentru care mama ei dorise cu atâta disperare să ia în căsătorie un lord, să fie o doamnă, să dețină un titlu. Se îndoia că faptul că era o femeie divorțată cu titlu urma să o facă să fie acceptată în societatea aceea acum. Dar avea să-și înființeze propria societate pentru cei proaspăt îmbogățiți, pentru cei care voiau baluri elegante și invitații. Putea crea pentru alții lucrul după care ea și mama ei tânjiseră: să fie acceptată doar pentru ceea ce era.

Orice ar fi făcut astă-seară, orice ar fi făcut în următoarele câteva nopți, nu avea să schimbe planurile ei pe termen lung. Nimic din ce făcea aici nu avea să fie împachetat în cuferele ei și transportat la New York. Ce urma să se întâmple era strict în prezent, doar pentru Gina, pentru a se asigura că avea viața pe care și-o dorea atât de mult și pe care o merita.

Încă nu se îndreptase spre ea, așteptând și scrutând-o cu privirea arzătoare. Trebuia să știe cine era, de ce era aici. Cel puțin, reacționase ca și când ambele lucruri erau adevărate. Era tulburător pentru ea să fie, în sfârșit, pe punctul de a face ceva atât de necuviincios: să fie cu un bărbat care o putea distruge complet dacă nu era extraordinar de atentă.

Se simțea aproape goală în mătasea subțire pe care era forțată să o poarte, bănuind că probabil el o dezbrăcase din priviri. Nu mai

era nici un strat între piele și mătase. Sfârcurile ei reacționaseră la privirea lui încinsă, ca și când le-ar fi cuprins în gură și ar fi supt tare. Și-o imaginase de prea multe ori, în timp ce se foia agitată sub așternuturi. Dumnezeule, tremura ca o frunză în vânt. Poate că făcuse o greșeală înfiorătoare venind aici, dar era prea încăpățânată să-și pună coada pe spinare și să fugă.

În schimb, trase aer în piept și se forță să înainteze. El, naiba să îl ia, nu se mișcă deloc. Poate că era prea fermecat de felul în care părea să se onduleze mătasea pe trupul ei la fiecare pas, cum se lipea de ea, nemailăsând nici o îndoială că nu purta nimic pe dedesubt. Vedea avantajul, căci nu o împiedica la mișcări. Era mai degrabă o cămașă de noapte decât o rochie, iar bărbații puteau ajunge la ce doreau foarte repede. Desigur, și el putea ajunge la ce dorea mai curând dacă făcea un pas spre ea.

După îndelungata pauză, nu era sigură cum să-l salute, cum să se asigure că treceau la pasul următor. Era, fără îndoială, de dorit să fie directă.

– Văd că ai primit biletul meu.

Bineînțeles, al ei ar fi putut fi unul din zece, douăzeci, treizeci.

– Ai întârziat.

Nu părea dezamăgit, ci foarte curios. Privi spre polița de deasupra șemineului. Nu era nici un ceas. Presupunea că nu era genul de loc unde oamenii își făceau griji în legătură cu timpul.

– Nu cu mult, pun prinsoare.

– Patru minute.

– Le-ai numărat?

– Nu ai fi dezamăgită dacă nu aș fi făcut-o?

– Dar nu am semnat biletul. Nu ai fi putut ști cine l-a trimis, nu aveai de unde să știi cine te aștepta.

Deodată, ura că era acolo, că el apăruse și că nu îi păsa cine îl trimisese. Era o nesăbuită să creadă că voia mai mult decât o tăvăleală. Nu conta pentru el cine era doamna. Avea pofte carnale care trebuiau potolite.

Se apropie și își atinse buzele de urechea ei, iar respirația lui îi făcu să fluture șuvițele de păr pe care le lăsase desfăcute. Rămase neclintită, așteptând, ca și când ea ar fi fost prada, iar el – vânătorul gata să atace.

– Sunt nerăbdător să aflu dacă am ghicit bine.

Ce prostuță era să creadă că avea să poată vedea prin masca aceea, că ochii, părul și silueta ei aveau să o trădeze. Nu îi acordase atâta

atenție pe cât crezuse. Poate că îi judecase greșit interesul. Poate că, în cele din urmă, avea să o refuze, făcând-o să se simtă ridicol.

– Am rezervat o cameră, spuse el, cu o voce mai scăzută, guturală. O folosim? Când se retrase, îi aruncă o privire provocatoare și îi întinse mâna. Mâna goală. Mâna lui mare, goală.

A ei era la fel. Piele pe piele. Voia să se răsucească pe călcâie și să îl conducă pur și simplu, voia ca el să o urmeze ca un cățeluș, dar nu era genul obedient. Avea nevoie de ceva de la el care îi impunea să îl câștige. Își puse mâna într-a lui, privind cum degetele lui lungi și groase se închiseră într-un fel care trăda o posesiune absolută. Dacă cineva ar fi privit, nu putea încăpea îndoială că o tocmai o revendicase.

Se așteptase să o târască din încăpere ca un neandertalian. În schimb, porni agale, micșorându-și pașii astfel încât ea să poată ține ritmul cu el, dând impresia că erau egali în ceea ce urmau să facă. Dar nu erau, și în curând el avea să-și dea seama. Avea mai multă experiență, era mai sigur și mai încrezător.

Când ajunseră la scări, o ridică în brațe. Tillie urî micul țipăt care îi scăpă. Era recunoscătoare că era aproape, și se prinse de reverul lui cu o mână, cuprinzându-i umerii lați cu celălalt braț. Îi simțea forța brațelor. O duse în brațe pe scări, ca și când ar fi fost ușoară ca o pană. Înaintară pe un hol, apoi pe altul. Auzi gemete și țipete trecând prin ușile închise.

Când ajunseră la o cameră de la capătul holului, o lasă jos, scoase o cheie din buzunarul hainei, deschise ușa și o împinse. Tillie se strecură pe lângă el, intră repede, oprindu-se la vederea patului – motivul pentru care oamenii veneau aici. Se întoarse când auzi ușa închizându-se silențios. Nu se mișcă atunci când el se apropie de ea și de-abia își îngădui să respire când îi simți degetele pe șireturile care îi țineau masca pe față. Aceasta se desfăcu și începu să cadă. El o prinse, apoi o aruncă pe un scaun din apropiere.

Făcându-și curaj, ea se întoarse, surprinsă de dorința și pofta pe care o văzu în ochii lui.

– Slavă Cerului, ești tu, șopti el răgușit, înainte să-i cuprindă fața între mâini, lăsându-și gura asupra buzelor ei.

Părea cu adevărat recunoscător. Latura ei feminină îi spunea să se desfete cu acest gând, dar erau prea multe în joc. Avea să-i permită să aibă asta, dar nimic altceva. Trebuiau să ajungă la o înțelegere înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Căsătoria ei fusese în termenii lui Downie. Asta, orice s-ar fi dovedit a fi ce avea cu Rexton, urma

să fie în termenii ei. Deși, pentru o clipă, se temu că s-ar putea să fie așa cum voia el. Cum putea să gândească, să ticluiască planuri și să comploteze când limba lui îi desfăcea buzele încet, când acestea se supuneau poruncilor lui insistente, chiar și fără permisiunea ei? Apoi, limba lui o mângâia pe a ei, duelându-se cu ea, ca și când ar fi luat parte la o partidă de scrimă, apropiindu-se gata să se lase atinsă, retrăgându-se, încurajând-o să atace. Avea un gust pătrunzător, de whisky probabil. Avea gust de păcat, de dorințe și pasiuni nerostite. Era un explorator curios, nelăsând nici un colț al gurii ei neexplorat, încurajând-o să facă același lucru.

O făcu bucuroasă. Strecurându-și mâinile în părul lui, zâmbind în sinea ei când buclele i se înfășurară în jurul degetelor ca și când o îmbrățișau, la fel ca el. Timp de o clipă, se simți tânără și inocentă din nou, neatinsă, cu toată viața înainte și toate visurile așteptând să fie împlinite.

El o trase aproape, atât de aproape, că nu conta că el purta haine, iar ea nu purta nimic altceva în afară de mătasea subțire. Îi simțea mădularul tare pe abdomen, îi simțea vibrația din pieptul lipit de sânii ei, simțea forța din mâinile care urcau în sus și-n jos pe trupul ei, cuprinzându-i fesele și lipind-o mai tare de el.

Avu pornirea nebunească de a se cățăra pe el, de a-și înfășura picioarele în jurul taliei lui, desfăcându-i pantalonii, eliberându-l și alunecând deasupra lui. Exact acolo, exact în clipa aceea, stând în mijlocul acelei încăperi. Era pe punctul de-a exploda, la fel cum se întâmpla în fiecare seară când se gândea că o atingea. Ce avea de o făcea să îl dorească atât de mult? O făcea să tânjească să fie exact așa cum șoptea toată Londra că era: infamă, scandaloasă, indecentă, condamnabilă.

Dar, în ciuda a orice, în ciuda felului în care o chema spre el, nu era aici pentru asta. Era aici pentru ceva mult mai important. Cu mare efort și regret, își desprinse gura de a lui. Respirau amândoi greu și precipitat.

El o săgetă cu privirea, dar aștepta, ca și când ar fi recunoscut că următoarea mișcare îi aparținea ei, că ea avea să fie cea care să stabilească ritmul, că era dispus să o lase să-i fie egală. Era un gând ciudat... să îi vadă dorința atât de clar întipărită pe trăsături, să o simtă vibrând în trupul lui încordat și să știe că își dădea seama că avea nevoie de mai mult decât de împlinirea poftelor trupești.

– Trebuie să o curtezi pe Gina din nou, se forță ea să spună.

Expresia uluită de pe chipul lui era aproape comică; o făcu să vrea să râdă, doar că nu era nimic amuzant în situația aceea.

– Poftim?

Îi dădu drumul mâinii, și ea se folosi de ocazie pentru a se îndepărta de el, pentru a se retrage unde mâinile acela magnifice și buzele acelea iscusite nu o puteau ajunge. Nu voia să se gândească la cât de incredibil ar putea fi să îi smulgă hainele de pe el și să îl lase să facă ce voia cu ea.

– Cel puțin să te prefaci că o curtezi, cum ai făcut înainte. Gentilomii nu îi mai acordă atenție. Mă tem că nu o găsesc potrivită.

El își trecu mâinile prin păr și o privi țintă, de parcă ar fi înnebunit.

– Ai stabilit o întâlnire *aici* ca să discutăm despre curtarea surorii tale?

– Voiam un loc neutru, în care întâlnirea noastră să nu fie observată. Sunt dispusă să onorez târgul tău inițial cu unchiul și să mă asigur că îl vei primi pe Black Diamond pentru montă.

Râsul lui fu aspru, întunecat, puțin înspăimântător prin intensitate. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre masă, turnă whisky în două pahare și îi adusese unul ei. Tillie spera că nu avea să observe cum îi tremura mâna când i-l luă. Fără a-și desprinde privirea de la ea, se așeză pe un scaun. Ea se lăsă pe cel din fața lui.

– De câte ori ai fost aici? întrebă el.

Nu era tocmai întrebarea pe care o aștepta.

– De trei ori.

– De două ori până acum, atunci.

Ea încuviință din cap.

– Da.

Sorbind din whisky, păru să rumege ce-i spusese. Dintr-un motiv sau altul, faptul o irită.

– Și tu? întrebă ea apăsat. De câte ori ai fost aici?

– Nu am numărat. Deși nu te-am văzut niciodată, trebuie să mă fi văzut cumva, altfel nu ai fi știut că aveam cunoștință despre acest stabiliment și că mă puteai întâlni aici.

Îl văzuse. Cu câțiva ani în urmă. Prima dată când venise. Stătea ascunsă în umbrele din hol, străduindu-se să-și adune puterile pentru a intra în salon, când îl văzuse ieșind cu o altă femeie la braț. Stătuse unde era până când dispăruseră pe scări.

– Ce vrei să spui?

– Nu este genul de loc în care oamenii vin să poarte o *conversație*. Cred că ai venit aici căutând mai mult de atât.

– Am venit aici pentru a avea mai mult control asupra situației. Cu o mască, nimeni nu mă putea recunoaște. Nimeni nu va ști că vorbim în loc să...

Flutură din mână spre pat.

– Facem sex?

Cruzimea vorbelor lui fu ca o lovitură în stomac. Asta fusese sărutul pentru el? Un preludiu pentru *asta*? Pasiunea și dorința nu aveau nici o legătură. Nu fusese vorba decât despre poftă trupească și instincte animalice josnice?

În momentul acela, îl urî, se urî pe ea însăși.

– Vrei armăsarul sau nu?

– Nu.

Cuvântul veni ca un glonț. Laconic. La țintă. Și o luă complet prin surprindere. Știa despre caii lui de curse. Îi văzuse alergând în diverse locuri. Ba chiar pariase pe ei o dată sau de două ori.

– Dacă Black Diamond se împerechează cu una dintre iepele tale, sigur va ieși un câștigător. Nu văd de ce ar fi cine știe ce inconvenient să te prefaci că o curtezi pe Gina. Ai fost dispus să o faci înainte...

– Sunt încă dispus să o fac. Dar prețul s-a schimbat acum.

– Ce vrei în schimb?

– Pe tine.

Capitolul 10

Era cât se putea de sigur că în analele curselor de cai avea să existe o notă de subsol în care să se precizeze că marchizul de Rexton fusese un mare prost. Când i se oferise oportunitatea de a împerechea unul dintre cei mai rapizi și mai frumoși armăsari din câți existau cu iapa sa, o respinsese în favoarea propriului mădular.

Tillie – după sărutul arzător pe care tocmai îl împărtășiseră nu se mai gândea la ea într-o manieră atât de formală, nevenindu-i să-i mai spună Lady Landsdowne – îl privea țintă cu ochii mari și buzele ușor întredeschise. La naiba, era nerăbdător să exploreze gura aceea.

Nu știa dacă mai gustase vreodată ceva atât de dulce.

– Pe mine? întrebă ea în cele din urmă, ca și când ar fi fost insultată. Privi peste umăr spre pat. Acolo, presupun. Răsucindu-se spre el, îl privi crunt. Vrei să faci sex cu mine.

Regreta acum cuvintele pe care le folosise mai devreme. Fusese profund dezamăgit de faptul că motivul pentru care se întâlnise cu el aici nu era cel la care se așteptase, că nu se aflau deja în așternuturi, dând frâu liber pasiunii sălbatice și neîmblânzite.

– Vreau să am o aventură cu tine.

Din nou, păru surprinsă de cuvintele lui. Credea că avea să fie mulțumit cu o noapte, cu o acuplare? Aceasta era metoda ei obișnuită? O dată cu un gentilom, înainte de a merge mai departe? O dată cu un lacheu – la ea acasă, fără îndoială; o dată cu doi gentilomi, aici? Gelozia care îl copleși la gândul că bărbații aceia o atinseseră l-ar fi îngenuncheat dacă nu ar fi stat jos.

– O aventură, repetă ea ca și când ar fi testat cuvântul.

– Dar nu aici.

Mai avusese femei aici, dar nu o voia pe ea în locul acela. Era cumva diferită, în feluri pe care nu le putea înțelege sau explica.

Își încreți fruntea delicată.

– De ce nu aici?

Îi dădu speranțe că se gândea la propunerea lui.

– Este prea vulgar.

Ea își lăsă capul într-o parte, ca și când astfel ar fi putut să descifreze mai bine ce voia să spună.

– Dar ai mai fost cu alte femei în acest stabiliment.

Iar ea mai fusese cu alți bărbați. Poate că acesta era motivul, în parte. Dar, mai mult, voia cu ea ceva ce nu avusese niciodată..

– Nu văd de ce am recurge la jocurile de aici. Locuiesc singur. Poți veni la mine într-o trăsură nemarcată – sau o pot trimite pe-a mea după tine. Poartă o mantie cu glugă. Dacă își dă cineva seama cine ești, nu e ca și când reputația ta ar avea de suferit.

– Așa este, presupun. Sorbi din whisky, bătând în pahar. Deși nu vreau să te lauzi că faci sex cu mine.

La naiba cu americancele acestea și îndrăzneala lor! O englezoaică ar fi fost șocată, dar nu ar fi repetat cuvântul nici măcar o dată.

– Nu voi face sex cu tine.

Ea își arcui sprâncenele frumoase.

– Nu acesta este scopul unei aventuri?

– Îmi cer scuze că am folosit cuvântul acela vulgar în prezența ta. Nu ar fi trebuit să o fac. Am fost nepoliticos, și nu meriți un astfel de limbaj. Ai încredere în mine: după ce vom termina, vei fi bucuroasă că ai fost în patul meu. Și nu mă voi lăuda nimănui cu asta. Nu ar ajuta-o pe sora ta dacă nu am fi discreți.

Ea încuviință din cap.

– Ea este principala mea preocupare. Când o vei însoți într-un loc, voi veni la tine în noaptea următoare.

– De acord.

Avea să o însoțească.

– Însă aventura noastră nu va fi complet consumată până când nu este logodită.

El miji ochii.

– Nu este o aventură dacă nu... Își înghiți cuvântul pe care voia să-l folosească. Dacă nu te am.

– După ce vei avea asta, ce asigurări am că te vei strădui să găsești un gentilom cuviincios?

– Cuvântul și onoarea mea.

– Da, ei bine, mi-a mai oferit un lord cuvântul și onoarea lui. Nu m-au ajutat cu nimic.

Ce voia să spună prin asta? Ce făcuse Landsdowne?

– Tu ești cea care a fost necredincioasă.

Ea ridică dintr-un umăr, apoi îl lăsă să cadă.

– Dacă vrei să mergem până la capăt, aceștia sunt termenii mei.

– Vreau de mai multe ori, așa că nu mi se par convenabili acești termeni. Dar îți înțeleg grijile. O contraofertă. Se aplecă, apăsându-și coatele pe coapse. O cunoști pe Fair Vixen?

Între sprâncenele ei apăru o cută mică, iar ea păru a se gândi. În cele din urmă, încuviință din cap.

– Am văzut-o la curse.

Ea păru să priceapă și făcu ochii mari. El voia să vadă plăcere în ochii albaștri.

– Îl vrei pe Black Diamond pentru ea.

– Într-adevăr. Dacă nu-mi țin promisiunea, dacă abandonez misiunea de a-i găsi un pretendent surorii tale după ce am fost împreună, îți voi da iapa mea cea mai prețioasă.

Ea clipi, studiindu-l.

– Asta mă va face, fără îndoială, cea mai scumpă târfă din istorie.

– La naiba, Tillie! Nu vei fi târfa mea, și nu te voi trata astfel. Nu poți nega că există o atracție între noi. Dacă refuz să te ajut cu Gina,

chiar vei pleca de aici fără să folosim patul acela, care este la doar câțiva metri distanță?

Ea sări în picioare și se duse la fereastră. Nu era îndeajuns de nesăbuită încât să stea în fața geamului, ci și se așeză astfel încât să rămână ascunsă de draperia trasă într-o parte, care îi permitea totodată să se uite pe fereastră. El se gândi să rămână unde se afla, dar ura distanța dintre ei. Când ajunse la ea, nu o atinse, deși tânjea atât de tare, încât aproape îl durea corpul.

– Nu este nici o rușine să dorești pe cineva, să dorești intimitate, spuse el încet.

– Lumea nu ar fi de acord.

– Lumea nu va afla. Încet, foarte încet, atinse cu degetul un punct dezgolit de pe umărul ei, îi desena un cerculeț pe piele și o simți înfiorându-se. Spune-mi că mă înșel; spune-mi că nu te duci seara la culcare întrebându-te cum ar putea fi între noi.

Ea clătină din cap.

– Nu te înșeli. Dar aceste condiții par degradante.

– Nu fac decât să prelungească ceea ce altfel nu ar fi fost decât o noapte.

– Dacă descoperi... dacă ești dezamăgit... dacă o noapte îți va fi de ajuns...

– Nu-mi va fi. Își trecu degetul de-a lungul brațului ei, în jos, apoi în sus. Atunci o vei primi pe Fair Vixen.

Ca și când membrele ei ar fi fost controlate de mișcarea înceată și sigură a minutarului, se întoarse fără grabă spre el.

– Dacă Gina nu-și va găsi pe cineva până la finalul sezonului, înțelegerea noastră se va încheia. Nu îți pot permite să îți subminezi propriile eforturi doar pentru a mă avea în preajmă.

– Nu voi fi atât de lipsit de onestitate.

Cuvintele erau o minciună, desigur. Dacă erau pe jumătate atât de compatibili în pat față de cât bănuia că urmau să fie, nu avea să se grăbească deloc să găsească o partidă potrivită pentru sora ei. Deși era, de asemenea, posibil să nu aibă deloc control asupra lucrurilor. Nu putea opri gentilomii să se îndrăgostească repede de ea și nici nu-i putea împiedica să nu o dorească deloc.

– Iapa va deveni a mea atunci.

Nu se putu abține. Izbucni în râs. Ce îndrăzneală pe ea! La naiba, dar de-abia aștepta să o aibă în pat.

– Poftim?

– Trebuie să mă asigur că faci tot ce trebuie pentru a fi fericită. Prin urmare, trebuie să existe un preț dacă dai greș.

Auzi ezitarea din glasul ei, ca și când se temea că îl împinsese prea departe, că ceruse prea mult. Se întreba cum de nu înțelegea cât valora ea, cât de tare o dorea. I-ar fi putut cere tot grajdul, și tot ar fi spus...

– Sunt de acord cu termenii tăi.

Capitolul 11

Stând la masă și luând micul dejun a doua zi dimineața, lui Tillie nu-i venea să creadă că el fusese de acord cu condițiile ei exagerate. Era fie foarte încrezător, fie foarte nesăbuit. Știa cât de valoroasă era iapa lui. Nu avea să se despartă de ea. Avea să găsească un pretendent potrivit pentru Gina, chiar dacă urma să fie nevoit să adopte acest rol el însuși.

Nu, după ce avea să treacă prin patul lui, ea nu avea să-i poată îngădui să se căsătorească cu Gina. De-abia își putea imagina că era pe punctul de a avea o aventură sau cât de mult și-o dorea. Avusese dreptate: alesese clubul Nightingale deoarece dorise să ajungă în pat cu el.

Reputația ei era distrusă. Nimeni nu urma să se însoare cu ea în Anglia. Când avea să se întoarcă la New York, poate cineva de-acolo urma să fie dispus să o ia în căsătorie. Dar nu trebuia să știe niciodată despre aventură. Iar dacă nu se căsătorea... Nu era de așteptat ca femeile să aibă niște amintiri pentru anii bătrâneții? Bănuia că Rexton avea să îi ofere amintiri care să le eclipseze pe toate cele ce aveau să se mai adune.

Ridică privirea când Gina intră în încăpere.

– Bună dimineața.

Sora ei îi zâmbi.

– Pari fericită în dimineața asta.

– Am niște vești splendide. Pregătește-ți farfuria, și îți voi spune totul.

Lăsând deoparte ziarul pe care nu-l citise deoarece gândul îi zbura la Rexton, aștepta nerăbdătoare, în timp ce Gina își umplu

farfuria cu diverse mâncăruri de pe bufet, înainte de a se așeza la masă. Ea se apropie un lacheu și îi turnă ceai, apoi îi reumplu ceașca lui Tillie. Ea adăugă două cuburi de zahăr și se întrebă câte cuburi prefera Rexton. Câte avea să învețe despre el în nopțile următoare?

– Așadar, care sunt veștile? întrebă Gina.

– Lord Rexton te va duce la o plimbare în parc în după-amiaza aceasta.

Stabiliseră detaliile primei ieșiri înainte să se despartă, cu o seară înainte. Fusese dezamăgită că nu încercase să o sărute din nou, purtându-se de parcă nu era deloc interesat de ea. Dar, dacă ar fi sărutat-o, nu știa dacă ar fi rezistat să nu-l tragă în patul acela. De ce se gândea necontenit la faptul că avea să fie a lui?

– Va începe să mă curteze? Gina clătină din cap. Sau se va preface, la fel ca înainte?

– Va fi ca înainte. Nu te va curta cu adevărat. Îți va acorda atenție până când vei găsi un pretendent viabil și se va strădui în mod serios în acest scop. Nu am nici o îndoială că vei fi logodită înainte de finalul sezonului.

– Cum poți fi atât de sigură?

– Pur și simplu, sunt.

Gina mijii și ochii.

– Ce-ai făcut, Tillie?

Reparase lucrurile. Își petrecuse o mare parte din tinerețe gândindu-se doar la propriile năzuințe și dorințe. Acum, sora ei plătea prețul, însă nu voia ca Gina sa știe adevăratul preț al aranjamentului ei.

– M-am întâlnit cu el și i-am vorbit. Am ajuns la o înțelegere.

– Și anume?

Gina, care părea întotdeauna atât de dulce și de simplă, putea fi extrem de hotărâtă când își punea asta în cap.

– M-am oferit să revin la înțelegerea pe care a făcut-o cu unchiul.

Nu era o minciună în întregime, chiar dacă nu asta era întreaga înțelegere.

Gina ronțăi gânditoare colțul feliei de pâine prăjită.

– Așadar, vom ieși cu el din nou.

– Absența mea îți va fi mai folositoare. Nu trebuie să îl observ cu tine, căci acuma știm că atențiile sale nu au fost niciodată adevărate.

– Dar cele ale altor gentilomi ar putea fi. Am în continuare nevoie de opinia ta.

– Îi voi observa când te vor vizita aici.

Gina se bosumflă, ceea ce o făcea să nu fie deloc atrăgătoare.

– Te place, să știi. Ar putea ieși ceva din asta.

O dorea. Era un lucru diferit. Și avea să iasă ceva din *asta*. Îi era rușine de cât de nerăbdătoare era.

– I-am spus unui servitor să-ți pregătească un cal pentru ora două. Te va însoți.

– Cred în continuare că ar trebui să fii prezentă și tu.

– Nu este necesar, absolut deloc.

Din nefericire, marchizul de Rexton nu fu de acord.

Sosise devreme, atât de devreme, că Gina nu era gata. Trebuia să fi știut că nu avea să fie. Apoi, avusese îndrăzneala să insiste ca un servitor să o cheme pe Tillie pentru a-i ține companie în timp ce aștepta în salon. Ea se supărase puțin din pricina aroganței lui, și veni să îi țină companie doar pentru a-l pune la punct spunându-i că, chiar dacă aveau să înceapă o aventură, nu era proprietatea lui și nu avea de gând să fie la dispoziția lui.

După ce el apăru, ea descoperi că nu era interesat să îi țină companie câtuși de puțin. În schimb, avea de gând să o convingă să îi însoțească.

Nu îi plăcea deloc că se simțea ca la el acasă, că turnase whisky în două pahare, savurându-l pe al său fără grabă, cu un umăr lipit de șemineu, fără a-și desprinde privirea de la ea, în timp ce sorbea din băutura chihlimbarie. Și ea nu părea capabilă să gândească decât: „Știu ce gust are pe limba lui".

– Prezența mea nu încurajează gentlemenii să o abordeze, spuse ea scurt, strângând paharul între degete, ca și când s-ar fi apărat, căci îi venea să înainteze și să îi îndepărteze de pe frunte câteva bucle gata să îi cadă în ochi.

– Asta îți dorești pentru ea? Cineva care te va îndepărta?

– Tot acest exercițiu nu are nici o legătură cu mine și are totul de-a face cu Gina. Trebuie să facem ce este mai bine pentru ea.

– Cel mai bine pentru ea este să își arate loialitatea față de un membru al familiei pe care societatea îl izgonește.

– Asta o face să fie legată de mine. Acesta a fost lucrul care a împiedicat-o să aibă parte de un sezon extraordinar până acum. Oamenii

vor presupune că îmi va călca pe urme, că dorește să se căsătorească pentru titlu, că nu își va onora jurămintele și că se va trezi divorțată și dată deoparte. Trebuie să fie limpede că nu semănăm deloc.

– După ce o vor cunoaște, oamenii își vor da seama de acest lucru.

Nu știa de ce o dureau cuvintele acelea. Probabil pentru că îi confirmau că el credea că scandalul ei fusese adevărat, că nu o cunoștea deloc, că nu își dădea seama că fusese cândva la fel inocentă ca Gina. Dar nu voia ca el să o cunoască. Avea să fie mai ușor după ce se încheia aventura.

– Între timp, continuă el, subestimezi factorul curiozitate. Oamenii vor vrea să te privească mai îndeaproape. Se vor apropia.

– Nu au făcut-o până acum.

– Erau prea șocați, timorați sau îngrijorați. Motivele lor nu contează. Îți garantez că astăzi vom fi abordați de cel puțin șase ori.

Ea pufni auzindu-i aroganța.

– Nu va vorbi nici măcar unul cu ea.

– Facem prinsoare? Dacă am dreptate, vei veni la mine în seara aceasta, nu mâine.

– Și dacă te înșeli?

– Ce ai vrea?

Primul lucru care îi trecu prin minte fu gura lui făcându-i lucruri de nerostit, dar, fără îndoială, asta avea să se întâmple în noaptea următoare. Se gândi să îi ceară să o călărească pe Fair Vixen. Își imagina bucuria pe care ar simți-o galopând liberă cu calul sub ea. Dar părea o condiție măruntă, când îi oferise șansa să preia puterea.

– Mâine-seară, când vom fi împreună, voi conduce eu. Vei face doar ce îți poruncesc.

Zâmbetul pe care i-l aruncă fu atât de seducător, atât de plin de promisiuni, încât pentru moment uită să respire.

– Vrei să fiu sclavul tău?

Îndreptându-și umerii, își dădu capul pe spate. Avusese prea multe fantezii cu el, gândindu-se la ce i-ar face. Nu voia să fie la fel de dezamăgită ca în noaptea nunții; nu voia ca el să nu se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

– Da.

– Accept pariul.

Clipi surprinsă la gândul că nu dădea înapoi când venea vorba despre posibilitatea ca ea să țină frâiele. Cât de încrezător trebuia

să fie, cât de sigur pe sine încât să nu se simtă amenințat de perspectiva de a nu deține controlul.

– Supraestimezi puterea prezenței mele în parc, spuse ea.

– Subestimezi influența pe care o pot avea.

– Presupun că vom vedea cine are dreptate.

– Într-adevăr, vom vedea. Deși, trebuie să mărturisesc că mă faci să regret că nu voi pierde acest pariu.

– Ești mult prea arogant.

– Îți place asta la mine.

La naiba dacă nu era așa! Încrederea lui exagerată era diferită de a lui Downie. Fostul ei soț fusese nesuferit din pricina aceasta, dar Rexton părea să și-o folosească pentru a tachina și ocazional pentru a-și manifesta autoironia.

– Dă-i drumul, porunci el. Pregătește-te. Parcul așteaptă.

În timp ce o aștepta să se pregătească pentru ieșirea lor, Rexton stătu la fereastră în salon, privind pe geam și gândindu-se la ultimul lor pariu. Deși era mai mult decât dornic să joace rolul sclavului, prefera ca ei doi să fie egali. Însă solicitarea ei îl făcea să se întrebe ce o declanșase, ce experiență avusese cu Downie și cu ceilalți gentilomi cu care se văzuse.

Când, în cele din urmă, cele două doamne i se alăturară, descoperi că nu avea ochi decât pentru una. Oricât de mult încerca să pară neutru, era atras de ea mai puternic decât fusese vreodată de oricine altcineva. Venind în urma lor călare, le însoți până la grajd, unde așteptau iepele lor.

Un grăjdar ducea de frâu calul Ginei, și o ajută să urce. Rexton nu făcu decât să o cuprindă posesiv pe Tillie de talie, desfătându-se cu cât de îngustă era, imaginându-și cum ar fi dacă nu ar avea haine pe ea, apoi o urcă în șa. Nu îi scăpă felul în care mâna ei acoperită de mănușă îi cuprinsese umărul, respirația profundă care o făcu să își atingă sânii de pieptul lui.

La naiba, dacă lucrurile nu mergeau cum dorea în parc, dacă pierdea pariul, avea să înnebunească de dorință până în seara următoare.

Nu-i venea să îi dea drumul și se gândi să o așeze pe calul lui, să stea cuibărită între coapsele lui și să călărească împreună. Încerca să se convingă că nu tânjea să-i exploreze decât trupul, însă era fascinat de ea din toate punctele de vedere. Sora ei știa adevărul despre

aranjamentele de curtare, astfel că nu mai trebuia să interacționeze doar cu ea, nu trebuia să flirteze sau să se prefacă interesat. Bineînțeles, nu avea să fie nepoliticos ignorând-o, dar puteau purta dialoguri oneste toți trei.

Continuă să călărească între ele, așteptând până la intrarea în Hyde Park înainte de a întreba:

– Așadar, Gina, ce îți dorești la viitorul soț?

Dintr-un motiv ciudat, ea privi pe după el spre sora ei, așteptă câteva clipe ca și când ar fi căutat un răspuns, înainte de a-și îndrepta atenția spre el.

– Aș vrea să mă căsătoresc cu un aristocrat, căci mă simt foarte comod în lumea asta. Prefer un soț care să nu fie disperat după banii mei. Ce altceva ar trebui să-mi doresc, Tillie?

Nu i se părea că era un semn bun când o femeie trebuia să o întrebe pe alta ce căuta la viitorul soț.

– Să fie bun, generos, să te facă să râzi.

– Adică, ar trebui să se căsătorească cu un clovn? întrebă el.

Tillie îi aruncă o privire exasperată.

– Bineînțeles că nu. Dar ar trebui să aibă aceleași interese, să vadă lumea în același fel. Ar trebui să își aducă bucurie unul altuia. Bucuria aduce deseori zâmbete și râsete. Cu siguranță, ai cunoscut femei care te-au făcut să râzi.

El stătu pe gânduri.

– Sora mea. Vreo două prietene.

Dar, în realitate, nici una cu care se culcase. Poate că de aceea duraseră atât de puțin relațiile cu ele. Sexul fusese bun, dar, în afara patului, puține lucruri le recomandau. Conversațiile erau scurte și schimbau numai rareori replici în afară de cele menite să flateze.

– Cred c-ar fi nemaipomenit să pot fi prietenă cu soțul meu, spuse Gina. Ne-am bucura mai mult să fim împreună, cred.

– Tu și Downie ați fost prieteni? se auzi întrebând, urând cuvintele exact când îi ieșiră pe gură.

Nu voia să aducă vorba despre fostul ei soț, doar nu era gelos pe bărbatul care o pierduse, deși se trezi întrebându-se dacă el ar fi fost în stare să o păstreze. Ar fi fost bun și generos cu ea. Ar fi făcut-o să râdă?

– Nu am fost nimic, spuse încet, înainte de a da pinteni calului, luând-o la trap.

Se pregătea să o ia pe urmele ei, când Gina îi spuse:

– Nu-i place să vorbească despre el. Ar fi mai bine să nu îi pui întrebări despre Downie.

Privi spre ea.

– Ai discutat cu ea despre el?

– Discutat este puțin prea mult spus. Am reușit să aflu câte ceva. E mult prea secretoasă. Dar presupun că așa se întâmplă după ce ai fost foarte rănit. Ai tendința să ridici ziduri în jurul tău.

Apoi, o luă și ea la trap să-și prindă sora din urmă.

El nu știa ce să facă. Nu voia să afle despre viața ei cu Downie – însă totuși întrebase. De asemenea, își dădu seama că era un mare ticălos, căci era recunoscător că ea sugerase că Downie nu o făcuse niciodată să râdă. Chiar de trebuia să o gâdile din cap până în picioare, chicotelile ei fericite aveau să-i răsune în urechi înainte să se încheie totul.

Își îndemna calul să o ia la trap. Doamnele încetiniseră, așa că nu îi luă mult până le ajunse din urmă. Când se apropie, își dădu seama că erau prinse într-o conversație serioasă, dar care se opri brusc când ajunse destul de aproape pentru a le auzi, lăsându-i impresia clară că discutau despre el. Nu-i plăcu prea mult când constată că spera ca măcar una din ele să-i fi lăudat calitățile alese – fie că era Tillie, care se străduia să justifice de ce recursese din nou la el pentru a o ajuta să-i găsească un soț potrivit surorii ei, fie că era Gina, încercând să o convingă pe Tillie că ar fi o femeie fericită dacă Rexton îi acorda într-adevăr atenție.

Pe de altă parte, era cât se putea de sigur că Tillie nu-i împărtășise surorii sale termenii exacți ai înțelegerii lor. Orice femeie decentă i-ar fi găsit îngrozitori. Era foarte recunoscător că nu se putea spune despre Tillie că era o femeie decentă.

– Doamnelor, anunță el venind alături de Tillie, hotărând să nu facă deosebire între surori. Trebuie să stăm împreună dacă doriți ca influența mea să aibă vreo urmare.

Tillie îi aruncă o privire cruntă.

– Ar trebui să stai lângă Gina, ca să fie clar de cine ești interesat.

– *Prefăcut* interesat. Să fie clar atunci când suntem doar noi trei.

– Dar nu suntem doar noi trei. Parcul este plin de vizitatori astăzi. Trebuie să te vadă copleșind-o pe Gina cu atenția ta.

– Și mă vor vedea de îndată ce vizitatorii noștri se vor îndrepta spre noi.

Pe fruntea ei apăru o cută vagă.

– Vizitatorii?

– Influența mea nu este suficientă pentru a trezi un vast interes față de Gina. Trebuie să ne bazăm pe alte lucruri. Opriți-vă caii, doamnelor.

Fu surprins că o făcură atât de repede, fără să îl contrazică. Dacă descoperise ceva despre americance, acel ceva era că nu le plăcea să li se poruncească.

Zâmbi larg spre sora lui și soțul acesteia când se apropiară pe doi murgi pereche. Ducesa de Lovingdon avea un anumit stil, care se răsfrângea și asupra animalelor din viața ei. Totul se potrivea.

– Ce surpriză să ne întâlnim aici! exclamă el.

Grace îl privi încruntată, fără îndoială pentru că luaseră micul dejun împreună în acea dimineață și îi ceruse favoarea pe care i-o făcea acum. Cu un zâmbet cald, își îndreptă atenția spre Tillie.

– Lady Landsdowne, a trecut ceva vreme. Dacă îmi dai voie să o spun, arăți bine.

Tillie fu surprinsă de amabilitatea din vocea surorii lui.

– Mulțumesc, Excelență. Sunt încântată să spun că sunt destul de bine. Sper că ești la fel de bine.

– Foarte bine, într-adevăr. Ducele nu permite ca lucrurile să fie altfel.

– Ești foarte norocoasă.

– După cum bine știu. Apoi se întoarse spre Gina. Domnișoară Hammersley, sper că te-ai simțit bine la balul nostru.

– A fost un eveniment magnific, și mi-l voi aminti cu plăcere, căci l-am cunoscut pe fratele dumitale acolo.

– Nu îl lăsa pe fratele meu să te păcălească, domnișoară Hammersley. Este un ticălos.

– Cred că mă confunzi cu soțul tău, spuse Rexton.

Grace zâmbi, iar în ochi îi scânteie un licăr de amuzament.

– Sunt buni și ticăloșii la ceva.

– Ticăloșii nu se schimbă niciodată, spuse ducele. Dar facem ca viața doamnelor să fie mai interesantă, nu-i așa, Rex?

– Într-adevăr.

Și plănuia să îi facă viața foarte interesantă lui Tillie în seara aceea.

– Ne pare foarte rău, dar trebuie să plecăm, spuse Lovingdon. Suntem așteptați în altă parte. A fost o plăcere să ne intersectam, doamnelor.

– Ar trebui să ne vedem la un ceai cândva, spuse Grace. Este un nou local încântător, numit London Tea Palace, unde iau ceaiul cu prietenele mele ocazional. Vă invit să ne însoțiți într-o după-amiază.

– Aș fi încântată, ciripi Gina. Am auzit că locul este excepțional.

– Așa mi se pare. O să mă ocup să vi se trimită o invitație în viitorul apropiat, bine?

– Ar fi nemaipomenit.

– La revedere, atunci!

Așteptă până când ducele și ducesa nu-i mai puteau auzi înainte de a se apleca spre Tillie, șoptind:

– Doi. Mai rămân patru.

Ticălosul! Nemernicul, dezmățatul... trișorul!

– Familia nu se pune, îl informă Tillie cât putu de semeață.

El zâmbi larg, de parcă ea ar fi fost o nătângă.

– Pariul nostru nu a avut condiții, în afară de faptul că trebuie să ne abordeze șase oameni. Ducele și ducesa de Lovingdon au fost observați, căci s-au oprit să stea de vorbă cu voi. Aveau, într-adevăr, o altă destinație. Era cât pe ce să îi ratăm din pricina faptului că ai pierdut timpul mai devreme.

Îi venea să se întindă și să îi dea peste nas, apoi să îl cuprindă cu brațul pe după gât și să-i dea un sărut. Nu se îndoia că avea să câștige pariul, că aveau să le acorde atenție încă patru oameni înainte să părăsească parcul.

– Nu pierd vremea.

Ceea ce era ridicol, căci, într-adevăr, nu se grăbise deloc, plăcându-i să-l facă să o aștepte – ca un fel de pedeapsă că insistase să îi însoțească.

– Nu este deloc bine pentru reputația mea ca voi doi să fiți văzuți certându-vă, spuse Gina, iar în vocea ei se citeau nerăbdarea și o oarecare stânjeneală.

– Ai dreptate, desigur, îi răspunse Tillie. Ar trebui să ne continuăm plimbarea.

Nu trecuseră cinci minute, când îi abordă un alt cuplu. Îi recunoscu. Domnul și doamna Drake Darling. Deși soția sa avea toate drepturile să fie numită Lady Ophelia, când se căsătorise, subliniase cât se poate de clar, printr-un anunț în *Times*, că renunța la orice legături cu aristocrația. Era egala soțului ei.

Chiar dacă unii ar fi putut crede că se înjosea, era cât se putea de evident că doamna avea o poziție înaltă alături de soțul ei. La urma urmelor, se știa că patronul localului Dragonii Îngemănați era ridicol de bogat, că fusese crescut ca un egal în familia Greystone și că era recunoscut drept fratele marchizului de Rexton.

Darling își scoase pălăria.

– Lady Landsdowne. Domnișoară Hammersley. Am înțeles că ați avut niște mici necazuri când ați fost la cazinou aseară. Aș dori să vă ofer titlul de membre ale clubului, fără nici o obligație, amândurora, pentru a compensa neplăcerile suferite.

Tillie se uită spre Rexton. Ce Dumnezeu îi spusese? Ce spusese?

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Rexton îi șopti:

– Nu cunoaște detaliile.

– Însă lui Lord Evanston i s-a interzis să mai apară la club, adăugă Darling. Sper că acest fapt vă va liniști, încredințându-vă că nu veți mai fi deranjate vreodată, în cazul în care ne veți vizita din nou.

Știa că Rexton era responsabil pentru îndepărtarea lordului. Dar Evanston nu era singurul prieten pe care Downie îl avea la degetul mic.

– Apreciez, dar nu toată lumea mă primește cu brațele deschise.

– Dă-ne de veste când dorești să ne vizitezi, îi spuse doamna Darling. Te voi însoți. După ce vor vedea că ai susținerea mea, nu te va mai deranja nimeni între acei pereți.

Darling râse înfundat.

– Nu vrea nimeni să aibă de-a face cu mânia soției mele. Iar, la Dragoni, ea este regina.

– Iar tu, regele, ciripi Gina.

– Eu nu sunt decât cel care ucide balaurul pentru ea.

– Și se pricepe, spuse ea întinzându-se și strângându-i mâna. Chiar dacă trecutul ne face să fim ceea ce suntem, Lady Landsdowne, nu trebuie să ne controleze nici pe noi, nici destinele noastre.

Tillie se trezi întrebându-se ce anume din trecutul doamnei Darling o marcase. O întâlnise cu ani în urmă, pe când era Lady Ophelia. Nu cunoscuse niciodată o femeie mai semeață. Căsătoria o schimbase. Sau poate că erau mai multe la mijloc.

– Eu și sora mea apreciem oferta de a deveni membre și de a ne însoți dacă va fi necesar, deși s-ar putea să regretați, domnule Darling. Se pare că Gina are mare bafta atunci când vine vorba de jocurile de noroc.

Spre deosebire de Tillie, care era cât pe ce să piardă pariul de astăzi.

Darling zâmbi sigur pe sine, cu zâmbetul omului care știa că nu avea să piardă, la urma urmelor.

– Îmi asum riscul.

Mai vorbiră câteva minute, despre lucruri lipsite de importanță. După ce plecară, Rexton ridică patru degete.

– Nu te lăuda, îi spuse ea poruncitor.

– Învață să pierzi.

– S-ar putea să nu reușești să strângi șase.

Dar strânse. Ducele și ducesa de Avondale, care treceau într-o cabrioletă, se opriră în dreptul lor o vreme. Fură urmați de doi lorzi, iar Tillie era destul de sigură că nu apăruseră ca urmare a aranjamentelor marchizului. Se părea că Gina era remarcată, fie că își dădea seama, fie că nu. Poate că Tillie nu trebuia să-l abordeze pe Rexton la urma urmelor, deși ar fi vrut să-și regrete decizia.

Urmărind schimbul de replici, ușurința cu care flirta sora ei, simți o durere în piept pentru că Gina nu era înconjurată de zece tineri.

– Vor fi mai mulți.

Privi spre Rexton. De ce părea să știe întotdeauna ce gândea? Pentru că avea o soră, pentru că îi împărtășise speranțele și visurile? Ea nu voia ca el să fie sensibil, înțelegător și bun.

– Ai trișat.

– Știai că fac asta uneori. Ți-am mărturisit deja că am trișat la cărți pentru că era în folosul meu. Așa că știi că nu am principii morale când vine vorba să câștig ce vreau.

Și o voia pe ea. Gândul acela nu ar fi trebuit să o încânte atât de mult.

– Totodată, ești nerăbdător. Nu văd ce diferență ar fi făcut o noapte.

– Încă puțin, și voi exploda prima dată când te voi atinge.

La fel și ea. Nu că avea să o recunoască. Oricum, de-abia mai rezista.

– Sunt candidați viabili acești gentilomi?

– Amândoi vor moșteni titlul de conte. O va face acest lucru fericită pe sora ta?

Ea clătină din cap.

– Este prea tânără pentru a vorbi din experiență. Din nefericire, nu întotdeauna ne dăm seama de ceea ce avem nevoie până nu câștigăm ce nu ne trebuie.

– Vorbești din experiență.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, plină de tristețe.

– Am fost o fată prostuță, într-adevăr.

– A fost singurul care te-a curtat?

– Singurul de care mi-a păsat. M-am certat cu mama. Voia să mă căsătoresc cu un duce, să fiu mai sus pe scara socială. Dar Downie era atât de cuceritor și de galant. M-a cucerit de-a dreptul.

– Te făcea să râzi?

Îi făcea plăcere că fusese atent la comentariile ei privind calitățile pe care o femeie trebuia să le caute la un bărbat. Pentru asta, decise să fie sinceră.

– Niciodată. Ritualurile noastre de curtare nu ne îngăduie să ajungem să cunoaștem pe cineva cu adevărat înainte de a ne căsători. Mare păcat! Cred că clubul Nightingale există pentru că o mulțime de cupluri sunt nefericite.

– Dar ai scăpat din aranjamentul tău nefericit.

– M-a costat. A costat-o pe Gina. Asta regret. Ar fi trebuit să aștept.

– Dacă ai fi făcut-o, nu ai avea nevoie de mine acum.

Nu era tocmai sigură că era adevărat. Îi trecu prin minte gândul îngrozitor că avusese mereu nevoie de el și că urma să aibă întotdeauna.

Se aplecă spre ea, rostind cu voce scăzută, seducătoare:

– Ca să fiu foarte sincer, deși mă face să fiu un ticălos, sunt foarte bucuros că ai. Am petrecut o săptămână străduindu-mă să aflu cum să îți cer scuze mai bine, astfel încât să revii în viața mea. Nevoia este reciprocă.

Se îndreptă și privi din nou spre Gina și admiratorii ei, ca și când nu ar fi rostit cu o clipă în urmă cuvintele care aveau puterea să o devasteze. Când putu să respire din nou, Tillie nu știu ce să spună, cum să răspundă. Downie avusese nevoie de banii ei, dar nu putea susține că avusese vreodată nevoie de *ea*.

Nu avea să cadă în mrejele lui. Nu avea să vadă în cuvintele lui mai mult decât voia să spună. Voia să se culce cu ea, dar nu avea nevoie de *ea*. Totuși, nu putea alunga în întregime recunoștința totală pe care o detectase în vocea și acțiunile lui când îi scosese masca,

asigurându-se că se afla într-adevăr cu ea în dormitor. Bucuria lui vădită o încântase și făcuse să îi crească stima de sine, care avusese de suferit mult prea mult timp. Își așeză calul lângă al ei, ca și când nu ar fi fost nici o rușine să fie văzut cu ea. Dar la fel se purtase de la început. Presupusese că voia să o impresioneze pe Gina, arătându-i că nu avea să fie nepoliticos cu sora ei; dar acum înțelese că acțiunile lui îi reflectau bunătatea și dorința de a înfrânge convențiile societății. Începea să creadă că faptul că familia lui îi abordase astăzi avea o legătură mai mare cu ea decât cu Gina.

Gentilomii plecară în cele din urmă, iar ei o luară spre casă. Nu vorbea nici unul, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri, presupuse ea. Mintea ei zbura spre ce avea să urmeze. Bănuia că și a lui. Îi simțea privirea alunecând spre ea din când în când, ca și cum ar fi cântărit-o. Sau poate că se gândea cât avea să dureze să-i scoată veșmintele. Când ajunseră la grajduri, descălecă, se îndreptă spre ea și o cuprinse de talie. În seara aceasta, mâinile lui aveau să fie pe talia ei fără ca între ele să se interpună veșminte. Își așeză mâinile pe umerii lui. Încet, o ridică, apoi o lăsă jos. Dar, când atinse pământul cu picioarele, nu îi dădu drumul. Îi susținu privirea, părând să o studieze, cântărind ceva.

– Dacă aș fi un gentilom, spuse el, aș recunoaște că am trișat și că am încălcat pariul. De dragul amândurora, al naibii să fiu dacă nu mă bucur că nu sunt. Voi trimite o trăsură să te ia pe la zece și jumătate.

– Gina stă până târziu seara.

– La unsprezece, atunci.

Îi dădu drumul, încălecă și plecă în galop. Tillie nu voia să recunoască faptul că și ea era al naibii de bucuroasă că nu era gentilom.

Capitolul 12

Nu era obișnuită să trebuiască să se furișeze prin locuința ei, dar nu voia să o trezească pe Gina, a cărei cameră era la trei uși distanță. Însă posibilitatea de a fi prinsă făcea ca incitarea să fie și mai mare, deși era foarte puțin probabil să fie descoperită, căci tot servitorii erau în pat. Când aranjase să fie prinsă sărutându-se cu lacheul, avusese emoții, îngrozită că planul ei nu avea să funcționeze. În seara

aceasta, nu era îngrozită. Nu era nici măcar emoționată. Era adevărat că era posibil ca noaptea să nu decurgă așa cum plănuise, cum sperase, că era posibil să nu fie nimic altceva decât o dezamăgire, lăsând-o să înfrunte alte nopți dezamăgitoare, însă numărul acestora era limitat. Fusese îndeajuns de înțeleaptă încât să se asigure că legătura lor se încheia în termenii ei. Putea îndura orice pentru o perioadă specifică de timp. Căsătoria cu Downie o învățase acest lucru.

În plus, dacă Rexton se dovedea a nu fi amantul care se aștepta ea să fie, atunci putea arăta mai puțin entuziasm în timpul actului și poate că avea să facă înțelegerea lor să se încheie mai repede.

Ieși pe ușa principală și o închise în urma ei.

Trăsura neagră strălucitoare era nemarcată, la fel ca vizitiul și lacheul; nici unul nu purta livrea, fiind îmbrăcați ca niște hoinari, cu haine negre greoaie și pălării uzate, cu boruri largi, care le ascundeau fețele în licărul felinarelor de pe stâlpii din apropiere. Lacheul deschise portiera și o ajută să urce. Urcase pe jumătate când o prinse o altă mână, ajutând-o să se așeze pe banchetă. Parfumul întunecat, de pământ reavăn, al celuilalt pasager îi calmă nervii, cum nu ar fi putut-o face nimic altceva.

– Nu credeam că vei veni personal, spuse ea.

– Nu aveam de gând să îi las pe alții să te aducă în siguranță.

Vocea lui profundă și adâncă era o încântare. Era ridicol cât de mult îi plăceau cele mai mici detalii când venea vorba despre el. Parfumul, vocea, prezența lui. Grija lui pentru siguranța ei.

– Înțeleg că ai reușit să te strecori fără ca sora ta să își dea seama că ai plecat, spuse el, când trăsura se puse în mișcare.

– Doarme adânc. Trebuie să mă întorc înainte să se trezească.

– Te voi aduce înapoi în câteva ore, cu mult înainte de sosirea zorilor.

Înseamnă că nu avea să fie o noapte foarte lungă. Se așteptase să fie în compania lui până în apropierea zorilor. Ascunzându-și dezamăgirea, privi spre fereastră sau vru să o facă. Fuseseră trase perdelele. Era o aventură cât se putea de clandestină. Nu s-ar fi gândit să tragă perdelele. Presupunea că ar trebui să fie recunoscătoare că el avea mai multă experiență în astfel de situații decât ea. Dar îi era greu să vadă lucrurile într-o lumină favorabilă, când știa că ea era una dintre multe altele.

– Pare că ești foarte priceput când vine vorba despre întâlniri ilicite, spuse ea. Presupun că ai adus o mulțime de femei acasă la tine.

– Tu vei fi prima.

Răspunsul lui o surprinse. Încearcă să descifreze adevărul cuvintelor lui privindu-i chipul, dar era pierdut în umbră. De-abia îi distingea silueta, ceea ce era oarecum dezamăgitor. Îi plăcea atât de mult să se uite la el.

– Sunt onorată.

– Ar trebui să fii.

– De ce n-a mai fost nimeni înaintea mea?

Nu știa sigur ce voia să îi răspundă. Că era specială. Că era diferită. Că ea era cineva care conta.

– Complică lucrurile. În general, îmi satisfac plăcerile la Nightingale. Femeile vizitează locul pentru un singur motiv, și sunt fericit să le fac pe plac.

– Măștile sunt puțin deranjante, nu-i așa? Ți s-a întâmplat să descoperi că ești cu o femeie care nu-ți plăcea... după ce își scotea masca?

– Da. Deși nu era vorba atât de mult despre faptul că nu-mi plăcea, cât despre faptul că știam că urma să avem amândoi regrete și să ne simțim destul de vinovați.

– Dat fiind că doamnele aleg, sunt sigură că a fost dezamăgită.

– Fără îndoială, dar răzbunarea este o sabie cu două tăișuri. Taie în ambele direcții. Și m-a ales pentru că voia să îi facă rău altcuiva.

Așadar, avea niște limite pe care nu le încălca, nici măcar atunci când era în căutarea plăcerii. Ea era încântată că aflase acest aspect al caracterului său.

– Te face să te simți prost? Să stai acolo, așteptând să fii ales?

– Spre deosebire de doamne, gentilomii trebuie să plătească o sumă considerabilă pentru a deveni membri. Prin urmare, nu, nu mă simt deloc prost.

Nu cunoștea acest aspect al clubului. Era fără îndoială necesar pentru a întreține locul. La urma urmelor, existau costuri. Nu voia să se gândească la cât anume din zestrea ei risipise Downie pentru a deveni membru.

– Nu le consideri imorale pe aceste doamne? întrebă ea.

– Presupun că femeile au dorințe la fel ca bărbații.

Se întrebă ce ar crede dacă ar afla că, înainte să-l întâlnească, avusese foarte puține. Iar acum, cele pe care le avea o distrăgeau

și o neliniștea. Era recunoscătoare pentru conversația aceasta firească. O împiedica să întindă mâna spre el.

– De ce crezi că bărbații nu sunt condamnați când se dedau unui comportament de felul acesta, iar doamnele, da? Nimănui nu-i pasă dacă bărbații care apar la club sunt celibatari sau soți. Însă femeile trebuie să aibă grijă să-și ascundă identitatea, trebuie să se străduiască să nu fie prinse.

– Pentru că femeile sunt mult mai bune decât noi.

– Nu suntem atât de diferite.

– Nu sunt de acord. Ne vom compara diferențele înainte să ne despărțim și vom fi bucuroși de ele.

Zâmbetul lui strălucitor scânteie în întuneric. Tillie aproape râse. Aproape. Da, diferențele erau unul dintre motivele pentru care se aflau aici. Singurătatea era o scuză slabă când adevărul dezvăluia că era cât se putea de nerăbdătoare să îl exploreze în toate aspectele care nu erau identice cu ale ei.

Avea dreptul să o facă. Ea alesese Nightingale pentru că sperase să plece de acolo cu ceva mai mult decât cooperarea lui în ceea ce o privea pe Gina. Era foarte bucuroasă că înțelegerea lor nu fusese consumată cu o noapte în urmă, că putea pretinde că faptul că o ducea în patul din dormitorul lui era un semn că voia ceva special cu ea.

Se așternu tăcerea între ei, creând intimitate în interiorul întunecat. Începu să aibă emoții în așteptarea sosirii la destinație, a momentului în care el avea să o ia în brațe și să o sărute. Deși nu era feciorelnică, nu era sigură că experiența ei urma să fie pe măsura experienței lui. Spera totuși că avea să fie blând, dacă ea strica lucrurile.

– M-aș fi gândit că locuiești mai aproape, recunoscu ea în cele din urmă.

– Nu mergem acasă la mine.

Afirmația o surprinse. Nu susținuse cu o seară în urmă că voia să o aibă acasă la el? Se răzgândise, hotărâse că nu voia ca reședința lui să fie pângărită de una ca ea? Chiar se gândise că avea să o considere specială?

– Unde mergem?

– Într-un loc care cred că îți va plăcea.

Nu i-ar fi plăcut să fie acasă la el, în patul lui?

– Este un loc secret?

Un alt sălaș al viciilor, al păcatului. Poate chiar al depravării.

– Locul în sine nu este secret, dar ascunde unul dintre secretele mele.

Dumnezeule, nu știa de ce cuvintele sunau amenințător, ca și când ar fi fost pe punctul de a afla despre el ceva ce ar fi preferat să nu știe.

– Poate că ar trebui să îmi spui ce este.

– Mai bine să-l vezi, cred.

– Îmi va schimba părerea despre tine?

– Dificil de spus. Depinde care este părerea ta.

– Nu-mi plac secretele.

Downie fusese plin de secrete, și fiecare dintre ele îi rănise inima, îi știrbise stima de sine și încrederea.

– Pun prinsoare pe încă o noapte cu tine – una pe care să nu mi-o oferi pentru că o însoțesc pe Gina undeva – că îți va plăcea.

– Și dacă nu-mi place?

– Atunci, vei putea renunța să vii la mine într-o noapte pe care mi-o datorezi.

Își dorea să nu fi cerut o altfel de plată. Nu îi plăcea cu câtă ușurință arunca în joc nopțile despre care ea se temea că aveau să devină speciale pentru ea. Evident, nu însemnau mare lucru pentru el, ca monedele pe care le azvârlea cu atâta ușurință la cazinou. Refuza în continuare să arate vreo urmă de vulnerabilitate și învățase că era întotdeauna preferabil să nu arate că fusese rănită.

– Accept condițiile.

– Splendid!

Trăsura înainta în ritm alert. Ea îndrăzni să ridice colțul perdelei, privind pe fereastră. Prin fața ochilor îi treceau cădiri, dar nu reședințe. Nu cunoștea această parte a Londrei. Nimic nu părea recognoscibil.

– Cât mai avem până la destinație?

– O jumătate de oră, poate.

Timp suficient pentru un sărut sau două. Lăsă perdeaua să cadă.

– Nu sunt foarte sigură ce să înțeleg din această... aventură. Încep să mă întreb dacă ți-ai pierdut interesul față de mine, acum că știi că mă poți avea.

– Te asigur că nu. Aș veni să te iau în brațe exact în clipa asta, doar că ar însemna să ajungi răvășită, posibil cu toate hainele aruncate pe podea.

Nu mai simțise niciodată o poftă și o dorință atât de mari în vocea lui. O încânta nespus. Cu el, avea senzația că s-ar putea ridica la înălțimea reputației ei scandaloase.

– Credeam că ești un bărbat disciplinat.

– Nu atunci când vine vorba despre tine, se pare.

Se uită la silueta lui întunecată care se apleca spre ea.

– Să fie clar, Tillie, te vreau în patul meu. Dar această seară este rezultatul pariului câștigat, nu satisfacerea unei condiții. Nu voi profita de ea. Ridică din umeri. Nu în întregime. Am parte de compania ta, și pentru moment este suficient.

Dacă ar fi fost o fată prostuță de optsprezece ani care tocmai venise la Londra, ar putea crede că o curta, străduindu-se să o cucerească, seducând-o treptat. Înțelegerea lor îi oferea ce dorea – ce dorea și ea, dacă era sinceră. Nu trebuia decât să o ia. Faptul că nu o făcea stârnea în ea o durere foarte plăcută. Când avea 12 ani, căzuse de pe cal și își rupsese brațul. Simțise imediat durerea, ascuțită, insuportabilă. Ca divorțul ei de Downie. Dar, după ce începuse să își folosească treptat mâna, simțise o durere extrem de plăcută, căci semnala vindecarea.

Așa se simțea acum, ca și când inima ei fisurată și frântă întrezărea o speranță de vindecare.

Înainte să apuce să se adâncească în aceste gânduri, trăsura se opri. Slavă cerului, căci nu voia să exploreze aceste sentimente și senzații nedorite. Nu avea să-l lase să se apropie câtuși de puțin de inima ei.

Portiera se deschise. Rexton coborî, apoi o ajută și pe ea. Purtau amândoi mănuși. Își dorea să nu fi fost așa.

Lumina palidă a felinarelor stradale scoase la iveală o clădire de cărămidă monstruos de mare, dar relativ obișnuită. Pe un indicator enorm scria: „Durham Amusements".

Un nume atât de inofensiv pentru genul de amuzamente necuviincioase pe care presupunea că le adăpostea un loc de la periferia orașului. Deși nu văzu pe nimeni în preajmă, era evident deschis pentru clienți la ora aceea din noapte. Își imagina spectacole pentru voyeuri, orgii, decadență și alte activități ilicite. Secretele lui Rexton: era atras de pornografie.

El îi întinse brațul.

– Mergem?

Ar trebui să spună clar „nu!" Ar trebui să se întoarcă la trăsură, spunându-i apăsat că nu aproba dezmățul. Dar curiozitatea învinse.

Auzise șoapte în legătură cu aceste locuri, îl surprinsese pe Downie vorbind cu prietenii săi despre ele. Rexton nu o putea forța să participe, dar să se uite, să afle ce se întâmpla era peste măsură de tentant și se putea dovedi interesant și instructiv. Era înțelept ca femeile să fie cât mai bine informate, lucru pe care ea îl aflase puțin cam prea târziu. După ce aduna informații, putea scrie o scrisoare la ziar, alertând poliția. Poate că ar putea face un bine.

Încuviințând în grabă, își așeză mâna pe brațul lui.

– Nu cunosc locul acesta.

– Puțini oameni îl cunosc. L-am căutat mult până să îl găsesc.

Începu să o conducă spre ușa masivă. Două uși, de fapt, și ea își imagină mulțimile dezmățate care veneau aici la ore târzii, căci, cu siguranță, o astfel de decadență se desfășura doar după ce oamenii decenți se băgaseră în pat.

– Vii des aici?

– O dată la două săptămâni. Sunt fascinat de ce se întâmplă înăuntru.

Ea își dori să nu fi cunoscut acest aspect despre el, căci nu voia ca detaliile vieții lui să îi strice părerea despre el. Era întotdeauna imposibil să știi totul despre cineva. Cum se putea asigura că Gina nu ajungea să se mărite cu un pervers?

El bătu tare la ușă. Așteptă. Își așeză protector mâna deasupra mâinii ei, aflată pe brațul lui, ca și când ar fi simțit, laolaltă cu ea, că ar putea să și-o desprindă în grabă.

În cele din urmă, o deschise un bărbat înalt și solid. Zâmbetul i se pierdea în barba castanie, deasă.

– Milord.

– Domnule Durham, apreciez că ai făcut efortul de a deschide pentru noi astă-seară.

– La cât mi-ați plătit, milord, voi deschide oricând doriți.

Plătea pentru distracții private? Atunci, măcar nu trebuia să își facă griji că avea să fie văzută aici și recunoscută.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea, domnișoara Tillie, spuse Rexton.

Ea aprecia faptul că el îi asigura oarecum anonimatul, că avea să poată nega că trecuse pragul unui stabiliment atât de scandalos.

Domnul Durham își duse două degete la frunte.

– Bun venit, domnișoară. Poftiți!

Ea se dădu înapoi.

Trăgând adânc aer în piept și pregătindu-se pentru priveliștea deșănțată care era posibil să o întâmpine, Tillie trecu pragul și se opri uimită, simțind miros de lemn proaspăt cioplit; nările îi fură asaltate de vopsea recent aplicată, ceea ce nu era neplăcut, ci de-a dreptul copleșitor. Deloc surprinzător, dat fiind că podeaua era plină de rumeguș și de așchii. Structura cavernoasă era un atelier de tâmplărie. Nimic altceva.

În colțul îndepărtat din partea stângă se afla un carusel splendid, cu un baldachin elaborat, care era o adevărată operă de artă. Caii, în diferite culori și poziții, erau aliniați de-a lungul platformei circulare. Nu își putea imagina cât timp, efort și devotament fuseseră necesare pentru a face ceva atât de extraordinar.

– Faceți carusele, spuse ea, copleșită de admirație, rușinată și încântată că treburile necurate la care se așteptase se dovediseră a fi ceva care nu aducea altceva decât încântare în viețile oamenilor.

– Într-adevăr, facem, domnișoară. Vreți să îl vedeți pe cel pe care îl facem pentru Excelența Sa?

Ea se întoarse spre Rexton. Ochii îi licăreau, cu o expresie amuzată și năstrușnică. Spre rușinea ei, bănuia că era posibil ca el să fi intuit ce îi trecuse prin minte înainte să pășească înăuntru, fiind cât se poate de sigură că fusese în mod deliberat misterios în răspunsurile pe care i le dăduse, ca să o surprindă.

– Ai comandat un carusel?

– Pentru moșia familiei. Pentru nepoatele și nepoții mei.

– Aș dori să-l văd, da.

– Atunci, să mergem pe-aici, domnișoară, milord.

Rexton îi oferi brațul. Ea îl luă, ca și când ar fi însoțit-o printr-un loc magic. Trecură pe lângă mese pe care se aflau bucăți de lemn în diverse stadii de cioplire: un cap aici, un corp dincolo, picioarele în altă parte. Era uimită de cât de multă muncă era necesară până când fiecare cal prindea contur, era asamblat și vopsit.

– Fiecare dintre cioplitori se specializează într-o anumită parte a animalului, spuse Rexton încet.

– I-ai văzut lucrând.

– Ore în șir. După cum spuneam, mă fascinează să observ cum o bucată de lemn devine o operă de artă.

Nu spusese tocmai asta. Că era fascinat, da, dar se oprise acolo, făcând ca gândurile ei să o apuce pe căi necurate. Adora caruselele, dar nu și-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că se putea face unul special pentru ea. Faptul că se gândise să facă unul pentru copiii

din familia lui o înduioșă, stârnindu-i niște emoții pe care nu le mai simțise de foarte multă vreme. Ce fel de bărbat era dacă se gândea atât de mult la ce i-ar putea bucura pe copii?

Când se apropiară de niște cai așezați în cutii, domnul Durham spuse:

– Aveți grijă la fuste, domnișoară. Vopseaua nu s-a uscat pe deplin.

Ei nu îi păsa că și-ar putea murdări hainele de vopsea, însă era preocupată să nu strice munca meșterilor. Era incredibil, cu detalii sofisticate care fuseseră probabil realizate în ore întregi de muncă.

Ajunseră într-o zonă unde se afla un mic carusel, cam pe jumătate față de cel pe care îl văzuse prima dată. Pe platformă nu erau așezate decât două animale: un leu și un tigru. În apropiere se vedeau un urs, o girafă și-o cămilă.

– Este o menajerie, spuse ea uluită.

Nu mai văzuse nimic asemănător. Toate caruselele pe care le văzuse aveau cai, iar unele câte o bancă.

– M-am gândit că se vor plictisi copiii dacă vor fi numai ponei, spuse Rexton. Platforma va fi înconjurată de douăsprezece animale când totul va fi gata. Domnul Durham a creat un sistem de mecanisme, astfel încât să le putem pune în mișcare, și ar trebui să se învârtă o vreme, înainte să se oprească.

– Este un dar unic și minunat. Ridică privirea spre el, văzând cât de încântat era de munca făcută. Cât de neobișnuit ca unui bărbat să-i pese atât de mult de fericirea copiilor. Sunt sigură că le va plăcea foarte mult.

El îi aruncă un zâmbet autoironic.

– Este o treabă egoistă. Sper că în felul acesta nu mă vor ruga atât de des să îi car în spate.

El se juca cu nepoatele și cu nepoții săi, le acorda atenție. Ea nu avea nici o amintire distractivă cu unchiul ei. Înainte ca ea să crească, acesta repetase deseori că cei mici trebuiau să fie văzuți, nu auziți. Și lua cuvintele ad litteram. O privea, dar nu o lua niciodată în brațe. Îi vorbea, dar nu stătea de vorbă cu ea. Nu o întrebase niciodată ce opinie avea și ce o interesa.

– Sunt foarte norocoși să aibă un unchi ca tine.

– Ai grijă, s-ar putea să mi-o iau în cap.

Tillie se îndoia că s-ar întâmpla asta. Privind în jur, văzu corpul unui cal maro. În apropiere, se afla capul, împodobit cu un frâu din trandafiri roșii delicați.

– Fair Vixen, presupun.

– Cât se poate de apropiată.

– Chiar o împodobești cu trandafiri?

– Nu, dar nepoata mea mi-a spus că ar trebui să o fac, fiindcă astfel s-ar simți ca o doamnă.

– Înțeleaptă fată nepoata ta.

– Domnul Durham aproape a terminat-o. Dar mai are nevoie de un lucru. Un secret. Credeam că poate dorești să îmi faci onoarea.

Ea se încruntă.

– Poftim?

– Explică-i, te rog, domnule Durham.

– Sigur, sir. Vedeți aici, domnișoară? Se duse la corpul calului, simțind că Rexton o urmă. Domnul Durham arăta spre gât. Rămâne acel mic spațiu gol când se montează capul. Se consideră că aduce noroc să lași un mesaj înăuntru.

– Dar nu-l va vedea nimeni niciodată.

– Ceea ce înseamnă că este un loc perfect pentru secrete, spuse Rexton aproape de urechea ei.

– Nu știu ce să zic, milord, spuse domnul Durham. Vremea își va spune cuvântul. S-ar putea ca lemnul sa aibă nevoie de reparații cândva. Atunci, biletul ar putea fi descoperit.

– Dar noi vom fi dispărut de mult. Gândește-te la poveștile care vor fi țesute în jurul misterioaselor cuvinte rămase în urmă. Cuvinte lăsate de iubiți, poate.

Aveau să fie iubiți în curând, foarte curând.

– Vrei să scrii un bilet? întrebă ea. Îndrăznești să le dezvălui un secret zeilor amuzamentului?

Ezitant, el înclină ușor din cap.

– Dar eu nu îl voi vedea și nici tu pe al meu, insistă ea. Secretele trebuie să rămână secrete.

– Nici nu aș accepta altfel.

– Nu poți să trișezi, să te strecori aici și să te uiți.

Zâmbetul lui ștrengăresc avea un efect ciudat asupra stomacului ei.

– În acest caz, nu voi trișa. Ne vom încredința secretele domnului Durham, iar el va sigila calul astă-seară, înainte să plecăm.

Ea încuviință din cap, deși se temea că s-ar putea să se dovedească a fi o nesăbuință să își aștearnă gândurile pe hârtie. Însă era delicios să știe că putea înscrie pentru totdeauna niște cuvinte pe care nu avea să le vadă nimeni niciodată – cel puțin cât trăia ea.

– Bine atunci. Nu văd ce ar putea fi rău în asta.

– Ai ceva pe care se putem scrie, domnule Durham? întrebă Rexton, îndepărtându-se de ea.

– Sunt niște bucăți de hârtie acolo, milord. Le puteți lega cu sfoară.

Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că Rexton discutase deja despre toate acestea cu domnul Durham, înainte de a o aduce aici, căci totul era așezat pe o masă extrem de curată și organizată. După ce înmuie penița în cerneală, scrise biletul, îl răsuci și îl legă cu o bucată de sfoară. Se îndreptă spre cal și introduse cu grijă revelația care îi făcea inima să bată sălbatic în mica deschizătură din gâtul lui, întrebându-se ce povești ar putea fi țesute în jurul ei, dacă avea să fie într-adevăr descoperită peste ani.

Rexton făcu același lucru. Trase cu ochiul.

– Ai scris ceva obraznic?

– Ce-ai mai vrea să știi!

– Aș vrea, da.

Ea ridică din umeri cu nonșalanță.

– Păcat, căci nu îți voi spune niciodată.

– Nu ești curioasă să știi ce am scris eu?

Mai mult decât ar recunoaște-o vreodată.

– Nu cine știe ce.

El se aplecă.

– Mincinoasă mică!

Apoi, o privi ca și când ar fi căutat ceva.

– Domnule Durham, ar fi posibil să îi oferim doamnei o plimbare cu caruselul, în vreme ce ne sigilezi secretele?

– Absolut, milord.

Își dădu seama că făcuse ochii mari.

– Caruselul merge?

– Da. Îl ține ca dovadă a măiestriei sale.

De data aceasta, în loc să îi ofere brațul, o luă de mână, iar palma ei aproape că dispăru într-a lui.

– Vino! Nu sunt decât cai în acest carusel, dar fiecare este altfel. Îl poți alege pe cel care îți place cel mai mult.

Alese un căluț alb cu un picior ridicat și cu un trandafir roșu cioplit în frâu. Rexton o ridică pe el și se așeză într-o parte. Când se sprijini, ea observă mecanismele de deasupra, sub cupolă.

– Ce complicate sunt!

– Bănuiesc că nu te-ai mai plimbat niciodată cu un astfel de carusel. Domnul Durham este meticulos.

Cel la care se referise apăru pe o ușă din ceea ce părea a fi o cămăruță în centrul mașinăriei.

– Gata, milord?

– Da, domnule Durham.

– Nu urci și tu pe un cal? îl întrebă ea pe Rexton.

– Ar fi prea mare distanța dintre noi.

Domnul Durham dispăru înăuntru. Caruselul se smuci înainte de a începe să se miște încet. Domnul Durham ieși, urcă pe platformă și sări pe podea.

– Va merge până se termină aburul.

Se întoarse la locul unde secretele lor așteptau să fie sigilate, lăsându-i singuri.

Calul pe care stătea începu să se înalțe treptat. Urca, apoi cobora. O lua în sus...

Era aproape ca la o cursă cu obstacole – nu chiar la fel de incitant, dar nemaipomenit de plăcut. O făcu să-și simtă inima incredibil de ușoară, ca și când viața ei nu fusese încă atinsă de dezamăgire și deziluzii.

– Așa, spuse Rexton încet, cuprinzându-i maxilarul cu mâna dezgolită – când își scosese mănușile? – și atingându-i cu degetul mare colțul ridicat al gurii. Asta voiam să văd. Zâmbetul tău. Nu își putu desprinde privirea de la el, de la felul în care ochii lui îi studiau buzele, ca și când nu ar mai fi văzut niciodată ceva așa fermecător și deosebit. Nu te-am mai văzut zâmbind până acum. Nu de pură plăcere. Este încântător. Ridică privirea și se uită în ochii ei ca și când nu ar fi vrut să se desprindă de ea niciodată. Știam că așa va fi.

Mirarea din vocea lui și bucuria că o vedea zâmbind o tulburară până în adâncul ființei, atingând un punct pe care îl credea pierdut pentru totdeauna.

– Caruselul are ceva care te face să uiți de griji.

Deși părea să fi rămas fără suflare. Poate că din pricina că observase ce aspre erau marginile degetelor lui, cât de delicios ar fi putut fi să le simtă alunecând pe pielea sensibilă a sânilor ei, încercuindu-i sfârcurile, strângându-le între ele.

El îi atinse buza de jos cu degetul mare.

– Ți le-a furat? Zâmbetele?

Nu trebuia să întrebe la cine se referea.

– Nu vreau să vorbesc despre el. Nu când suntem împreună. E mai bine să uit toate acele lucruri.

– Spune-mi că o merită și îl voi ruina.

Ei i se strânse stomacul la gândul că el ar face asta pentru ea. Nimeni, nici măcar tatăl ei, nu se întrebase dacă vinovatul pentru acțiunile ei era Downie. Clătină din cap.

– Nu merită să fie ruinat.

El o studie, ca și când ar fi bănuit că mințea.

– Eram o fată prostuță. Nu voi spune mai mult de atât. Nu strica acest moment încercând să mă faci să spun mai multe.

– Vreau zâmbetele tale, râsul tău.

– Vreau sărutul tău.

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneață încât să spună ce voia când era vorba despre lucrurile care se întâmplau între un bărbat și o femeie.

Ochii lui se întunecară. Se apropie. Calul blestemat se îndepărta. O aduse înapoi. Buzele lui le atinseră pe ale ei doar o clipită, apoi fură despărțiți. Sus, jos. O atingere, apoi o despărțire.

Caruselul începu să încetinească. Calul coborî și rămase nemișcat. Rexton îi așeză mâna pe ceafă și o trase spre el, ieșind în întâmpinarea gurii ei. Nu fu nevoie să o îndemne de data aceasta, nu trebui să o convingă să își desfacă buzele. Voia să îl guste în întregime, să-i atingă limba cu a ei, catifea aspră peste catifea aspră. Poziția o făcea să se afle puțin mai sus decât el. Îi plăcea unghiul, felul în care el lăsa capul pe spate, cât de ușor își putea trece degetele prin părul lui. Își dorea să-și scoată mănușile, dar nu voia să se oprească pentru a o face. Voia doar să se lase absorbită de senzațiile care o traversau.

Gura lui și nimic altceva îi declanșa scântei de plăcere care îi dansau prin simțuri. Își putea închipui cât de minunat urma să fie când avea să participe cu întregul trup. Îi cuprinse talia cu mâinile și o coborî de pe calul de lemn cât putu de încet, ținând-o în aer, de parcă ar fi fost făcută din pânză de păianjen. Centimetru cu centimetru, o lăsă spre platformă, lipindu-i corpul de al lui, încât îi simțea nasturii și protuberanțele.

Se dădu înapoi, depuse un sărut pe bărbia și pe tâmpla ei – și-o ținu acolo, simțindu-i respirația aspră lângă ureche, ca și când ar fi urcat în fugă un deal înalt.

– I-am spus domnului Durham că nu vom sta decât o oră.

Cu fața lipită de pieptul lui, îi auzea inima duduind.

– Atunci, ar trebui să plecăm.

– Da.

Desprinzându-se, el se întinse și îi luă mâna într-a lui.

– S-ar putea să nu mă mai uit niciodată la fel la un carusel. Nu voi putea să o fac fără să mă gândesc la tine.

Nu-și amintea să-i fi oferit cineva o senzație atât de frumoasă. Nici ea nu avea să mai poată privi vreun carusel fără să-și amintească de noaptea în care era posibil să se fi îndrăgostit puțin de el.

Voia să o țină în brațe, să o sărute, să o ducă acasă la el și să facă dragoste cu ea, sălbatic și pasional, până în zorii zilei. În schimb, stătea în fața ei în trăsură, fiindcă nu intenționa să o ia repede sau ca un sălbatic – o dorea atât de tare, încât nu era sigur că se putea controla.

Zâmbetul ei... zâmbetul ei îl lăsase fără vlagă.

– Și copiii tăi se vor juca cu acel carusel, spuse ea încet, privind pe fereastră.

Trăsese perdelele deoparte. În interiorul trăsurii era întuneric. Nu putea nimeni să le distingă trăsăturile. Vizitiul și lacheul nu purtau livrea. Îmbrățișaseră ideea de a merge într-o ieșire pe furiș. Lăsase deghizarea în seama lor. Se descurcaseră de minune.

– Presupun că da, o vor face.

– Gina are dreptate. Înaintezi în vârstă. Nu poți să mai amâni mult căsătoria, nu dacă vrei o soție tânără.

Se întreba ce gândea, de ce discuta despre viitorul lui.

– S-ar putea să fi ratat deja asta. Știi la ce m-am gândit prima dată când mi-a fost prezentată Gina?

Se întoarse să-l privească.

– Că este frumoasă?

– Că este un copil. Să fiu sincer, nu mă văd cu nici una dintre aceste debutante. Nu au experiență de viață deloc. Sunt pline de inocență și naivitate și... nu sunt femei.

Dar ea era. Nu era inocentă. Avea experiență. Multă experiență.

– De ce lacheul? se auzi întrebând.

Era ridicol să fie invidios pe un servitor, și totuși era. Revoltător de tare. Ea privi iar spre fereastră.

– Mă simțeam singură. Iar el era bun.

Voia să întrebe în ce fel, ce făcuse mai exact. Căci Rexton avea să îi ofere dublu. Orice i-ar fi cerut, orice ar fi avut nevoie. Din nou, gânduri ridicole, căci nu avea să calce pe urmele altui bărbat. Nu simțise niciodată nevoia de a imita. Voia să sondeze mai adânc.

– În ce fel era bun?

La naiba! De ce nu putea renunța?

Auzi un râset scurt.

– E dificil de descris. Suntem obișnuiți ca servitorii să ne arate respect. Ai noștri dădeau mici semne – prin ton, strâmbând din nas sau comentând când le ceream ceva – că nu eram tocmai demnă de respect. Eram americancă, sigur, ce știam eu despre respect și bună-cuviință?!

– Ar fi trebuit să îi concediezi pe toți.

Ea se întoarse spre el când trecură pe lângă un felinar stradal, și el îi văzu zâmbetul trist în lumină.

– Nu aveam voie să o fac. Mama lui Downie, contesa văduvă, se ocupa încă de toate. Locuia cu noi. A doua zi după ce ne-am căsătorit, mă aștepta la micul dejun, pentru a se asigura că îmi făcusem datoria cu o noapte înainte. Presupun că ar fi refuzat să mă hrănească dacă nu aș fi recunoscut că îndurasem neplăcerea din dormitor fără să mă plâng.

– A fost neplăcut?

Deși nu avusese nici o virgină, știa că putea fi inconfortabil și chiar dureros.

– Nu foarte tare. Nu aveam experiență. Mama nu mi-a spus nimic. Tot ce știam despre împerechere am învățat uitându-mă la cai, așa că eram un pic emoționată. Presupun că toate miresele sunt. În orice caz, mama lui m-a informat că trebuia să îmi îndeplinesc datoria cât mai des și să îi dăruiesc un fiu soțului meu. Nici nu se punea problema să am o fiică. Trebuia să produc băieți. Numai băieți, până aveam un moștenitor și un posibil înlocuitor pentru acesta. Apoi, poate, o fiică.

El se străduia să se abțină să-i interpreteze cuvintele. Nu era treaba lui să își vâre nasul, dar se întrebă dacă Landsdowne fusese răbdător, blând. Dar lăsă conversația să revină la ce era dispusă ea să discute.

– Într-adevăr, părem obsedați să obținem moștenitori, spuse el încet. Deși nu cred că tata ar fi obiectat dacă Grace ar fi fost întâiul născut.

– Dar nu eram căsătorită cu tatăl tău. Și este un pic cam dificil să rămâi însărcinată când soțul te lasă la moșia de la țară pentru perioade îndelungate.

– Te lasă? Vrei să spui singură?

– Cu scorpia de maică-sa. Avea treburi de făcut. Nu am aflat niciodată cum o cheamă.

Downie avusese o legătură? De ce naiba ar fi făcut așa ceva când o avea pe Tillie? Spusese că se simțise singură, că nu primea respectul cuvenit. Dumnezeule, el nu ar fi lăsat-o singură nici măcar o noapte, nici măcar o oră. În nici un caz nu s-ar fi dus în patul alteia.

– L-ai iubit?

– Credeam că da. Voiam să mă mărit mai mult decât pentru titlu. Poate că nu eram îndrăgostită decât de ideea de a fi îndrăgostită. Uneori mă uit la Gina... și mi-e greu să cred că am fost cândva atât de tânără. Între noi sunt șase ani, dar sunt momente în care pare că ar fi un secol. Râse cu amărăciune și se uită din nou pe fereastră. Nu de mult am spus că nu vreau să discut despre el, și iată că nu mă mai pot opri.

El era împărțit între recunoștința că înțelegea mai bine ce fel de viață dusese, motivele din spatele deciziilor ei și dorința de a se bucura în continuare de pacea pe care ți-o aduce ignoranța. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că ea nu fusese apreciată.

– Nu te merita.

– Mama și sora lui credeau că merita pe cineva mai bun decât mine. Sora lui m-a tratat la fel de îngrozitor ca mama lor. Zestrea mea a ajutat-o să devină contesă de Blandford. Ar fi băgat-o în seamă contele dacă Downie nu ar fi folosit o parte din banii pe care îi adusesem eu după căsătorie la zestrea *ei*? Cu toate acestea, nu mi-a spus niciodată nici măcar un cuvânt bun. Când m-a descoperit cu lacheul... ce privire avea... Nu era groază, ci triumf, pentru că știa că avea să scape de mine. Iar eu eram bucuroasă. Privirea ei se opri din nou asupra lui, și el îi simți greutatea și intensitatea. Dar tu? Cu siguranță, nu toate relațiile tale au avut un final fericit, nu?

– Nimic din ce am trăit eu nu rivalizează cu experiența ta.

Dar fusese deschisă cu el, mai deschisă decât bănuia că fusese vreodată când venea vorba despre trecutul ei.

– A fost o fată. O chema Emmaline. Vindea flori lângă școală. Aveam cincisprezece ani și mă credeam îndrăgostit. A ieșit cu mine într-o seară. Și-a ridicat fustele în fața mea.

Acum, el era cel care se uita pe fereastră. Erau aproape de Landsdowne Court.

– A fost prima ta experiență, spuse Tillie încet.

– Nu, de fapt. Ar fi fost, dar flăcăul cu care locuia a apărut cu câțiva tovarăși de-ai lui. Pentru că eram buimac din pricina a ceea ce îmi oferea, nu i-am observat decât după ce a fost prea târziu. M-au bătut

măr, mi-au luat tot ce aveam de valoare și m-au lăsat în pielea goală. Ai idee cât de dificil este să mergi prin oraș gol pușcă?

– Ce ai făcut?

Privind spre ea, fu bucuros să audă interesul din vocea ei, unda de amuzament reținut. Nu voise să încheie seara lăsând-o melancolică, cu gândul la trecut. Nu ar fi trebuit să întrebe de căsătoria ei, de lacheu sau de Downie. Nu avea să o mai facă.

– M-am ascuns în niște tufișuri până s-a lăsat întunericul. Apoi, am început să mă îndrept cu grijă spre școală. Am furat o pătură de undeva, niște pantaloni prea mari, întinși la uscat. Nu am mai văzut-o niciodată. Cred că m-a considerat o țintă ușoară. Ar fi trebuit să știu mai bine, având în vedere trecutul mamei.

– Dacă flăcăul i-a făcut rău pentru că și-a făcut de lucru cu tine?

El clătină din cap.

– Nu, era prea amuzat, și l-am auzit lăudându-i ingeniozitatea în timp ce băieții lui mă pocneau. Se aplecă. Dar am învățat că nu îi poți judeca pe ceilalți pe baza acțiunilor altcuiva. A doua oară când m-am trezit îndrăgostit de o fată, m-am ales cu amintiri mai plăcute.

– Te îndrăgostești des, nu-i așa?

El zâmbi larg.

– Când eram mai tânăr, da. Dar, odată cu vârsta, am devenit mai selectiv, cel puțin atunci când vine vorba despre inimă.

Trăsura se opri. Tillie își ridică gluga mantiei peste cap. Portiera se deschise. El se pregăti să iasă. Ea îi atinse brațul, oprindu-se de parcă în fața lui ar fi apărut brusc un zid.

– Unde te duci?

– Să te însoțesc până la ușă.

– Nu vreau să te vadă oamenii.

– Pălăria îmi va umbri chipul. În plus, este o distanță destul de mare între locuința ta și alte case. Mă îndoiesc că se uită cineva la ora asta. Este prea devreme. Nu te voi lăsa să mergi singură, ca și când nu mi-ar păsa de tine.

Capitolul 13

Cuvintele lui – *mi-ar păsa de tine* – îi răsunau în gânduri, ca și când i-ar fi declarat dragostea. Dar de la a-ți păsa la a iubi era cale lungă.

Nu putea să vadă semnificații neîntemeiate în cuvintele lui. Inima ei era oricum într-un echilibru precar, dorind mai mult de la el, știind că nu avea să poate obține niciodată mai mult. Nu avea să poată fi nicicând altceva decât amanta lui, femeia cu care avea o aventură.

Era menit să devină duce. Îi trebuia – merita – o femeie ireproșabilă.

A doua zi, de dimineața până seara, își aminti constant de faptul acesta, pe măsură ce nervii îi deveneau din ce în ce mai încordați de la un ceas la altul, până când se făcu aproape ora unsprezece. Bănuia că nu avea să mai scape în seara aceea. Și nici nu voia. Îl dorea, dorea să fie împreună. Cu gluga trasă deja pe cap, stătea la fereastra din foaier când văzu trăsura apropiindu-se. Ieși pe ușă și coborî treptele înainte să se oprească. Lacheul deschise ușa și o ajută să urce.

Și iată-l acolo. Parfumul și căldura lui plutiră în jurul ei. Prezența lui îi aducea o mare bucurie. Aproape că îi spuse că ziua aceea fusese cea mai lungă din viața ei, dar experiența o învățase să fie prudentă când venea vorba despre inimă, despre speranțele și visurile ei.

– Credeam că nu mai vine noaptea, spuse el, iar vocea lui era o vibrație joasă în întuneric. Cum ți-ai petrecut timpul astăzi?

– Am lucrat în grădină. Nu îi scăpase nici măcar o buruiană. Căutând ceva să o distragă, fusese absorbită de ceea ce făcea. Am citit. Mai curând, am stat cu cartea în mâna. Tu?

– M-am întâlnit cu administratorii moșiei. Am fost în vizită la un prieten. Am boxat puțin.

– Te-ai rănit?

– Nu, m-a luat ușor. În mare măsură, am dansat unul în jurul celuilalt. Dar aveam o grămadă de energie de irosit.

– Sper că ai mai păstrat și pentru astă-seară.

– Am păstrat destulă pentru astă-seară.

Trăsura se opri. Ea își ridică gluga mantiei când se deschise portiera. Rexton ieși, apoi întinse mâna să o ajute să coboare. Îi așeză palma în îndoitura cotului.

– Presupun că servitorii tăi sunt discreți, spuse ea, ridicând privirea spre conacul masiv.

– Sunt.

O conduse pe treptele largi de piatră. Ușa fu deschisă. Desigur, de un lacheu care îi aștepta.

Ea își feri privirea, recunoscătoare că avea gluga trasă pe cap. Întrezări lungul șir de scări, dorindu-și să nu o facă să respire cu atâta greutate. Acum, că venise momentul...

Își dădu seama că Rexton îi desfăcea mantia, scoțându-i-o laolaltă cu gluga și dându-i-o servitorului. Aici, nu mai era la adăpostul umbrelor; lumina din candelabre îi permitea să îl vadă clar. Albastrul ochilor, maxilarul puternic proaspăt bărbierit, dacă judeca după cât de neted era. Își linse buzele.

– Ai emoții, spuse el cu voce scăzută.

– A trecut ceva vreme.

Ceva vreme de când fusese singură cu un bărbat, cu scopul de a petrece timp în intimitate. Și mai mult de când își dorise să fie.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Ea își plecă privirea spre prohabul lui.

– Sunt sigură că da.

Râsetul lui profund ce reverbera în hol o făcu să zâmbească.

– Toți americanii sunt atât de direcți? întrebă el.

– Doar aceia care au reputații scandaloase.

– Îmi place că nu ești o fată sfioasă.

Era recunoscătoare că el nu își dădea seama cât o costa faptul că nu era astfel. Voia asta, voia să fie cu el, dar o parte din ea voia să se retragă, voia să îl roage să nu se grăbească, să îi acorde timpul pentru a se obișnui cu ideea că era dezirabilă.

Îi luăm mâna, i-o puse în îndoitura cotului din nou și începu să o conducă pe un hol, nu pe scări, așa cum se așteptase. Pereții erau presărați cu picturi cu cai.

– Îți plac mult caii, spuse ea.

– Într-adevăr. Mi se par superbi în simplitatea lor, nobili prin ceea ce fac. Un cal aleargă până îi sare inima din piept pentru tine. Dar cei din salonul tău? Tablourile cu cai de-acolo sunt puse de tine?

– Da. Și eu îi admir. Presupun ca avem acest lucru în comun.

– Avem mult mai mult de atât.

Ajunseră într-un salon – sau poate că era o bibliotecă pentru doamne. Pe un perete erau rafturi cu cărți și diverse vaze. Scaunele și canapeaua erau acoperite cu culori pastelate care o surprinseră.

– Îți place rozul?

– Mama s-a ocupat de decorarea acestei încăperi. Eu am gusturi ceva mai întunecate. Voia un loc în care să stea și în care să nu o cuprindă melancolia atunci când vine în vizită.

– Am întâlnit-o o dată pe mama ta. A fost foarte amabilă.

– Și eu o consider așa.

O conduse spre un set de uși duble. După ce le deschise, o însoți în grădină. Trandafirii și alte flori care își închiseseră petalele în seara aceea parfumau aerul. Licărul a două felinare scoase la iveală o pătură întinsă pe pământ, un coș de răchită, o sticlă de vin, pahare și farfurii.

– Mergem la picnic? întrebă ea, luată prin surprindere.

– Cred cu tărie că seducția începe înainte de a te apropia de dormitor.

Ea ridică privirea spre el. Nu doar mama lui era amabilă. Conchisese că nu ar fi un soț bun pentru Gina. Acum, se simțea vinovată pentru felul în care îl judecase, îngrijorată că poate o făcuse pe sora ei să piardă șansa unică în viață de a fi fericită cu un bărbat care poate ar fi apreciat-o.

– Poate că te-am judecat greșit, milord.

– Pentru că nu m-ai considerat potrivit pentru sora ta?

Ea încuviință din cap, urând faptul că fusese atât de vizibil că nu acorda importanță atențiilor lui.

– Nu ne potrivim – eu și Gina. Prefer o femeie care merită mai mult decât rochii frumoase și bomboane de ciocolată.

Cele două lucruri despre care Gina spusese că ar face-o fericită.

Trăgând-o aproape, el își coborî gura asupra buzelor ei și o sărută cu o insistență lentă care o năuci, înmuindu-i genunchii și transformând locul secret dintre coapsele ei în dorință lichidă. Chiar credea, după ce o sărutase atât de arzător, că aveau să stea pe pătură, sorbind vin și conversând despre vreme sau despre stelele? Deși, trebuia să recunoască, dacă ar vedea o stea căzătoare traversând cerul, s-ar putea trezi punându-și o dorință ca undeva în America să găsească un bărbat care să o facă să se simtă așa cum o făcea să se simtă cel de lângă ea: prețuită, adorată, dorită.

Rexton gemu, înainte de a se da înapoi, blestemându-se pentru incapacitatea de a se controla. Tillie nu îl lăsase să își dea seama că neputința lui de a-i rezista o flata, mărindu-i stima de sine. El o prinse de mână brusc și lipsit de blândețe, ceea ce o făcu să înțeleagă cât de încordat era. Era îngrozitoare dacă se simțea încântată de acest fapt.

– Haide să stăm jos, vrei?

„Haide să nu stăm", îi venea să spună. O parte din ea voia să admită că nu era nici un motiv pentru toate acestea. Că era pe deplin sedusă deja. Că era nerăbdătoare să meargă în dormitorul lui, să se întindă în patul lui. O parte din ea tânjea după atenția care lipsise

cu desăvârșire din căsătoria ei. Voia să savureze aceste momente, știind că totul urma să se schimbe după ce avea să o posede, după ce avea să obțină ce dorea. Avea să fie al lui și se temea de asta din motive pe care el nu le-ar pricepe niciodată. Exista o diferență între bărbați și femei, în felul în care vedeau un astfel de act intim. El se putea bucura fără ca inima lui să fie implicată. Ea nu era sigură că avea să o poată face.

– Haide, șopti ea, înainte de a păși pe pătură și de a se lăsa la pământ.

Nu știa de ce îi venea să o curteze. Aveau un aranjament. Ar fi putut să o ducă repede sus, trăgând-o în urma lui, și ea nu s-ar fi putut plânge. Ar fi putut-o arunca pe pat, ridicându-i fustele și luând-o, iar ea nu l-ar fi putut învinovăți. Aveau o înțelegere. Stabiliseră niște condiții.

Ura toate motivele care îl făcuseră să o aducă aici.

Dar era prea egoist, o dorea prea tare ca să o alunge, să se întoarcă la târgul original și să ia armăsarul acela blestemat pentru împerechere. Se dăduse și altora, soțului ei, unui lacheu nenorocit, unui prostănac sau doi la Nightingale. Nu era pură, morală sau extrem de selectivă când venea vorba despre sex. Totuși, voia să fie toate acestea, pentru el. Iar el voia să fie la fel pentru ea.

El scoase brânza, măslinele, fructele. Turnă vin și ridică un pahar în semn de toast.

– Pentru o noapte pe care nu o va uita nici unul din noi curând.

Ea ridică paharul, înclină din cap și sorbi. Parfumul ei îl înneca pe cel al florilor care se simțea în aer.

– În timpul înțelegerii noastre, nu ne vom culca cu nimeni altcineva.

Ridică brusc privirea spre el, făcând ochii mari. Nu voise să sune atât de poruncitor. Dar gândul că s-ar putea duce la altcineva după ce era cu el îi întorcea stomacul pe dos, îl scotea din minți și îl făcea să vrea să lovească zdravăn ceva.

– Aștept același respect din partea ta, spuse ea încordată, la fel de poruncitor.

– De ce aș dori pe altcineva când te am pe tine?

– M-aș putea dovedi o dezamăgire.

Tillie urî tăcerea care se așternu între ei, încordată și stânjenitoare, ca și când el ar fi cântărit posibilitatea ca, după ce o avea, să constate că nu era pe gustul lui. Că uneori era mai bine să rămâi cu visul

decât să păstrezi realitatea. Își dorea să fie după-amiază, să fie învăluiți de lumina strălucitoare a soarelui, astfel încât să îl poată privi mai adânc în ochi, ca să își dea seama de ceea ce gândea. În cele din urmă, el clătină din cap și îi cuprinse obrazul cu mâna mare și puternică.

– Nu prea cred că se poate.

Apoi îi acoperi gura, și părea că sărutul nu se mai sfârșește; se întâlniseră pe pătură, ca și când nu trecuse nici o clipă de când buzele li se atinseseră atât de provocator. Însă între cele două săruturi se scursese ceva timp. Simțea gustul de vin mai puternic pe limba lui, simțea răcoarea nopții pe ceafa lui când i-o cuprinse cu mâna. Simțea tensiunea care radia din corpul lui ca și când nu l-ar fi ajutat deloc amânarea și conversația, ca și când s-ar fi torturat, străduindu-se să îi ofere puțină politețe, când de fapt era barbar și sălbatic, tânjind după ea cu o intensitate pe care era convinsă că nu o mai simțise.

Tillie se desfăta cu senzația aceea. Cu felul în care o întinse pe pământ și îi depuse mici săruturi pe gât și pe umerii dezgoliți înainte de a se întoarce la gura ei cu un mormăit animalic care vorbea de pasiuni neîmblânzite. Trezea sălbăticia din ea, dorințele nesupuse pe care și le reprimase fiindcă soțul ei declarase că orice fel de entuziasm sau excitare nu era potrivit pentru o soție, ci mai degrabă pentru o târfă.

Dar în seara asta puțin îi păsa dacă se purta ca o destrăbălată, dacă Rexton o găsea vulgară. În seara aceea era vorba de fanteziile ei, de dorințele ei, de nevoile ei. Și dacă asta nu-i plăcea, la naiba cu el! Puteau pune capăt întâlnirilor lor nocturne, dar va fi nevoit să o ajute cu Gina sau altminteri să renunțe la Fair Vixen. ȘiTillie știa că el nu ar renunța niciodată la iapa lui.

Așadar, viitorul Ginei era sigur, oricum decurgea seara aceasta, oricât se zvârcolea Tillie sub mâinile lui, oricât scâncea vrând mai mult, oricât de ferm își apăsa trupul cu îndrăzneală pe trupul lui, îndemnându-l să o ia: aici și acum, pe pătură, sub ochii lunii și ai vecinilor care aveau un binoclu.

– La naiba cu seducția, spuse el răgușit. M-ai sedus din momentul în care ai intrat în salon și mi-ai oferit whisky.

I-l oferise pentru că avusese nevoie ea însăși. Când îl văzuse stând acolo, blond și superb, atât de frumos, atât de devastator de masculin, îi venise să se întoarcă și să o ia la fugă. Șocul atracției imediate pe care o simțise față de el o făcuse să tremure. Whisky-ul fusese pentru ea, pentru a-i calma inima care îi duduia în piept, pentru

a o liniști pe femeia dezlănțuită din ea care începuse să-și ceară drepturile, șoptind: „Vreau!"

El se desprinse de ea – lăsând-o melancolică și nefericită – se ridică, se aplecă după ea și o sălta în picioare, ridicând-o în brațe. Apoi se îndreptă cu pași mari și hotărâți spre casă. Ea își lăsă capul pe umărul lui și începu să se joace cu nasturii cămășii lui.

– De ce poartă bărbații atâtea haine?

El râse. Ei îi plăceau cu adevărat veselia și bucuria lui. Nu își putea aminti nici în ruptul capului să-l fi auzit vreodată pe Downie râzând. Dar nici nu o dusese în brațe, grăbindu-se spre dormitor, ca și cum fără ea avea să înceteze să mai existe.

Ce prostuță era să vadă atât de multe lucruri în acțiunile lui, când, de fapt, poate că nu urmărea decât să-și elibereze mădularul umflat și dureros. Poate că nu era atât de specială. Dar nu conta, căci în momentul acela pe ea o ținea în brațe.

– Femeile poartă și mai multe – și sunt mult mai greu de scos, se plânse el.

– Le poți rupe, spuse ea visătoare.

– Atunci, cum vei ajunge acasă?

Îi trecu prin minte gândul nebunesc că nu voia să meargă niciodată acasă, nu mai voia să se întoarcă nicicând în mausoleul în care locuia, în casa pe care o revendicase din răzbunare, crezând în mod eronat că avea să îi aducă satisfacție.

Intrară în conac și urcară scările. Până când el intră grăbit în dormitor – al lui, presupunea ea –, ea îi desfăcuse deja lavaliera și îi răvășise părul, făcându-l să arate destrăbălat și necivilizat. El închise ușa, apoi o lăsă pe Tillie jos și se năpusti asupra gurii ei cu o poftă care era pe potriva celei pe care o simțea el. Spre deosebire de sărutul de noaptea trecută, de data asta ea era cu câțiva centimetri mai jos, așa că el trebui să-și plece capul. Îi plăcea cum își arcuia brațul în jurul ei, lipind-o de el. Îi plăcea teribil cum îi desfăcea șireturile hainelor fără a-și desprinde buzele de ale ei și fără ca limba lui să se despartă de a ei.

Așa, se gândi ea frenetic, așa trebuiau să fie săruturile – pline, îndrăznețe, arzătoare. Trebuiau să te lase fără suflare, să-ți înmoaie genunchii, totodată redeșteptând, inspirând și atățând pasiunea până când te făceau să te simți incredibil de viu, aprins, simțind toate micile atingeri, toate nuanțele mângâierilor.

Când se desprinse de gura ei, flacăra din ochii lui o făcu să simtă un val de dorință traversând-o. Cu mâini repezi și sigure, îi scotea hainele pe care le desfăcuse cu atâta iscusință. Tillie refuză să se gândească la practica necesară pentru a ajunge la o performanță ca a lui. Nu era virgin, neatins, lipsit de experiență.

Își aminti cât de stânjenită și de stângace fusese prima dată, cât de sfioasă și de temătoare. Era recunoscătoare că nu era prima lui femeie, recunoscătoare că avea să se bucure de tot ce învățase el. Veșmintele ei căzură la podea, și ea se strădui să nu se acopere sub privirea lui care o studia cu o atenție dureroasă. Dorința din ochii lui se aprinse și mai tare, iar colțurile gurii i se ridicară.

– Dumnezeule, ce frumoasă ești!

Începu să-și smulgă hainele, și ea nu putu face altceva decât să privească dându-și la iveală pieptul splendid. O, da, marmură sculptată, așa cum își imaginase. Își scoase cizmele, apoi ciorapii. Urmară pantalonii.

Rămase fără aer. Cu degete tremurătoare, îi atinse pieptul înainte de a-și apăsa palma, răsfirând degetele.

– Ești la fel de frumos.

– Te înșeli, dar nu voi strica lucrurile contrazicându-te.

O trase aproape. Piele pe piele, de la umeri până în vârful degetelor. Căldură și mătase. Păr aspru, ondulat. Ardoare. Mădularul lipit de abdomenul ei, zvâcnind. Murmurul din pieptul lui peste sânii ei, adânc și profund.

Începu să o facă să meargă cu spatele, nedesprinzându-și nici o clipă gura de a ei, mângâindu-i neîncetat spatele, umerii, șoldurile, ca și când, în timp ce-și mișca picioarele, diverse părți ale trupului ei erau altfel sub mâinile lui. Poate că erau.

Trupul lui era altfel. Fesele i se încordau când mergea. Lui Tillie îi plăcea enorm să le strângă, să le mângâie. Să urce și să coboare cu mâna pe spatele lui. Își imagină că vedea fiecare mușchi mișcându-se, în timp ce o conducea spre pat.

Lovi salteaua cu dosul coapselor. Abia atunci el se desprinse, ridicând-o și așezând-o pe așternuturi, ca și când ar fi fost o bucată de sticlă făcută manual, care trebuia așezată cu grijă pe catifea, de teamă să nu se spargă.

Îi acoperi trupul cu al lui, oțel dur peste mătase suavă. Era mult mai mare, aproape o acoperea, însă nu simți nici teamă, nici panică.

O făcu să zâmbească din nou. Tillie bănuia că el avea să o facă să zâmbească de mult mai multe ori înainte de încheierea nopții.

O mușcă ușor de umăr, îi sărută clavicula, presărându-i sânii cu sărutări ușoare ca niște fluturi.

– Desfă-ți picioarele, îi porunci el, cu voce adâncă și gravă.

Ea făcu întocmai.

– Mai mult.

Ea se supuse. El se strecură în spațiul pe care i-l făcuse. O sărută până ajunse la pântec, apoi se lăsă pe călcâie, privind-o nu în ochi, nu în față, uitându-se nu la sâni, ci mult, mult mai jos.

– Doar nu te uiți la mine acolo, șopti ea, îngrozită de gândul că era atât de expusă.

De ce nu micșoraseră luminile? De ce nu își împreuna deja trupul cu al ei?

– Ba da. Și voi face mult mai mult. Te voi linge.

– Nu.

Ea încercă să-și lipească picioarele, dar el îi stătea în cale. Îi cuprinse coapsele cu mâinile.

– Nu te zbate. Nu voi face nimic din ce nu-ți place, dar cred că ți-ar plăcea.

Îi dădu drumul picioarelor și îi desfăcu ușor pliurile cu degetele, ca și când ar fi fost un trandafir care se deschidea.

– Ce roz frumos. Îi mângâie deschizătura cu degetul. Când îl ridică, văzu că lucea. Cât de udă ești, spuse el. Te atingi vreodată aici?

Acum o privea în ochi? Când îi punea o întrebare atât de a personală și de rușinoasă? Voia să mintă, dar fusese prea multă nesinceritate în cealaltă relație a ei.

– Da.

Avea vocea răgușită.

– Te gândești la mine când o faci?

Continua să o privească. Ea încuviință din cap.

– Ajungi pe culmi?

Ea își mușcă buza de jos, nevrând să recunoască adevărul prin cuvinte, deși bănuia că el știa oricum.

– Eu da, spuse el încet, aplecându-se și sărutând-o pe una din coastele de jos. Când mă gândesc la tine și mă ating, ajung, repede și în forță. Nici acum nu își luă ochii de la ea. Mă tem că așa se va întâmpla și astă-seară, când voi fi adânc în tine, când te vei strânge împrejurul meu, îmbrățișându-mă cu putere, amenințând să-mi

strangulezi mădularul. Când vei fi atât de alunecoasă, iar eu voi fi tare ca piatra și ne vom mișca în tandem. Mă tem că nu te voi putea aștepta – oricât aș încerca. Dacă ai fi altă femeie, aș face socoteli care să mă distrag, dar nu vreau să mă gândesc la nimic altceva în afară de tine, la cum e să fiu înăuntrul tău.

Ea nu mai respira, nu mai gândea. Dacă ar fi atins-o cu un deget acum, ar fi fost mai mult decât udă. I se întăriseră sfârcurile; îi tremura pântecul. Nici o poezie nu ar fi fost mai încântătoare pentru urechile ei.

– Vreau să ajungi înaintea mea, Tillie. Dă-mi voie să te ling, scumpo.

Dorința profundă din vocea lui o termină. Voia asta cu adevărat – pentru ea. O traversă un fior de plăcere. De pe buze i se desprinse un sunet răgușit, nedeslușit. Voia să fie un da, însă, de fapt, suna a dorință disperată, a ardoare fără margini. Dar se pare că el înțelese, căci se mișcă, așezându-se pe burtă, cu fața între coapsele ei. Își lăsă capul în jos.

Prima atingere aproape că o catapultă din pat. Mai simțise vreodată ceva atât de sublim, atât de obscen, atât de minunat? El scoase un sunet gutural, ca și când s-ar fi ospătat cu ceva delicios. Era posibil să se bucure și el la fel de mult ca ea?

Întregul trup i se arcuia de plăcere. Strângând așternuturile în pumn, scoase un mic țipăt, stânjenită că îi scăpase.

– Așa, scumpo. Fă toate zgomotele pe care îți vine să le faci.

– Îmi vine să țip.

– Atunci, țipă. Nu are cine să ne audă.

Nu avea să o judece. Știa asta. Privi spre buclele blonde, spre mâinile puternice care îi țineau șoldurile, spre umerii lați care îi țineau picioarele desfăcute. Tot ce trăise până în seara aceasta îi spunea că ar trebui să-i fie rușine de această întâlnire personală intensă....

Însă niciodată nu se simțise mai prețuită, mai iubită – nu, nu iubită. Nu se iubeau. Dar se simțea adorată. Apreciată. El ar fi putut să-și satisfacă plăcerea fără a-și face griji pentru ea, fără a se ocupa de nevoile ei. Dar nu o făcuse.

Ea își trecu degetele prin buclele lui moi și cedă...

Senzațiilor remarcabile pe care i le stârneau eforturile lui. Focului care ardea, plăcerii incredibile care creștea, în cea mai pură și instinctuală formă a ei: necivilizată, sălbatică. Nu-și putu controla țipătul, arcuirea spatelui, spasmele care o cuprinseră sub valurile de extaz.

Nu mai trăise niciodată așa ceva. Rămase letargică, trăgându-și sufletul, de-abia conștientă că el se ridica, venind deasupra ei.

Apoi, privirile li se întâlniră. Întinzând mâna, ea îi cuprinse chipul frumos.

– Ia-mă!

– Cu plăcere.

Alunecă în ea ușor, iar corpul ei se întinse, primindu-l. Își ridică șoldurile și se adânci în ea gemând, cuprinzând-o cu brațele, în timp ce șoldurile i se mișcau deasupra ei, împingând repede, cu forță. Nu era posibil, dar plăcerea începu să crească în ea din nou, tot mai puternică, mai intensă.

Îl strânse, își îngropă fața în gâtul lui și își apăsă gura pe pielea lui când fu zguduită de cataclism și el odată cu ea. Forța eliberării lui aproape că o propulsă în tăblia patului. Dacă nu ar fi ținut-o atât de bine, probabil ar fi fost inconștientă acum. Era aproape de punctul acela, nefiind capabilă să gândească.

Zâmbind, rămase lipită de el, dorind ca acel moment să nu se termine vreodată.

Nu stătuse niciodată pur și simplu întinsă după, lipită de un bărbat care o ținea în brațe, mângâind-o agale și făcându-i cercuri pe partea de sus a brațului ei. Fu un moment devastator să conștientizeze ce nu avusese cu adevărat niciodată, ce era posibil să nu mai aibă decât pentru câteva nopți, cât dura aventura aceasta. Regreta acum că insistase să încheie totul până la finalul sezonului.

– Nu am avut niciodată relații intime cu Griggs, se simți ea obligată să mărturisească.

Avea nevoie ca el să știe cât de unic, cât de special era faptul că se afla acum în pat cu el. Își dădu seama că rămăsese nemișcat.

– Griggs?

– Lacheul care este acum majordomul meu.

El se mișcă ușor, desfăcându-și brațul, ridicându-se în cot și uitându-se la ea. Deși șoldul îi rămăsese lipit de ea, își dori să-și fi ținut gura, să nu fi tulburat vraja letargică în care se cufundaseră.

– Oamenii te-au văzut sărutându-te cu el.

Ea încuviință din cap.

– Dar nu a fost niciodată mai mult de un sărut. Ajunsese până aici. Putea să meargă până la capăt. Eram groaznic de nefericită. După cum spuneam, Griggs era bun, pentru că așa este el. Nu avea sentimente romantice față de mine și nici eu față de el. Relația

noastră era distantă, dar respectuoasă. La început, când învățam să mă descurc, mă acoperea dacă făceam vreo greșeală. Am ajuns să am încredere în el. Așa că l-am rugat să mă ajute să înscenez o situație în care să fim prinși sărutându-ne. I-am promis că va avea întotdeauna o slujbă în casa mea dacă îmi face acel favor. Umilirea publică era singurul mod de a-l forța pe Downie să divorțeze de mine.

– Voiai să divorțezi?

Tonul lui sugera că ideea i se părea de neconceput. Așa era pentru majoritatea. Din pricina rușinii și a stânjenelii pe care o aducea divorțul. Era o dovadă de neputință, de lipsă de morală, de lipsă de loialitate.

– Cu disperare. L-am rugat mai mult de un an, l-am implorat să pună capăt farsei care era căsătoria noastră, dar era prea mândru pentru a trece prin ceva atât de scandalos. Așa că am creat o situație și mai nimicitoare, care îi permitea să atragă compasiune.

– L-ai făcut să pară ridicol.

– Ridicolă eram eu. Din multe puncte de vedere.

– Bărbații cu care te-ai întâlnit la Nightingale ...

Se întrerupse, dar știa că punea o întrebare și voia detalii.

– Nu m-am întâlnit cu bărbați la Nightingale. În afară de Downie, ești singurul bărbat cu care am fost vreodată.

– Dar știai de acel loc. Nu știe multă lume unde se află. Majoritatea oamenilor nici nu cred că există cu adevărat.

– Ceva nu mergea în căsnicia noastră. Știam asta. Era foarte distant. Credeam că eu eram de vină. Mă lăsa mereu singură la țară. Când am fost la Londra în timpul sezonului, deseori ieșea noaptea. Eram căsătoriți de un an. Nu aveam decât douăzeci de ani și deveneam din ce în ce mai melancolică, căci nu știam cum să îl fac fericit, cum să îi fac pe plac. Așa că, într-o noapte când a plecat, l-am urmărit. Auzisem zvonuri despre clubul Nightingale, dar credeam că era un mit. Stăteam în umbre, încercând să mă hotărăsc dacă să intru să îl înfrunt, îngrijorându-mă că poate nu era ce credeam, poate era mai rău. S-a apropiat o femeie. „Ești pentru prima oară aici, drăguțo?" m-a întrebat. „Îți arăt cum se face." M-a condus înăuntru, m-a prezentat matroanei, care m-a luat cu amabilitate sub aripa ei, mi-a împrumutat o mască și a pus o servitoare să mă ajute să mă schimb. Credeau că eram în căutarea unor aventuri. Am intrat în salonul acela și am văzut o femeie stând în poala lui Downie. Râdeau. Cumva, asta m-a durut cel mai tare. Cu mine nu râdea niciodată. Ca să fiu

sinceră, nu-mi amintesc să-mi fi zâmbit după ce ne-am căsătorit. Nu puteam să fac altceva în afară de a sta acolo ca o idioată, uitându-mă cum ea se ridica din poala lui. El a urmat-o, i-a pus mâna pe brațul lui și au ieșit din încăpere, începând să urce scările. Părea nerăbdător să fie cu ea. Era întotdeauna o povară să vină în patul meu.

El o atinse cu dosul degetelor pe gât.

– Nu se poate să i se fi părut o povară să se culce cu tine.

– „Stai nemișcată și rabdă", mi-a spus în noaptea nunții. Așa am făcut. Însă mereu am visat că putea fi mult mai mult. Întinse mâna și îi cuprinse maxilarul, simțind vaga gâdilitură a bărbii care începea să crească. Se bărbierise înainte de a veni după ea, dar deja se simțea puțin înțepătoare. Astăzi, pentru prima dată, a fost cum am crezut întotdeauna că ar putea fi.

– Dumnezeule, Tillie, mormăi el, înainte de a se năpusti asupra gurii ei cu o grabă care îi spuse că de data asta nu avea să o ia încet.

Nu fusese necredincioasă. Nu avea gusturi josnice, nu se culcase cu un lacheu, care devenise majordom. Nu avusese aventuri. Își sacrificase reputația, poziția și locul în societate pentru șansa de a scăpa de Landsdowne. Alesese să trăiască în solitudine, fără prieteni.

O adora pentru asta. Pentru că nu rămăsese cu ticălosul necredincios, pentru că își dăduse seama că merita mai mult, pentru că folosise mijloacele necesare pentru a se elibera.

Pentru că riscase, pentru că era cu el acum.

Când nu îi promisese decât atât: că avea să-i mângâie fiecare centimetru de trup cu mâinile și gura. Iubea tot ce era al ei. Rotunjimea sânilor, spatele arcuit, gropițele din spate. Mici, dar erau acolo, așa cum și le imaginase.

O pătrunse împingând cu fermitate, până la capăt, și se mișcă iute și cu forță. Își împleti degetele cu ale ei și îi duse mâinile deasupra capului, ținându-le acolo și susținându-i privirea.

– Nu închide ochii, îi porunci el.

Voia să vadă focul pasiunii arzând în albastrul ochilor ei. Sfârcurile ei tari i se frecau de piept, coapsele îi cuprindeau șoldurile, iar genunchii îl strângeau de o parte și de alta. Suspinele și gemetele ei îi umpleau urechile, reverberând în încăpere.

Voia asta în fiecare noapte, în fiecare dimineață, în fiecare după-amiază. Niciodată până atunci nu i se mai păruse ceva atât

de bine. Era făcută pentru el, doar pentru el. Nu conta că avusese pe altul. Nu conta decât că era aici, acum, cu el.

Nu voia să se gândească la plecarea ei din Anglia; nu se putea gândi că ce aveau acum nu era pentru totdeauna. Avea să-i ofere amintiri pe care să le ia cu ea și la rândul ei avea să lase amintiri în urmă. Căci, mai presus de orice altceva, el voia ca ea să fie fericită.

– Rexton, spuse ea cu o șoaptă răgușită, privindu-l în ochi, chiar dacă își răsucea capul dintr-o parte în alta, iar degetele lui se strângeau în jurul alor ei.

– Zboară, scumpo. Te voi urma.

Țipătul ei fu cel mai dulce pe care îl auzise vreodată. Apoi, se ținu de cuvânt.

Tillie înțelese, în sfârșit, de ce se contrazicea Julieta cu Romeo, spunându-i că auzise privighetoarea, nu ciocârlia. Nu voia să se termine timpul petrecut cu el, nu voia să se ivească zorii deasupra pământului, trezind toate ființele adormite și readucând-o la realitatea vieții ei. În trăsura lui, o ținea lângă el, ca și când nici el nu ar fi vrut să o lase să plece.

– Ți-aș cere scuze pentru nepolitețea de a nu te fi lăsat să dormi, spuse el, iar vocea lui suna ca un cântec de leagăn în trăsura ce se legăna, dar bănuiesc că ți s-ar părea nesincer.

Ațipiră de câteva ori, deși nu prea mult. Dar, chiar și când dormeau, era conștientă de trupul lui lung lipit de al ei, de pieptul lui pe spatele ei și de piciorul care i se înfășura posesiv în jurul șoldului. Poziția aceea îi conferea siguranță. Nu voise niciodată să fie o posesiune, însă nu putea nega că era o plăcere să fie posedată – de el, cel puțin. Nu îi aparținea, nu cu adevărat, nu mai mult de câteva săptămâni, în orice caz. Însă îi plăcea ideea că în acest moment anume era a lui, iar el era al ei.

– Am avut parte de mai mult somn decât aveam nevoie sau voiam, îl asigură ea. Voi dormi tot restul dimineții, probabil până la începutul după-amiezii.

– Mmm, murmură el, lipindu-și capul de gâtul ei. Știi cât de bine miroși acum? Miroși a sex, puțin a somn și a mine.

Simți că roșește. El mirosea a ea, plus mirosul lui. Era un parfum splendid.

– Sunt pe jumătate tentat să pun trăsura să se întoarcă acasă la mine, spuse el.

– Cum mi-aș explica absența?

– Ar observa Gina?

– Bănuiesc că da. Este obișnuită să mă aibă în preajmă.

– Păcat!

Când trăsura se opri, el coborî și apoi o ajută și pe ea să coboare. Cuprinzând-o cu brațul, o trase la piept și o conduse pe scări. Își scoase cheia, dar el i-o luă și deschise ușa. O strânse între degete când i-o întinse. Avea nevoie de ceva solid și ferm de care să se țină, ceva care să îi reamintească unde trebuia să fie.

Se aplecă, iar ea înălță capul, primind sărutul delicat.

– Spune-i surorii tale că o voi duce la plimbare cu barca după-amiază, zise el încet, înainte de a deschide ușa.

Era ridicol cât de tare își dorea ea să nu trebuiască să îl părăsească.

– Asigură-te că o vei însoți.

Încuviințând din cap, Tillie se strecură pe ușă și își ținu respirația când ușa se închise cu un sunet slab. O încuie, apoi se sprijini de ea și aștepta să audă sunetul trăsurii lui care pleca.

Când îl auzi, se îndreptă spre scări, întrebându-se cum putea să doarmă, știind că avea să-l vadă peste doar câteva ore.

Capitolul 14

Gina Hammersley începea să suspecteze că ea era cea care servea drept însoțitoare la aceste ieșiri. Deși știa clar că Rexton nu o curta pe ea, începea a bănui că s-ar putea să o curteze pe sora ei. Desigur, observase atracția care mocnea între ei de la prima ieșire în parc. Dar părea că nu se mai străduiau să o ignore sau să pretindă că nu exista.

Stând lângă ea pe banca din barcă, Tillie purta o rochie roz drăguță și ținea în mână o umbreluță de soare de aceeași culoare. Deși părea să cerceteze apa, uitându-se după peștișorii care înotau împrejur, privirea i se îndrepta necontenit spre Rexton, iar obrajii i se îmbujorau vizibil, de parcă el s-ar fi aplecat și i-ar fi șoptit ceva obraznic la ureche. Între timp, ochii lui se întunecau, mușchii dezgoliți de pe antebrațe se flexau într-un ritm și mai alert, iar barca înainta ceva mai repede. Era o priveliște fascinantă.

Nu prea înțelegea cum avea să-i aducă ei această ieșire oportunitatea de a se întâlni și de a sta de vorbă cu bărbați. Când își exprimă grija, Rexton o asigură că important era să fie văzuți. Dar toți cei care îi vedeau împreună și aveau ochi își puteau da seama că nu ea era cea de care era interesat marchizul.

Se temea că la finalul sezonului avea să fie în aceeași ipostază ca acum, neavând pe nimeni pentru ea.

Tillie își dorea ca el să nu-și fi scos haina și să nu-și fi suflecat mânecile atât de încet, atât de provocator, dând la iveală antebrațele acelea minunate, în care se sprijinise noaptea trecută, în timp ce cobora să o sărute pe umăr, după ce se încheiase una dintre partidele lor pasionale. Era ridicol că părul de pe antebrațe i se părea atât de masculin, că felul în care i se umflau mușchii lungi în timp ce vâslea era atât de îmbătător. Nu era de mirare că era atât puternic și că putuse să o poarte în brațe de parcă ar fi fost o pană.

Era o după-amiază de vară răcoroasă și încântătoare, dar ea se simțea de parcă s-ar fi plimbat prin New York, cu soarele bătând-o în cap și sufocându-se.

Înainte de a adormi, se convinsese că noaptea trecută fusese o aberație, că interpretase greșit intensitatea atențiilor lui pentru că trecuse atâta timp de când un bărbat nu îi mai arătase interes. Fusese disperată după asta, așa că își imagina că era mult mai mult decât în realitate. Deși, în momentul acela, era surprinsă că bărcuța nu lua foc de la privirile lui arzătoare.

Citea promisiuni acolo, jurăminte prețioase care îi spuneau ce urma a-i face când urma să o aibă din nou. Dumnezeule, era mult mai bine să fii amantă decât soție. Poate din pricină că aventurile erau ilicite și, drept urmare, aduceau ispite mai mari. Poate pentru că erau proscriși, încălcând legile lui Dumnezeu și ale omului. Poate pentru că erau pe deplin conștienți că timpul lor împreună era limitat. Că nu aveau să fie împreună până la moarte, astfel că fiecare moment era prețios.

Orice ar fi fost, se temea că toată lumea din bărcile din jur știa ce făcuseră cu o seară în urmă, ce aveau să facă din nou. Că puteau vedea asta ca un stigmat pe pielea ei, că știau exact unde fusese gura lui, unde ea tânjea să fie din nou.

– Poate că ar trebui să discutăm despre ce faci în privința Ginei, spuse ea, pentru a evita gândurile păcătoase, dar și pentru a se asigura că el avea, într-adevăr, un plan pentru a-i găsi un soț surorii ei.

– Cred că este un eveniment mâine-seară, răspunse el laconic, ca și când nu s-ar fi gândit deloc la asta.

– Da, balul Ainsley. Gina va fi acolo. Are oaspeți aleși. Ridică dintr-un umăr, lăsându-l să cadă la loc. Cel puțin așa era acum câțiva ani, când eram bine-venită. Nu am nici un motiv să cred că s-a schimbat. Nu citise nimic în ziarele de scandal care să indice că ducele și ducesa nu mai erau bine văzuți. Cum vei proceda acolo?

El privi înapoi, fără îndoială străduindu-se să se asigure că nu se izbea de cineva. Erau mai multe bărci în partea aceea a râului.

– Voi continua să o prezint, îi voi acorda toată atenția mea, voi dansa cu ea.

Tillie ura toate aspectele planului său. O făcea să fie oarecum geloasă, ceea ce nu-i plăcea. Voia ca el să danseze cu ea, să îi acorde ei toată atenția, să o însoțească și să o prezinte tuturor. Toate acestea erau imposibile. Însă și le dorea. Unde fusese când avusese dispoziția potrivită pentru a fi curtată?

– Îmi place cum conversați de parcă nu aș fi aici, spuse Gina, oarecum îmbufnată.

Tillie se întinse și îi strânse mâna.

– Scuze, scumpo. Am fost foarte nepoliticoși.

– Nu li se va părea ciudat oamenilor că participi subit la baluri, milord?

El se uită spre Gina, zâmbind cu căldură, însă nu cu ardoare, așa cum se întâmpla când privea spre Tillie.

– Cu rare excepții, le evit, într-adevăr. Mamele sunt toate cam insistente pentru gustul meu. Însă asta este în avantajul nostru, căci oamenii vor crede că sunt îndrăgostit lulea de tine. De ce aș merge dacă nu mi-ai fi furat inima?

– Dacă vei părea îndrăgostit, ceilalți s-ar putea să stea deoparte, din respect pentru tine, se simți Tillie obligată să sublinieze.

– Voi afișa doar atâta atenție cât să sugerez că sunt interesat, dar că nu mi-am luat nici un angajament.

– Pari să te pricepi la asemenea jocuri.

Ura faptul că părea deranjată de gândul acesta.

– Am prieteni care s-au îndrăgostit. Am avut șansa să îi văd făcându-se de râs. Sunt hotărât să fiu pus la pământ cu o oarecare demnitate.

– Înseamnă că ești deschis la dragoste?

– Sunt. Când va apărea femeia potrivită.

– Ce ar face ca o femeie să fie potrivită? întrebă Gina.

– Gina, nu întrece măsura, o mustră Tillie.

– De ce nu? M-a întrebat ce îmi doresc de la un soț. Sunt curioasă ce calități caută la o soție.

El râse.

– Nu eu trebuie să-mi găsesc pereche, micuțo.

Tillie se bucura că nu era pregătit să se căsătorească, deși era egoistă. Chiar dacă avea să fie, și asta curând.

– De ce nu? insistă Gina. Nu întinerești. Dacă mai aștepți mult, s-ar putea să nu mai poți produce o progenitură.

Gina avea dreptate. Avea nevoie de un moștenitor. Ciudat că, dacă Tillie ar fi fost măritată cu el, nu credea că ar fi deranjat-o dacă mama lui i-ar fi amintit că trebuia să o lase însărcinată repede. Ar fi vrut să îi ofere un fiu; îi intrase în cap că ar trebui să i-l dea acum. *Așa ceva* ar fi fost dezastruos. Dar, dacă ar descoperi că rămăsese însărcinată înainte de a pleca la New York, nu ar avea nici un regret. Ar pretinde că e văduvă...

Ce gânduri ridicole...

El se încruntă, ca și când ar fi fost profund atins de cuvintele surorii ei.

– Încă nu am împlinit treizeci de ani.

– Însă ești pe aproape, pun prinsoare. Te-aș putea ajuta să găsești pe cineva, în vreme ce tu vei face același lucru pentru mine.

– Nu se pune problema să căutăm soție pentru mine. Concentrează-te asupra ta. Nu ai nevoie să te lași distrasă.

– Dar...

– Are dreptate, o întrerupse Tillie, știind că, atunci când Ginei îi intra în cap o idee, nu renunța cu ușurință. Nu avem mult timp. S-a scurs deja jumătate din sezon. Trebuie să ne concentrăm să te căsătorești.

– Ca să mă poți abandona și să te întorci în America?

– Ca să-mi pot continua viața, da.

Nu avea să se simtă vinovată pentru asta. Sacrificase deja prea mult pentru Gina, rămânând acolo, când voia cu disperare să plece.

Își dădu seama că vâslele se opriseră, că nu mai întorceau apa. Rexton o privea, studiind-o, ca și când ar fi căutat ceva important.

– Îți lipsește? întrebă în cele din urmă.

– New Yorkul? Da, desigur. Teribil.

Maxilarul lui se încordă, ca și când nu i-ar fi plăcut răspunsul ei.

– Dar balurile? Societatea? Faptul că te simți bine în Londra?

Mai mult decât credea că era posibil. În tinerețe, se hrănise cu entuziasmul pe care i-l dădeau festivitățile, fiind mereu în mișcare. Nopțile și le petrecea la baluri, cine sau teatru. Ziua mergea la muzee, expoziții de artă, vizite. Făcuse și primise vizite.

– Nu contează ce îmi lipsește și ce nu.

– Ai rămâne dacă ai fi acceptată din nou în înalta societate?

Să rămână pentru a-l vedea căsătorindu-se cu o altă femeie? Un bărbat cu poziția lui nu se căsătorea cu o femeie aflată în situația lui Tillie. Dacă ar fi reprimită, nici un bărbat important nu i-ar cere mâna pângărită. El o privi cu o asemenea intensitate, încât ea se simți ca și cum ar fi fost din nou la tribunal, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra ei și că i se imputau păcatele. Îndurase asta pentru că știuse că în cele din urmă avea să-și câștige libertatea. Nu putea renunța din nou la ea.

– Trebuie să ne concentrăm exclusiv asupra Ginei. Așadar, mai întâi balul, apoi ce planuri ai?

El nu păru deloc încântat de răspunsul ei, dar nu putea să uite realitatea situației lor, adevărul situației ei: acceptarea nu avea să fie niciodată deplină.

– Apoi, vom vedea.

– Nu mi se pare că ai un plan.

– Aveam impresia că iubirea nu se planifică.

– Dar trebuie să acționăm într-un fel.

– Acționăm.

– Nu văd ce roade aduce activitatea noastră curentă.

– O, neîncrezătoareo. Scoase vâslele din apă, le așeză pe fundul bărcii și privi din nou peste umăr. Hei! Somerdale! Am văzut că te-ai oprit. Ai necazuri?

Contele, de aceeași vârstă cu Rexton, se făcu roșu ca racul.

– Nu, bătrâne. Doar mă odihnesc puțin. Se aplecă ușor. Ești cu domnișoara Hammersley?

– Da, și cu sora ei, încântătoarea Lady Landsdowne.

Omul fu surprins de declarație. La fel și Tillie. Încântătoare? Dacă nu ar fi știut că nu era cazul, ar fi zis că se străduia să o bage pe gâtul

cuiva. Ar fi trebuit să folosească epitetul pentru Gina. Însă Somerdale își scoase pălăria.

– Lady Landsdowne, domnișoară Hammersley. Aș putea să spun că arăți incredibil de bine astăzi?

Tillie nu credea că vorbea cu ea. Gina gândise probabil același lucru, căci zâmbi radioasă înainte de a spune:

– Mulțumesc, milord. Am observat că vâsleai pe lângă noi mai devreme.

– Am tendința să mă învârt în cerc.

– Mai ales când priveliștea e plină de doamne drăguțe, nu-i așa, Somerdale? întrebă Rexton relaxat.

– Într-adevăr. Nu prea e corect că tu ai două și eu nici una.

– Vrei să mă scapi de una? întrebă Rexton. Excedentul de greutate din barcă m-a epuizat.

Ea și Gina țipară în semn de protest auzind insulta. Tillie s-ar fi întins și l-ar fi pocnit în umăr dacă nu ar fi fost conștientă că gestul acela nu i-ar fi făcut bine reputației Ginei. Însă avea să încerce să-l pocnească mai târziu.

– Ei bine... Lord Somerdale părea să-și dorească deodată ca barca lui să ia apă și să se scufunde, iar el să se înece.

– Am putea da cu banul. Rexton scoase o monedă din buzunar. Dacă iese cap, o iei pe domnișoara Hammersley, iar dacă pică pajură, pe Lady Landsdowne. Crede-mă, mi-ai face un mare serviciu.

– Desigur, milord. Aruncă moneda.

Tillie se uită la moneda care se învârtea în aer. Rexton o prinse, o plesni de dosul palmei și o arătă.

– Cap.

Somerdale arăta de parcă tocmai ar fi fost invitat la o audiență cu regina.

– Splendid!

– Apropie-te.

Rexton puse moneda la loc în buzunar și se ridică. Barca se clătină. Tillie și Gina țipară din nou, dar de data aceasta de teamă și indignare. El întinse mâna spre Gina.

– Ridică-te foarte încet.

Fata făcu după cum i se porunci. Barca se mai clătină puțin, însă Rexton i-o transferă sigur pe sine lui Somerdale.

– Nu plecați departe. Lady Landsdowne are rol de însoțitoare și îmi va lua capul dacă va crede că am îngăduit să i se întâmple ceva

necuviincios surorii ei. Ne vedem la următorul pod. Trăsura mea așteaptă acolo.

– Da, milord. Nici o grijă. Mă voi purta ireproșabil.

– Așa să faci.

Rexton se așeză din nou pe bancă, iar Tillie privi cum Lord Somerdale se îndepărta radios cu sora ei.

– Ai riscat, spuse ea. Ar fi fost îngrozit dacă s-ar fi ales cu mine.

– Nu aveam de gând să te las să ajungi la el.

Cuvintele o făcură să simtă că se încălzește, că era specială, *plăcută*.

El îi aruncă moneda. Ea reuși să o prindă cu ușurință. O cercetă o parte, apoi pe cealaltă – care era identică cu prima. Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Ai trișat.

– Șșșttt. Luându-i moneda, îi făcu cu ochiul. Nu o spune prea tare. Nu vreau să se afle că uneori aranjez rezultatele.

– Dar o faci! Tot timpul.

– Nu tot timpul. Depinde cât de mult doresc ceva. Și voiam să rămân puțin singur cu tine.

Ca și când nu ar fi spus ceva care avea puterea să îi răstoarne lumea, se întinse nonșalant după vâsle, le cufundă în apă și, cu o mișcare puternică, puse barca în mișcare.

– Ai aranjat și sosirea exact la timp a lui Somerdale? întrebă ea.

– Nu. Dar m-am uitat în jur după cineva care părea interesat. Sora lui este căsătorită cu Drake, așa că știu din surse sigure că este fascinat de moștenitoarele americane și că își caută soție.

– Credeam că te străduiești doar să nu lovești pe cineva.

– Aveam și asta în vedere. Păcat că sunt oameni în jur, căci sunt disperat să te sărut.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să simtă fiori de dorință și nerăbdare pe buze și în alte zone pe care el le sărutase.

– Ne-ar submina eforturile pe care le facem pentru Gina.

– Într-adevăr. Îi era ceva mai ușor să vâslească acum. Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme.

Încet, ea își scoase mănușa, văzându-i mușchii de pe gât încordându-se în timp ce înghițea.

– O? Ce întrebare era?

Își strecura degetele în apa rece.

– Ai rămâne?

Ea cercetă apa cu pete de soare.

– Este o întrebare inutilă. Nu voi fi niciodată acceptată pe deplin aici. Și o știi cât se poate de bine.

– Îți lipsesc balurile?

– Le voi frecventa în fiecare seară când mă voi întoarce la New York. Ridică mâna și aruncă apă spre el, amuzându-se când văzu că se trase fără folos înapoi pentru a evita picăturile. Acesta este singurul răspuns pe care-l vei primi.

– Ai grijă, contesă. Dacă momești tigrul, s-ar putea să te trezești că te va mânca la cină diseară.

Ea aruncă din nou apă spre el.

– Mâine. Conform înțelegerii noastre, voi veni la tine a doua zi după o ieșire. Nu ai însoțit-o nicăieri ieri.

– Mă gândeam că, după noaptea trecută, vei dori să modifici condițiile.

Voia. Voia să le modifice astfel încât ea să meargă la el fie că avea loc o ieșire, fie că nu.

– Cred că este mai bine să rămânem la înțelegerea inițială.

– Fie-ți milă de mine, vrăjitoare. Doar n-o să mă lași să sufăr toată noaptea.

Niciodată nu posedase o asemenea putere. O făcea să urce pe niște culmi atât de înalte, încât o cuprindea amețeala. Să o vrea atât de mult, sa o dorească atât de tare.

– Absența mea din seara asta va face timpul pe care-l vom petrece împreună mâine să fie cu atât mai apreciat.

– Sunt mai mult decât dispus să arăt o mare apreciere și în seara asta.

Tillie izbucni în râs și se pocni cu mâna udă peste gură. Nu-și amintea ultima dată când mai scosese un sunet atât de vesel. Lăsând mâna jos, se uită la ea țintă, ca și când ar fi putut explica de unde venise sunetul.

Brusc, Rexton o prinse de bărbie, ridicându-i fața până când privirile li se întâlniră. Se aplecă spre ea, atras de sunet, fascinat, vrăjit.

– Trebuie să o faci mai des, spuse el încet.

„Nu o fac niciodată, cum ani întregi nu am mai făcut-o. Nu de când m-am căsătorit." Catalogase tot ce îi luase Downie și, cumva, trecuse cu vederea acest lucru. Cândva, fusese la fel de bucuroasă și de lipsită de griji ca Gina. Downie o transformase într-o ființă ofilită și bătrână.

– Mâine-seară o vei face din nou, mai mult, mai tare, și de ar trebui să te gâdil din cap până în picioare ca să te aud.

Ar fi făcut-o, era cât se poate de sigură. Dar nu îl putea lăsa să câștige, nu atât de ușor.

– Succes! Nu mă gâdil deloc.

Zâmbetul lui larg o făcu să își dorească să-și fi modificat într-adevăr condițiile înțelegerii, astfel încât să se întâlnească în seara aceea.

– Nu ai fost niciodată gâdilată de mine.

Promisiunea din cuvintele lui o îngrozi și totodată o incită. „Nu", aproape că imploră ea, „nu mă schimba, nu face nimic care să mă facă mai singură decât sunt deja".

Dar se temea că era prea târziu ca să îl mai roage ceva.

Capitolul 15

Rexton nu știa de ce o căuta întruna, de ce, de fiecare dată când vedea un păr negru mătăsos cu coada ochiului, îl cuprindea speranța că avea să o vadă pe ea. Tillie nu era la bal. Îi înțelegea motivele și ura că existau.

O însoți pe Gina în sala de bal, atrase câțiva gentilomi să îi semneze carnețelul de dansuri, vorbi în termeni flatanți despre ea – sugeră că ar arăta minunat la brațul oricărui lord – fără a insinua că și-ar petrece restul vieții cu ea. Dansă vals cu ea, apoi o lăsă în grija surorii lui, rugând-o pe Grace să se asigure că avea parteneri pentru alte dansuri. Faptul că se afla în sala de bal sufocantă îl făcea să simtă că îl strângea vesta.

Plimbându-se prin sala de bal, nu își mai dorise niciodată în viață atât de mult să fie în altă parte. Ciudat era că ar fi fost mai fericit să stea într-un salon, bând whisky cu Tillie, întrebând-o cum își petrecuse ziua, vorbind despre cărți, despre vreme sau despre cai. Sau pur și simplu bucurându-se de compania ei în tăcere. Era ciudat cât de des se gândea la ea, întrebându-se ce făcea acum și dorindu-și să fie cu el. Voia să o aibă în apropiere, complet îmbrăcată, zâmbind, cu mâna pe brațul lui. Nu era prea sigur când începuse să se gândească la fel de mult cum ar fi să fie cu ea și în afara patului.

Era un gând neliniștitor. Legătura lor avea să fie de scurtă durată. Ea stabilise un termen de încheiere. Chiar dacă o putea convinge să-l prelungească – lucru pe care era sigur că îl putea face apelând la puțină tandrețe –, merita mai mult decât o relație clandestină. Putea găsi o relație permanentă în America, dar aici, trecutul scandalos îi limita oportunitățile. Chiar dacă trecea cu vederea scandalul divorțului ei, nu putea garanta că nu le-ar afecta copiii. Știa cum era să fii odrasla unei femei pe care societatea nu o accepta pe deplin. Chiar și atunci când părea că toată lumea o iubea pe mama lui, auzise cuvinte urâte rostite în șoaptă și fusese subiectul multor insulte. Nu își dorea ca acest lucru să se întâmple cu copiii lui.

Ieși pe terasă, trase adânc în piept aerul răcoros al serii și se îndreptă spre un colț întunecat. Dacă Tillie ar fi aici, ar săruta-o în aceste umbre sau poate s-ar plimba prin grădină, abătându-se în cele din urmă de la potecă, pentru a găsi un loc izolat. Îl seducea cu o ferocitate ce o egala pe a lui. Îi lipsise cu o noapte înainte, îi lipsise că nu era în patul lui. După o singură noapte cu ea, cum se făcea că noaptea petrecută în absența ei se căsca deasupra lui ca un vid?

Urma să o aibă în seara aceasta și în următoarea. Și în cea de după, căci nu avea să mai îngăduie să treacă nici măcar o după-amiază sau o seară fără să o însoțească pe Gina undeva: în parc, la muzeu, la bal. Chiar dacă doar pentru o oră. Avea să respecte un minimum de condiții, astfel încât Tillie să fie obligată să vină la el.

Auzind un chibrit care se aprindea, se întoarse și îl văzu pe Landsdowne stând în apropiere cu un trabuc. Flacăra ilumină trăsăturile pe care Rexton ar fi vrut să le pocnească. Fu surprins de aversiunea totală pe care i-o stârnea omul. Contele nu apreciase ce avusese și, făcând asta, distrusese șansa lui Tillie de a fi fericită. Cel puțin de partea aceasta a Atlanticului. Poate că ea avea să-și găsească fericirea de partea cealaltă. Dar avea să o găsească fără el, și nu mai era sigur că el putea fi fericit fără ea.

Landsdowne stinse flacăra, scuturând iute mâna, trase adânc în piept și scoase un val de fum.

– Dorești una, bătrâne? De-abia atunci își dădu seama Rexton că privise încruntat spre el de când îl văzuse acolo. Văd că te ții de fustele Ginei. Fără Mathilda în seara aceasta.

– După cum bine știi, nu mai este invitată în saloane și la cină.

– O femeie cu o moralitate josnică nici nu ar trebui să fie. Am auzit că ai mers cu barca cu ea.

– Și?

– Dacă ai vreo speranță ca Gina să fie acceptată, ai face bine să o ții pe dezgustătoarea ei soră în umbră...

Rexton se mișcă rapid, prinzându-l pe Landsdowne de revere și scuturându-l. Trabucul zbură.

– Vei înceta să mai folosești cuvinte urâte la adresa lui Tillie.

Contele făcu ochii mari.

– Dumnezeule, nu Gina te interesează, ci târfa cu care m-am însurat. Își desface picioa...

Lovitura fu rapidă și puternică. Auzi trosnetul cartilajului, în ciuda geamătului contelui. Îl făcu să se simtă bine.

– Ai grijă ce spui despre ea.

– Este o cățea...

Încă o lovitură, urmată de un nou geamăt.

– Nu asculți, Landsdowne.

– Nu merită devotamentul tău, Rexton. Nu îți va răspunde cu aceeași monedă.

Patosul lui era înăbușit pentru că își ținea batista la nas, încercând să oprească șuvoiul de sânge.

Rexton nu îi câștigase devotamentul. Era cu el pentru că voia să o ajute. Dar asta nu însemna că nu era demnă de devotament sau de respect.

– Trebuie să mă întreb, Landsdowne, ce defecte ai de ai făcut-o să se uite la alt bărbat – un lacheu, pentru Dumnezeu!? Nemaisuportând să îl atingă, îl împinse pe conte. Apoi făcu un pas spre el. Landsdowne tresări. Mama m-a învățat că, dacă nu am nimic bun de spus despre cineva, ar trebui să-mi țin gura. Urmează sfatul – și urmează-l bine. Căci, dacă mai aud că rostești chiar și un singur cuvânt urât despre Tillie, s-ar putea să înceapă să circule zvonuri cu privire la lipsa ta de... virilitate. Am destui prieteni și o familie îndeajuns de mare încât să mă asigur că vorbele vor circula foarte repede. Fii atent la ce spun: nu vei mai putea scoate capul în lume nicăieri fără să te simți judecat. Al dracului să fiu, s-ar putea să o fac oricum, ca să înțelegi mai bine cum se simte fosta ta soție.

– Merită să fie batjocorită și bârfită.

– Nu, Landsdowne, nu merită. Și cred că știi al naibii de bine.

– A vrut să divorțeze. Nu i-a păsat de scandal.

– Din nou, trebuie să mă întreb de ce. Știu că ai fost necredincios. Dar bănuiesc că a fost mai mult de atât. Roagă-te ca, dacă voi afla vreodată detaliile, să nu-mi vină să te pocnesc din nou.

Răsucindu-se pe călcâie, îl lăsă pe conte bălmăjind niște sunete neinteligibile. Fusese necredincios. Divorțase de soția lui. Cu toate acestea, apărea în societate fără a suporta nici o consecință, în vreme ce lui Tillie i se refuza ocazia de a valsa într-o sală de bal plină, de a valsa în brațele lui Rexton. Nu se gândise niciodată la cât de nedrept era. Însă o făcea acum.

Îmbrăcată cu cămașă de noapte și cu halat, Tillie privea melancolică pe fereastra dormitorului, așteptând nefericită ca Gina să se întoarcă de la bal. Se gândea la Rexton valsând cu sora ei, valsând cu o grămadă de tinere, și tânjea să fie ea cea pe care o ținea în brațe. Își imagina cum ar fi stat cu el în sala de bal, plimbându-se printr-o grădină îngrijită si furându-i un sărut în spatele unui spalier.

În primul ei sezon, pe când nu era legată de nici un bărbat și nu era atinsă de scandal, se distrase de minune: râdea, discuta trăsăturile diverșilor gentilomi și bârfea. Oftă. Nu avea să mai bârfească niciodată, și nu doar pentru că nu urma să mai fie primită într-o sală de bal, ci pentru că acum înțelegea cât durea și că deseori povestea era mult mai complicată decât își dădea lumea seama de fapt. O traversă un fior de bucurie văzând trăsura oprindu-se pe aleea luminată de lămpile de gaz. Sări în picioare și se așază în spatele perdelei trase, astfel încât să poată vedea fără ca silueta ei să fie vizibilă – nu voia să pară ca un copil cu nasul lipit de vitrina magazinului de dulciuri –, și se uită cum Rexton coborî pe portiera pe care i-o deschisese lacheul. Se mișca atât de lejer și era atât de chipeș. Chiar și ceva atât de simplu – coborârea lui din trăsură – o făcea să simtă fluturi în stomac de nerăbdare.

El o ajută pe Gina să coboare, spunând ceva, dar Tillie nu îl auzi. Sora ei își dădu capul pe spate și rase. Tillie o invidia pentru nonșalanța cu care râdea și pentru faptul că avusese norocul ca să o facă marchizul râdă. Păreau a fi extrem de în largul lor împreună.

Urmă servitoarea. Tillie nu-i mai văzu când se apropiară de ușă. Nici un minut mai târziu, Rexton se apropia de trăsură. Se opri, scoase pălăria de pe cap și ridică privirea spre fereastra ei. Poate că nu era atât de invizibilă pe cât credea sau poate că simțise că îl privea.

I se uscă gura și simți un fior de încântare, căci el se oprise să ridice privirea spre fereastră.

Apoi Rexton urcă în trăsură și plecă. Ea știa că el nu avea să fie departe: la capătul aleii, așteptând-o în întuneric.

Schimbându-și mimica pentru a-și ascunde nerăbdarea, se așeză pe scaun și deschise cartea care îi ținuse companie sau i-ar fi putut ține dacă gândurile nu i-ar fi zburat departe de atâtea ori în seara aceea. Lăsase ușa dormitorului larg deschisă, astfel că nu fu surprinsă când Gina trecu pe lângă ea, se opri și intră.

– O, ești încă trează, văd.

Tillie puse cartea deoparte.

Nu pot dormi până nu ajungi acasă în siguranță. Cum ți-a fost seara?

– Splendidă. Zece dansuri cu diverși lorzi. O grămadă de povești cu doamnele. Ducesa de Lovingdon m-a luat sub aripa ei – fără îndoială, la îndemnul fratelui său. El a dispărut pentru scurt timp.

Tillie nu voia să se gândească la faptul că se putea ca el să fi plecat pentru a se întâlni în secret cu o doamnă în grădină. Aveau o înțelegere. Nu și-ar fi încălcat promisiunea de a nu petrece timp cu o altă femeie. Dar și Downie făcuse aceeași promisiune în fața lui Dumnezeu și o încălcase cu ușurință.

– A dansat mult?

Ura că întrebase, că sunase ca o nevastă posesivă.

– A valsat cu mine, desigur. De două ori. Dar, în afară de asta, nu l-am văzut învârtindu-se cu nimeni prin sala de bal.

– Atunci, mă întreb unde s-a dus.

– Se joace cărți, poate. Gina se așeză pe marginea patului. Cred că te curtează în secret.

– Ce idee prostească!

– A vorbit numai despre tine.

Tillie nu intenționa să lase să se vadă câtă plăcere îi făcea asta.

– Trebuie să fi fost o conversație scurtă.

– Dimpotrivă. Nu mai termina cu întrebările.

Tillie se încruntă.

– Ce vrea să știe?

– Întreabă o mulțime de lucruri despre viața noastră la New York.

– Ei bine, atunci e clar că întreabă de tine.

Gina zâmbi.

– Nu. Vrea să știe lucruri despre locuința noastră de acolo. Dacă vei locui acolo când te vei întoarce în oraș. Ce facem în New York. Dacă *tu* mergi la teatru, în parcuri. Ce *îți* place să faci pentru a te distra. Totul se învârte în jurul tău.

Privi spre cartea din poală, trecându-și degetul peste marginea ei.

– Presupun că ar trebui să fiu flatată.

– Cred că te vei întâlni cu el în secret după ce plec.

Tillie ridică brusc capul, atât de repede, încât auzi ca îi trosnește gâtul.

– Nu fi ridicolă! Sunt îmbrăcată de culcare.

– Bineînțeles. Am uitat că nu te poți schimba după miezul nopții.

– Gina...

– E în regulă, Tillie. Sora ei se ridică de pe pat, veni spre ea și o privi cu un zâmbet senin. Vreau să fii fericită. Te face să fii astfel, nu-i așa?

– Îmi place de el, într-adevăr. Mai mult de atât nu avea să recunoască. Însă nu poate ieși nimic de durată din asta.

„Între noi. Între ei."

– De ce nu?

Tillie se ridică și începu să umble prin cameră.

– Pentru că sunt pătată de scandal.

– E limpede că nu-i pasă. Oamenii vă văd împreună...

Tillie se răsuci repede.

– Ne văd pe toți trei împreună. Știu că sunt însoțitoarea ta. Presupun că mulți pun asta la îndoială. Nu sunt bună pentru el. Nu pe termen lung. Și nu contează. Nu asta vrea.

El îi spusese clar de la început. Nu voia decât o aventură. Și ea voia la fel. Nu avea nici o dorință să fie legată aici. Îndreptându-se spre sora ei, îi luă mâinile.

– Nu îți face griji pentru mine, scumpo. Este sezonul tău. Trebuie să ne asigurăm că ești fericită, că găsești bărbatul potrivit.

– Ai dreptate, cred că mă vor vizita doi gentilomi mâine. Voi dori să fii prezentă, să-mi spui ce crezi.

– Da, desigur.

Gina căscă.

– Acum trebuie să merg la culcare. Nu mi-ar fi de folos să moțăi în timp ce vor încerca să mă curteze.

– Somn ușor!

Gina îi aruncă un zâmbet strengăresc, cu un licăr în ochi.

– Și ție!

După ce sora ei plecă, Tillie se așeză din nou pe scaun și își luă cartea, prefăcându-se că citește. Ce voia să facă de fapt era să o ia la fugă din casă și să alerge spre trăsura care o aștepta, spre bărbatul care era acolo pentru ea. Desigur, s-ar putea să nu mai fie acolo. S-ar putea să fi renunțat să spere că ea avea să apară. Dar simțea că trebuia să mai aștepte câteva minute, trebuia să îi acorde timp Ginei să se bage în pat înainte de a ieși din casă. Chiar dacă sora ei bănuia adevărul, nu intenționa să i-l confirme. Totuși, era dificil să aștepte când voia atât de mult să fie cu el. I se părea tulburător cât de atrasă era de el. Așa că se forță să aștepte nu mai puțin de o jumătate de oră pentru a-și dovedi că o putea face.

Apoi, își luă pelerina, și-o puse pe ea și ieși în hol. Era liniște deplină. Fără îndoială, Gina adormise. Tillie coborî scările în viteză și ieși pe ușă. Încălțată cu papuci de casă, alergă de-a lungul aleii. Înaintarea îi fu brusc oprită de un braț care o cuprinse și o lipi de un trup tare. Țipătul îi fu acoperit de o gură caldă și seducătoare. Cuprinzându-i gâtul cu brațul, se topi la pieptul intrusului, recunoscătoare că nu mai trebuise să petreacă nici măcar un minut fără a fi cu el, împresurată de parfumul lui, bucurându-se de gustul lui, de entuziasmul și de apropierea lui.

Retrăgându-se, îl privi.

– Ce faci aici?

– Nu voiam să te las să mergi pe întuneric până la trăsură. Se uită în jos. Ce naiba porți?

– Hainele de noapte. Am presupus că vom merge direct în pat după ce vom sosi la tine acasă.

El îi zâmbi agale, strengărește.

– O vom face acum.

De la fereastră, Gina privi cum Tillie era înhățată de Rexton. Se simți vinovată că nu își desprinse privirea când marchizul o sărută pe sora ei. Trupurile lor se topiră practic, devenind unul. Apoi plecară pe alee, fără îndoială spre trăsura lui care aștepta.

Aveau o întâlnire.

Oftă. Deși era bucuroasă că marchizul era atras de sora ei, nu era deznodământul pe care și-l dorea. Spera ca Rexton să facă în așa fel

încât Tillie să fie acceptată din nou. Sora ei merita mai mult decât o aventură. Merita să se căsătorească.

Era limpede că nu avea să obțină asta aici. Gina trebui să-și dubleze eforturile de a se căsători, astfel încât Tillie să se poată întoarce la New York, unde, spera, urma să găsească un bărbat care să-i aprecieze valoarea.

Capitolul 16

A doua zi dimineața, Tillie simți că o atinge cineva pe umăr și privi printre gene spre servitoarea ei.

– Este timpul, milady.

Ceruse să fie trezită la prânz. Întinzându-se languros, recunoscu că noaptea trecută trupul ei fusese folosit bine și cu adevărat – în cele mai splendide feluri. Dumnezeule, Rexton era atât de talentat, încât ar fi făcut o avere dacă și-ar fi oferit serviciile în domeniu. Se încruntă. Exista o denumire pentru bărbații care își vindeau trupul? Făceau bărbații așa ceva? Poate că avea să îl întrebe. Fără îndoială știa. Părea să știe tot felul de lucruri scandaloase.

După ce se pregăti pentru ziua aceea, îmbrăcând o rochie bleumarin simplă, închisă până la gât și care îi acoperea încheieturile, potrivită pentru cineva care îndeplinea rolul de însoțitoare, se îndreptă spre sufragerie. Gina era deja acolo. Ridică privirea din farfurie.

– Ei bine, ai dormit până târziu.

– Aveam nevoie să dorm mai mult, după ce am stat aseară până târziu să te aștept.

Așezându-se, îi făcu semn majordomului că era gata să fie servită. Acesta schiță un gest spre un lacheu din apropiere.

– A sosit ceva pentru tine, spuse Gina pe un ton misterios.

– Ce să fie?

Flori, poate, de la Rexton Nu ar trebui să fie atât de evident cu atențiile. Gina observase, dar nu trebuia să își dea seama nimeni altcineva. Trebuia să fie interesat de sora lui.

– Nu știu. Este împachetat. Griggs l-a pus pe biroul tău. Am fost tentată să trag cu ochiul, dar m-am abținut.

– Știm de la cine este?

Gina clătină din cap.

– Nu, nu există absolut nici un indiciu. Griggs a spus că omul care l-a livrat nu purta livrea, așadar, nu avem de unde să știm. Poate că ai un admirator secret. Sau nu atât de secret.

– Sincer, Gina, vezi mai mult decât ar trebui.

– Te-ai căsători cu el dacă ai putea?

Ea clătina din cap.

– Sunt o năpastă când vine vorba despre căsătorie. Toată Londra îți va spune asta.

– Rexton o crede?

– Nu contează. Plec la New York.

– Atunci, presupun că trebuie să mă asigur că soțul meu este dispus să călătorească peste ocean.

– Într-adevăr.

Tillie nu știa dacă mâncase vreodată atât de repede. Era nerăbdătoare să descopere ce conținea pachetul. Se pare că Gina era la fel de nerăbdătoare, căci i-o luă înainte pe hol, apoi se opri, dându-și dramatic ochii peste cap.

– Grăbește-te!

– Nu pleacă nicăieri.

Era mai mare decât se așteptase. Poate cam de trei palme lățime și tot atâtea înălțime. Desfăcu sfoara. Hârtia alunecă. Ridică ezitant capacul cutiei, icni surprinsă și scoase o zână de piatră, cu un zâmbet năstrușnic, cu picioarele îndoite sub ea și ținând un bilet în poală. Puse statueta deoparte și desfăcu biletul.

„Ce rost are o grădină fantezistă fără o mică zână?"

Zâmbind radioasă, strânse foaia la piept.

– Este de la Rexton? întrebă Gina.

– Nu scrie.

Gina o împunse în braț.

– Dar este, nu-i așa? Altfel, nu ai părea atât de topită din pricina unei bucăți de piatră.

– Nu sunt topită și nu este doar o bucată de piatră. Este pentru grădina mea.

– Ar fi fost mai bine să fie bijuterii.

Nu, nu ar fi fost, iar el o știa. Intuise ce ar bucura-o. Nu i se părea că mica ei grădină era înjositoare sau o pierdere ridicolă de timp, așa cum credea Downie. Rexton nu o înjosea niciodată, nu o făcea niciodată să se simtă că nu se ridica la înălțimea lui.

Câteva ore mai târziu, după ce Gina fusese vizitată de doi lorzi, Tillie se schimbă în hainele de grădinărit și luă zâna să îi facă loc printre flori. Voia să o așeze în așa fel încât să fie clar vizibilă, dar totodată parțial ascunsă în spatele florilor, ca și când ar fi fost sfioasă și nu ar fi vrut să fie văzută.

Îngenunchind, o mișcă puțin spre dreapta, o trase puțin înapoi, o idee mai în față, căutând locul perfect...

– Mathilda.

Tresărind, ridică privirea spre bărbatul care stătea deasupra ei. Acesta își scoase pălăria, iar soarele căzu asupra lui. Ea icni.

– Dumnezeule mare, ce naiba ai pățit la față?

Ea se ridică, întinse mâna și se opri înainte de a atinge nasul groaznic de deformat și ochiul umflat. Downie nu fusese niciodată genul care să accepte alinare.

– Se pare ca ai un susținător, spuse el încet.

Rexton. Era încântată și totodată îngrozită de ideea că el îi făcuse asta. Spre deosebire de gentilomii de la club, Downie nu o atacase.

– Ce ai făcut să îi meriți furia?

– Crezi că am meritat-o?

– Nu cred că îi stă în fire să împartă pumni în stânga și în dreapta fără motiv.

El lăsă privirea în jos, ca și când s-ar fi străduit să decidă dacă pantofii trebuiau lustruiți.

– E posibil să fi spus ceva necuviincios la adresa ta.

Apoi ridică privirea. Ea nu își amintea să-l fi văzut vreodată părând vinovat sau plin de remușcări. Așa arăta acum.

– Putem să ne plimbăm puțin?

Se plimbaseră adesea înainte de a se căsători. Niciodată după aceea. După ce se cununaseră, se schimbaseră foarte multe.

– Da, desigur.

El nu-i oferi brațul. Ea nici nu se așteptase să o facă. Relația lor fusese în mare măsură bazată pe obligații, nu pe dorință. Nu își dăduse seama că avea să fie astfel până nu se căsătorise cu el.

– Îmi este dor de grădină, spuse el melancolic.

– Este partea mea preferată din reședință, recunoscu ea.

– Nu am apreciat niciodată că lucrai în grădină.

– Nu e ca și când aș lucra cu adevărat, Downie, având în vedere că îmi aduce atâta pace și bucurie.

Se calma săpând pământul și se liniștea aranjând plantele. Acestea nu o judecau niciodată, nu îi găseau nici o vină.

– Ai o legătură cu el?

Era interesant că, de când sosise, evitase să îi spună lui Rexton pe nume.

– Nu te privește câtuși de puțin.

– Nu te poate lua în căsătorie, să știi. Bărbații de rangul nostru nu se însoară cu femei *divorțate*.

Sublinie cuvântul ca și când doar ea era responsabilă pentru situația în care se afla.

– După ce am fost căsătorită cu un englez, te asigur că nu mă interesează să mă mărit cu altul. A fost o viață extrem de rece și de singuratică.

El încuviință din cap.

– Am greșit că m-am căsătorit cu tine, dar aveam nevoie de bani.

– Știu foarte bine. Poate că zestrea mea îți va permite să te căsătorești din dragoste data viitoare.

După câte se părea, divorțul nu atârna ca o tinichea de coada bărbaților.

Suspinând din rărunchi, el clătină din cap.

– Femeia pe care o iubesc este căsătorită cu altul.

– Este cea pe care ai întâlnit-o la Nightingale sau îi ești necredincios și ei?

Nu îi dăduse niciodată detalii despre ea. Recunoscuse doar că avea o legătură când îl înfruntase. El se opri și se întoarse spre ea.

– Este singurul fel în care acceptă să ne întâlnim. Se teme că, dacă ne întâlnim în altă parte, vom fi văzuți și va fi recunoscută. Clubul mă face să mă simt ca și când ceea ce avem este... ieftin. Are trei copii. Mă uit la ei și mă întreb dacă vreunul dintre ei ar putea fi al meu.

Își feri privirea, uitându-se spre copaci. Timp de o clipită, lui Tillie i se păru că vede lacrimi în ochii lui. Își drese glasul.

– Dacă îmi ceri să te iert, nu pot, spuse ea încet. Meritam mai mult. Meritam să-mi fii fidel.

El își drese glasul din nou, îndreptându-și umerii înainte de a se întoarce iar spre ea, acordându-i întreaga atenție. O privi direct, mai direct decât o făcuse vreodată când fuseseră căsătoriți.

– Așa este. Am fost un ticălos. Slab. Mi-a păsat doar de propria mea fericire – am pus mâna pe ea, și totuși era deja departe de mine. Bănuiesc că, dacă ți-aș fi fost devotat, aș fi putut să ajung

să te iubesc în timp. Dacă credea că o făcea să se simtă mai bine, se înșela amarnic. Ei îi venea să îi facă ochiul drept să se asorteze cu cel stâng. Presupun că nu vrei să încercăm din nou.

Ea izbucni brusc în râs, tare și cu asprime. Un râset abrupt și puternic, care o făcu să simtă o durere în piept.

– Nu. Dumnezeule mare, nu!

– Așa mă gândeam, dar am zis că nu am nimic de pierdut dacă întreb. În afară de faptul că îmi e rănită mândria, poate.

Ea spera că da. Nu era prea frumos din partea ei, dar el reușise prin egoismul lui să-i distrugă viața.

– De când te-am descoperit cu lacheul, nu te-am vorbit de bine, spuse el. Voi înceta să fac asta. Nu o meriți.

– Acum, de ce ți-ai schimbat părerea?

– Rexton s-a întrebat de ce te-ai dus cu un alt bărbat. Sunt forțat să recunosc că s-ar putea să am un rol în purtarea ta. Însă aș fi vrut să mă înlocuiești cu cineva mai bun.

– În momentul acela, am simțit că am făcut-o.

El se albi.

– Am meritat-o, presupun.

– Mi-ai frânt inima, Downie. Da, mama a vrut să mă căsătoresc cu cineva cu titlu, dar nu crezi că, dacă asta ar fi contat pentru mine, m-aș fi căsătorit cu un duce?

El oftă din nou, studiindu-și pantofii. În cele din urmă, o privi.

– Dacă ne vom mai întâlni în societate, stai liniștită, voi fi politicos.

– La fel și eu. Deși nu își putea imagina nici o împrejurare în care s-ar fi putut întâlni în societate.

– Prea bine. Își puse pălăria pe cap. O zi bună, Mathilda!

Nu făcuse decât trei pași, când ea strigă:

– Downie?

El se întoarse spre ea. Își blestemă neputința de a fi crudă.

– Nu am făcut nimic altceva în afară de a-l săruta pe lacheu.

El clipi, deschise gura, o închise și clipi din nou.

– Nu ai negat că ai avut o aventură cu el.

– Îmi doream mai mult să divorțez decât să am o reputație impecabilă.

Cu el se ofilea ca florile lăsate fără apă. El râse înfundat.

– Bine jucat, Matilda. Însă mă tem, draga mea, că nu mă voi strădui să clarific lucrurile în cazul *acesta*. M-ar putea face să par și mai ridicol.

Apoi se îndepărtă. Nu avea nevoie ca el să clarifice lucrurile. Era divorțată. Nimic nu avea să schimbe asta sau rușinea pe care i-o adusese acest fapt.

Capitolul 17

Fără să se gândească, Tillie întorcea din când în când paginile cărții pe care o ținea în poală, dând impresia că era absorbită de lumea pe care o crease autorul, când, de fapt, era foarte atentă la fiecare respirație, oftat și clinchet al ceștilor de ceai, din salonul unde stătea, la o distanță discretă de Gina și de gentilomul care o vizita, contele de Somerdale.

Nu putuse să contribuie cine știe ce la comentariile Ginei vizavi de adevărata identitate a domnului Darcy. Se părea că Somerdale era vag familiar cu Jane Austen – îndeajuns încât să știe că era, de fapt, o scriitoare –, dar mărturisi că nu se dădea în vânt după cărți. Prefera activitățile care provocau limitele corpului – precum vâslitul. Și călăritul. Și dansul. Cu el, Gina ar avea fără îndoială o viață activă, dar Tillie nu își putea imagina bărbați mai plictisitori decât cei care nu își exersau mintea citind.

Totuși, gentilomul părea oarecum devotat Ginei, descriindu-i moșia familiei ca și când avea să o împartă cu ea într-o zi. Gina părea destul de fericită în compania lui, zâmbind larg și nedesprinzându-și privirea de la el nici măcar o clipă. Era ciudat. Tillie știuse de la început că Rexton nu era potrivit pentru Gina. Credea același lucru și în privința lui Somerdale, dar nu reușea să își dea exact seama de ce nu i se părea potrivit. Poate că vina era mai curând a ei și a dorinței ei ca Gina să nu se căsătorească prea curând, căci din momentul acela timpul pe care îl putea petrece cu Rexton se încheia. Și se bucura de el mai mult decât ar trebui.

Auzi bătaia ușoară care se auzi la ușa de la intrare și se strădui să își liniștească inima care o luase la galop. Putea să fie un nou vizitator pentru Gina, dar, când acesta intră în salon fără a fi anunțat, aproape

că sări în picioare de bucurie, apoi își înăbuși zâmbetul, căci era de neconceput să fie văzută atât de fericită în prezența lui Rexton. În plus, Somerdale avea nevoie să fie convins că Rexton era aici pentru Gina. Dacă ar fi dezvăluit altceva, planurile lor ar fi putut fi subminate.

Se pare că Somerdale fusese convins, căci și el sări în picioare, uitând că ținuse în echilibru pe coapsă o ceașcă de ceai și o farfurioară, căci ambele zburară în aer.

– Milord. Privind în jos, apoi în sus, se uită la Gina, se întoarse la marchiz, cu chipul devastat de vinovăție, ca și când ar fi fost prins furând prețioasele bijuterii ale familiei. Vizita mea la domnișoara Hammersley este cât se poate de inocentă, te asigur nu încerc să ți-o fur...

– Este absolut în regulă, Somerdale, spuse Rexton. Nu mi-am menționat intențiile și nici nu i-am cerut mâna. În plus, apreciez competiția.

Somerdale se relaxă vizibil.

– Mă voi strădui să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Se întoarse spre Gina. Trebuie să plec.

– Trebuie? întrebă Gina. Aș vrea să nu îi dai voie lui Lord Rexton să te alunge.

– O, nu e asta...

Deși Tillie bănuia că exact asta era, ceea ce în opinia ei îl făcea să nu fie bărbatul potrivit pentru Gina.

– Mi-ar plăcea nespus să mă duci la o plimbare prin parc, spuse Gina cu îndrăzneală, fluturând din gene spre el. Sora mea și Lord Rexton ar putea să ne însoțească.

– Tare mă îndoiesc...

– Splendidă idee, spuse Rexton înainte ca Somerdale să apuce să încheie. Poate că mă poți învăța câte ceva când vine vorba despre a face curte unei femei, amice.

Tillie știa că era imposibil, și, chiar dacă nu ar fi fost, era sigură că bărbia contelui era pe cale să atingă covorul, atât de tare căscase gura.

– Ca să fiu sincer, milord, mi-ar plăcea foarte mult să o duc pe domnișoara în parc.

– Atunci, haideți să plecăm, ce spuneți? Rexton se inclină ușor spre ea. Dacă nu te deranjează, ai dori să mă însoțești, Lady Landsdowne?

– Începeam să mă întreb dacă voi fi inclusă în această conversație și dacă mi se va cere opinia în legătură cu ideea ridicolă de a-i permite lui Somerdale să însoțească o domnișoară față de care ai arătat interes.

– O, Tillie, nu-mi strica plăcerea. Aș dori foarte mult să mai petrec puțin timp cu Lord Somerdale. Sora ei se întinse și îl bătu pe braț pe conte. Acesta se umflă în pene de mândrie. Apoi voi lua un ceai cu Lord Rexton. Până mă hotărăsc, nu văd de ce nu pot să am mai mulți pretendenți. În plus, nu ți-ar strica puțin soare. Ești mult prea palidă în ultima vreme. Mă duc să iau umbrelușele de soare, bine?

Tillie se gândi să obiecteze, dar, în cele din urmă, se hotărî că nu ar fi fost rău ca Gina să fie văzută cu doi gentilomi, chiar dacă al doilea mergea alături de Tillie, urmându-i pe sora ei și pe Somerdale.

Merseră spre parc cu trăsura deschisă a lui Rexton, astfel că Tillie bănui că intenționase să le aducă în parc oricum, însă la o plimbare cu trăsura, nu pe jos.

– Nu știu de ce nu am rămas în trăsura ta, mormăi ea.

– Prezența mea îl intimidează pe Somerdale.

Ea bănuia că prezența lui intimida pe toată lumea.

– Dă-mi brațul, spuse Rexton încet.

Ea nu se conformă, ci făcu o mină dezaprobatoare.

– Ai putea măcar să te prefaci că ești puțin gelos când un bărbat îți încalcă teritoriul.

– Dar nu o face.

– Ar trebui să creadă că așa este.

– Nu vreau să exagerez. Dacă e convins că am intenții serioase, va da bir cu fugiții.

Întinse mâna și îi cuprinse încheietura între degete. Ea se trase. O strânse mai tare.

– Nu face o scenă, îi porunci. Nu ar fi bine deloc pentru scopurile Ginei.

Mijindu-și ochii, ea se relaxă, lăsându-l să îi pună mâna în scobitura brațului.

– Mult mai bine, murmură el.

Expresia lui de pură satisfacție o făcu să vrea să râdă și să îl pocnească în același timp.

În ultima săptămână, râsese mai mult cu el decât își amintea că râsese în toată căsnicia ei.

– Vreau să te văd diseară, spuse el.

– Nu ai dus-o pe Gina nicăieri ieri, îi reaminti ea.

– Cred că a venit momentul să uităm de regula asta. În plus, dacă nu mă înșel în privința interesului lui Somerdale, nu voi mai avea prea multe nopți cu tine.

Nici ea. Nu voia să își facă un obicei din a petrece toate nopțile cu el, căci ar fi îngrozitor de dificil să înfrunte toate nopțile care o așteptau fără el.

– Am planuri pentru astă-seară.

– Cum ar fi? întrebă el pe un ton scăzut, sec și repezit.

O clipă, ea aproape crezu că s-ar putea să fie gelos.

– Am început o carte nouă în după-amiaza asta. Vreau să o termin astă-seară.

– O poți termina acasă la mine.

Ea clătină din cap.

– Nu cred că este o idee bună să petrecem toate nopțile împreună.

– Nu vor fi *toate* nopțile, ci doar un număr limitat, și probabil Somerdale va face ca numărul acesta să fie unul mic.

El nu se obosi să își ascundă nemulțumirea.

– Astăzi este prima zi în care a venit în vizită. Nu îi va cere mâna imediat. Te rog, haide să nu ne certăm din pricina asta.

El încuviință scurt din cap, iar ea îi luă gestul drept aprobare. Dacă nu i-ar fi păsat de el atât de mult, s-ar fi dus în seara aceea la el. Problema era că inima ei se implica mai mult decât trebuia.

– Pare îndrăgostit lulea, spuse Rexton.

– Da, așa e. Dar nu și ea.

– Nu și-a desprins ochii de la el.

– Știu, dar...

Neputând să spună exact ce o deranja, își mușcă buza de jos.

– Dacă mai faci asta, te voi trage în spatele unui copac și te voi săruta.

Tresări și privi spre el. Părea extrem de serios.

– Să fac ce?

– Să îți muști buza aceea ademenitoare. Cel care ar trebui să te muște sunt eu.

Ea se îmbujoră.

– Vai, ce lucruri spui!

O făcea să se simtă incredibil de puternică și de fermecătoare.

– Lucrurile pe care le fac sunt mai bune decât cele pe care le spun. Și, vai, ce ți-aș mai face exact în momentul acesta.

Ea vedea în privirea lui cam la ce fel de lucruri se referea. Lucruri obraznice, incredibile.

– Fii cuminte.

– Îmi place la nebunie când roșești. Probabil roșise și mai tare. Părea că se încălzise brusc afară. Vino la mine astă-seară, și te voi face să roșești peste tot.

Ar face-o. Știa fără nici o rezervă. Trebuia să schimbe conversația.

– Spune-mi tot ce știi despre Somerdale. Este capabil să iubească profund, crezi?

– Când vine vorba despre sora ta, bănuiesc ca orice bărbat este.

Nu îl putea contrazice. Gina era adorabilă. Cândva, și Tillie se considerase astfel, dar acum era fragilă și rece, temându-se să își încredințeze inima unui bărbat, chiar și lui Rexton. Motivul pentru care nu putea să meargă la el în fiecare seară. Trebuia să-și protejeze inima. Cum se descurcau celelalte amante? se întrebă ea.

Cel puțin, în relația ei cu Rexton, avea oarecare putere. Însă nu știa dacă asta urma să ușureze lucrurile când timpul petrecut împreună avea să se sfârșească.

Rexton era un ticălos egoist. Nu voia ca ea să se întoarcă la New York. Nu voia ca sezonul să se încheie și nu voia ca legătura pe care o avea cu ea să se termine. Voia să o mai vadă râzând, zâmbind, stând în preajma lui. Voia ca oamenii să o vadă plimbându-se cu el și să știe că era interesat de ea – nu de sora ei. Nu-i mai păsa că fusese văzută sărutându-se cu un lacheu, că era divorțată și că nu era potrivită pentru un bărbat care avea să devină duce într-o zi.

– Ți-a plăcut caruselul? întrebă el relaxat, știind că ar trebui să fie mai atent la cuplul din fața lor, asigurându-se că Somerdale nu făcea nimic pentru a o compromite pe Gina, nimic care să conducă la o căsătorie grăbită ce ar fi făcut ca relația lui cu Tillie să se încheie mai repede.

Ea afișă surâsul acela suav și blând care îl umplea de satisfacție și de bucurie, cum nu i se mai întâmplase vreodată.

– Știi că da. A fost minunat.

– Atunci, am câștigat pariul, și îmi datorezi încă o noapte.

Ei îi pieri zâmbetul de pe buze, dar Rexton nu credea că era cu adevărat iritată, căci ochii îi rămaseseră calzi, scânteind de veselie.

– Și vrei să se întâmple în seara asta?

– Aș vrea să se întâmple chiar în momentul acesta, cu un sărut plin de entuziasm, dacă nu aș ști că ai pleca tunând și fulgerând după aceea.

Zâmbetul îi reveni, iar râsetul ei răsună în jurul lui.

– Ești incorigibil.

– Numai când este vorba despre tine. Încetini, lăsând ca distanța dintre ei și celălalt cuplu să crească. În loc să vii la mine astă-seară, oferă-mi ziua de mâine.

Zâmbetul îi dispăru complet, și se încruntă.

– Mâine?

– În timpul zilei. Vreau să te duc undeva. Doar noi doi.

Ea clătină din cap.

– Nu putem fi văzuți fără Gina.

– Nu ne va vedea nimeni care să conteze.

Nesigură, își desprinse brațul de al lui, ca să nu se mai atingă. Lui nu îi plăcu despărțirea. Poate că avea dreptate, poate că le-ar face bine amândurora să petreacă puțin timp departe unul de celălalt, dar știa că se apropiau rapid de punctul în care urmau să se despartă pentru totdeauna. Faptul că Somerdale îi făcea curte Ginei putea grăbi sosirea acelui moment.

– Mergem să vedem caruselul din nou? E terminat?

– Nu, vreau să îți împărtășesc altceva.

Păru stânjenită și își mută umbreluța de pe un umăr pe celălalt.

– Înțelegerea noastră era valabilă doar pentru nopți.

– De ce ți-e teamă, Tillie?

Că ar putea ajunge să însemne ceva pentru ea, că nu avea să mai vrea să se despartă la finalul sezonului? Știa deja că el nu își dorea asta. Nu fusese nevoie decât de o singură noapte cu ea. Nu se întâmplase în prima noapte în care se culcase cu ea, ci cu o seară înainte, când o văzuse prima oară zâmbind.

– Pur și simplu, nu cred că este înțelept să facem lucruri în afara termenilor stabiliți.

– Îți va plăcea.

Ea clătină din cap.

– O spui cu atâta încredere, ca și când m-ai cunoaște.

– Am avut dreptate în legătură cu caruselul, nu-i așa?

Ea zâmbi în colțul gurii, și el știu că o cucerise. Doar că scutură din cap.

– Nu. Te rog să nu mi-o mai ceri.

Îl cuprinse frustrarea. Se temea de ceva sau cel puțin era șovăielnică. El se întreba dacă avea vreo legătură cu Downie, cu felul în care o dezamăgise acesta. Ar fi întrebat-o dacă Gina și Somerdale nu s-ar fi aflat în fața lor.

Zâmbeau și păreau să fie în largul lor unul cu celălalt, stând aproape, dar nu la modul necuviincios. Gina părea complet absorbită de povestea lui Somerdale. Deși se bucura să vadă că îi făcea plăcere atenția pe care i-o oferea contele, Rexton nu se abținu să nu se întrebe dacă nu cumva era pe punctul de-a face în sfârșit progrese, dacă în scurt timp nu urmau să nu mai aibă nevoie de el, iar misiunea lui avea să se termine mai devreme decât voia. Ar fi trebuit să insiste ca timpul petrecut împreună să dureze până la plecarea lui Tillie din țară – și să reînceapă ori de câte ori ar fi venit în vizită.

Luară trăsura înapoi spre locuința doamnelor, unde Somerdale plecă imediat.

Gina îi zâmbi lui Rexton.

– Vrei să iei ceaiul cu noi acum, milord?

– Nu, dar vă voi conduce până la ușă.

– Îmi place destul de mult de Lord Somerdale, spuse Gina, în timp ce înaintară pe alee.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Rexton, deși cuvintele erau false.

Voia ca fata să fie fericită, dar nu dacă asta însemna ca timpul petrecut de el cu Tillie să se scurteze.

– Să ai o moștenire este cu siguranță o sabie cu două tăișuri, remarcă Gina. Mă întreb cum ar putea o doamnă să își dea seama dacă un bărbat o vrea pe ea cu adevărat, nu doar banii ei.

El fu cât pe ce să o menționeze pe fosta domnișoară Minerva Dodger, acum ducesă de Ashebury, care publicase o carte pentru a ajuta doamnele să îi identifice pe vânătorii de zestre, punându-i în dificultate pe mulți bărbați. În plus, nu se îndoia că Tillie putea mirosi un ticălos de la kilometri distanță. Cu siguranță îl pusese pe jar când începuse să iasă cu Gina.

– Bărbații ar fi proști să nu te dorească mai mult decât ți-ar dori banii.

Ea îi zâmbi radioasă.

– Ești amabil să spui asta, dar vreau să îți aduc aminte că același lucru este valabil și în ceea ce o privește pe Tillie, și uite cum s-au încheiat lucrurile pentru ea.

– Trecutul meu este o poveste din care trebuie să înveți, spuse Tillie, și mă voi folosi de această experiență pentru a-l observa cu atenție pe Lord Somerdale și pe oricine altcineva te va vizita. Nu ai nici un motiv să te oprești la primul gentilom.

– Îmi place destul de mult.

– Destul de mult nu înseamnă că e suficient de bun.

Când întinse mâna să deschidă ușa, Rexton spuse:

– Gina, voiam să o scot pe sora ta la o plimbare mâine, dar mi-a refuzat invitația. Sper ca tu să ai altă părere.

Gina făcu ochii mari, scânteind de încântare.

– Adică doar voi doi?

– Exact.

– Tocmai acesta este motivul pentru care a fost refuzat, spuse Tillie apăsat. Trebuie să ne petrecem timpul asigurându-ne că tu ești cea care iese și este văzută.

– O zi nu poate face rău, răspunse Gina. Întinse mâna și îi atinse brațul. Nu te teme, milord. Mă voi asigura că este gata și plină de entuziasm când vei sosi să o iei mâine.

Luând-o de mână și privind-o, el îi sărută încheieturile.

– Eram foarte sigur că voi putea conta pe tine. Voi fi aici în zorii zilei.

– În zori? repetă vocea lui Tillie.

– Va fi o zi întreagă, contesă.

– Va fi o zi pe care o vei petrece singur.

Se retrase în casă. Mușcându-și buza, Gina spuse:

– Îți place de ea, nu-i așa?

– Foarte mult, recunoscu el, nu doar în fața ei, ci și pentru sine.

– Chiar dacă se arată puțin năzuroasă acum, va merge cu tine. Promit!

Făcându-i cu ochiul, el se aplecă spre ea.

– Ai grijă să se îmbrace cu ceva simplu, cu puține jupoane, căci vom avea ceva de călătorit.

În timp ce se întorcea la trăsura lui, era sigur că Tillie avea să considere că trișase solicitând ajutorul surorii ei. Dar, când venea vorba despre ea, era dispus să facă tot ce era necesar pentru a petrece cât mai mult timp posibil împreună.

Era prea devreme pentru whisky, însă Tillie rămase la fereastră uitându-se cum Rexton stătea de vorbă cu Gina – sora trădătoare.

Era sigură că, dacă urma să petreacă prea mult timp singură cu el, avea să se aleagă cu o durere de cap. Îl plăcea mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât era înțelept și știa că inima ei era în convalescență. Ceea ce o făcea și mai vulnerabilă.

Când văzu că Rexton se îndepărtează, iar Gina se îndreptă spre ușă, Tillie se retrase de la fereastră și se așeză pe un scaun, străduindu-se să pară calmă, deși nu era nici pe departe.

– De ce nu vrei să petreci ziua cu el? întrebă Gina fără nici un preambul când intră în salon.

Tillie sorbi încet din whisky înainte de a spune:

– Nu este bine pentru nici unul din noi.

Gina se așeză pe scaunul din fața ei.

– Vrea să te curteze, Tillie.

Tillie simți că îi sare inima din piept.

– Ți-a spus el asta? A folosit exact aceste cuvinte?

Foindu-se pe scaun, Gina își feri privirea.

– Nu, dar de ce și-ar dori să petreacă timpul singur cu tine?

Pentru încă o tăvăleală în așternuturi. Nu ar fi deranjată, dar se temea că ea voia mai mult, ceva ce nu se putea împlini niciodată.

– Nu știu, spuse ea sincer.

Gina o privi din nou.

– Ești curioasă?

Dacă era ceva de genul caruselului, ceva menit să o înduioșeze? Urma să plece din Anglia după ce Gina avea să își facă o situație și nu avea nici o intenție să-și lase inima în urmă. Se temea că, cu Rexton, era într-un mare pericol de a face exact asta.

Cu o figură serioasă, Gina se așeză pe marginea scaunului.

– Cred c-ar trebui să o faci, Tillie, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a afla ce intenționează.

Îi era teamă. Mai fusese cucerită, și nu se sfârșise bine pentru ea. Ar fi mult mai rău cu Rexton. Cu mult mai rău.

Pe de altă parte, deja îi oferise multe amintiri frumoase, care începuseră să le alunge pe cele îngrozitoare din trecut.

– Dacă nu ești curioasă, spuse Gina, eu sunt. Voi muri dacă nu te duci cu el, iar apoi să vii să-mi spui ce ieșire a planificat, de ce trebuie să plecați la o asemenea oră. Dacă nu mergi, mă voi duce eu – doar pentru că trebuie să știu ce nebunie a pus la cale.

– Mă îndoiesc sincer că este o nebunie.

– Atunci, ce scuză ai de nu mergi?

Nu îi putea spune despre temerile și îndoielile ei – nu surorii ei mai mici. Erau șase ani între ele. Trebuia să se comporte ca sora mai mare și mai înțeleaptă.

– Presupun că nu are ce să fie rău.

– Splendid.

Deși avea să îi spună vreo două lui Rexton pentru că o implicase pe sora ei. Se părea că nu avea nici o ezitare, fiind dispus să facă orice era necesar pentru a obține ce dorea. Deși știa că ar fi trebuit să fie mânioasă, nu se putu abține să nu simtă bucurie la gândul că unul dintre lucrurile după care el tânjea era să petreacă timp singur cu ea și că era dispus să facă tot ce era nevoie pentru a obține asta.

Rexton nu putea fi mai încântat de atâta văzând-o pe Gina stând pe trepte cu un zâmbet satisfăcut și cu Tillie alături. Sări din trăsură înainte să se oprească pe deplin, nemaiașteptând ca lacheul să-i deschidă portiera. Se lumina de ziuă, dar era încă suficient de întuneric încât să nu fie recunoscut.

– A fost nevoie de ceva muncă de convingere, spuse Gina veselă, dar am reușit.

– Îți datorez un dans la următorul bal, zise el.

Ea râse.

– Mi-l vei oferi oricum.

El întinse mâna spre Tillie, cuprinzându-i degetele în palmă.

– Vom purta o discuție despre mijloacele tale necinstite și despre implicarea surorii mele, rosti ea semeață.

Orice mustrare ar fi avut de îndurat merita. Era a lui întreaga zi.

– O voi aduce înapoi înainte de miezul nopții, îi promise el Ginei.

– Nu vă grăbiți. Eu merg să îmi iau o rochie nouă.

Intră în casă aproape sărind de pe un picior pe altul.

După ce o instală pe Tillie în trăsură, Rexton se așeză lângă ea.

– Serios, Rex, nu vreau ca ea să știe despre legătura noastră.

Îi înțelegea rezervele. Oamenii nu se lăudau de obicei cu întâlnirile lor clandestine.

– Nu este oarbă, Tillie. A știut de la început că sunt interesat de tine. Nu este nimic neobișnuit la o ieșire pe timpul zilei. O femeie care a fost căsătorită nu mai are nevoie de supraveghere. Nu se va gândi decât că vreau să petrec puțin timp cu tine. Aplecându-se, o sărută pe tâmplă si spuse cu voce scăzută: Ceea ce este adevărat. Cred

că și tu dorești același lucru, altfel nu ai fi fost de acord. Mă îndoiesc că te poate convinge cineva să faci ceva ce nu vrei.

– Sunt momente în care te găsesc nesuferit.

Ar fi fost rănit dacă nu ar fi sesizat amuzamentul din vocea ei. Nimic altceva nu-i plăcea mai mult decât momentele în care ea lăsa garda jos îndeajuns cât să îl tachineze.

Cuprinzând-o cu brațul, o lipi de el, întorcându-se ușor, astfel încât ea să-și poată așeza capul pe umărul lui.

– Vom avea de mers cel puțin două ore. Încearcă să dormi puțin.

Ea se cuibări la pieptul lui, mult prea ușor și confortabil ca să fie descurajată de mijloacele lui ilicite de a o convinge să i se alăture.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Este o surpriză.

– Un carusel sau ceva la fel de surprinzător.

– Dacă mă cunoști cât de cât, atunci nu cred că va fi o surpriză, dar cred că ți se va părea un mod încântător de a petrece ziua.

– Cu câte femei ai împărtășit asemenea delicii?

Bănuia că relația ei cu Downie o făcuse să creadă că nu se putea împărtăși nimic special cu ea, că ea avea să primească de fiecare dată ceva ce el oferea tuturor – în ciuda faptului că împărtășise mult mai mult cu ea decât împărtășise vreodată cu oricine altcineva.

– La fel ca în cazul caruselului și al casei mele, îți voi arăta azi ce nu am arătat nici unei femei.

Cum o ținea în brațe, își dădu seama că rămase neclintită și foarte tăcută. Se întrebă dacă avea idee cât de mult o prețuia, cât de mult voia să experimenteze cu ea lucruri pe care nu le mai trăise cu nimeni. Se îndoia, căci și lui îi venea greu să înțeleagă cât de mult ajunsese să însemne pentru el într-un timp atât de scurt. Când o întâlnise prima dată, îi observase înfățișarea și fusese atras de ea, dar își dăduse seama că avea ceva oțelit pe dinăuntru, o tărie care îl stârnea și mai mult. Era plină de forță, curaj și hotărâre. Era dispusă să facă tot ce trebuia pentru a dobândi ce voia – nu, ce avea *nevoie*. Avusese nevoie să divorțeze pentru a supraviețui, pentru a evita să cadă în disperare. Luase niște măsuri pe care cei mai mulți le-ar considera drastice.

Acum, voia să-și vadă sora căsătorită și, din nou, luase măsuri neobișnuite, devenind pentru o vreme amanta lui.

Însă nu îi mai convenea că era ceva temporar. Era rândul lui să ia măsuri radicale pentru a se asigura că nici ea nu se mai mulțumea cu ceva temporar.

Capitolul 18

Nu intenționase să adoarmă, dar dormise cu întreruperi noaptea trecută, astfel că îi prinsese bine ca el să o ia în brațe și să se odihnească pe umărul lui. Nu îi plăcea cu câtă nerăbdare aștepta să fie în prezența lui. Înțelegerea lor era să se vadă doar noaptea. Faptul că se vedeau ziua era periculos, căci o putea face să își dorească mai mult decât puteau avea împreună. Avea să-i facă pe plac astăzi – lui și surorii ei care își băgase nasul unde nu-i fierbea oala –, iar apoi urma să-i spună clar că aveau să revină la condițiile inițiale.

Nu voia să o vrăjească. Minciuna o apăsa pe inimă. Dacă ar fi fost o debutantă, în primul ei sezon, ar fi vrut tot ce îi oferea. Dar nu era. Era trecută prin viață. Un bărbat cu statutul lui trebuia să se gândească la locul său în societate, la moștenirea lui și la respectul pe care i-l acordau egalii săi. Chiar dacă era străină, învățase repede că, în momentul în care te căsătorești cu un aristocrat, apar așteptări enorme. Și epuizante, căci membrii aristocrației sunt mereu expuși, acțiunile le sunt observate și devin subiect de bârfă.

Gina își dorea asta. Tillie nu.

Rex o cuprinse de umăr și o scutură ușor.

– Scumpo, este timpul să te trezești. Aproape am ajuns.

Îi plăcu enorm apelativul, tandrețea și căldura pe care le conținea. Încet, deschise ochii, forțându-se să se desprindă de el și întinzându-se cât de bine putu în spațiul strâmt al trăsurii.

– Unde suntem?

– La Kingsbrook Park.

– M-ai adus într-un parc? întrebă ea, aplecându-se spre fereastră și privind.

Văzu câmpuri unduitoare, din când în când copaci și verdeață.

– Nu tocmai, spuse el. Este moșia mea personală.

Ea privi peste umăr spre el.

– Personală?

– Nu moștenită. Am propriul venit din investiții și altele asemenea. Am cumpărat-o acum doi ani.

Întorcându-se spre fereastră, Tillie cercetă conacul, care avea o arhitectură simplă. Era dreptunghiular, din cărămidă, cu trei etaje. Apoi apărură grajdurile enorme și numeroase țarcuri. Ea simți fiori

de entuziasm și nu putu să îi împiedice să nu i se simtă și în voce. Nu că ar fi încercat. Voia ca el să știe cât de mult însemna momentul acesta pentru ea.

– Aici îți ții caii.

Când o ajută să coboare din trăsură, se simți ca un flăcău care împărtășește o nouă descoperire. Ea avea un zâmbet incredibil de strălucitor, mai larg decât văzuse vreodată, și ochii îi ardeau de entuziasm. Aproape că sălta de nerăbdare când o conduse spre cel mai mare țarc, unde un cal murg păștea flori. Rexton știuse că ei avea să îi placă ieșirea. Ar fi trebuit să pună prinsoare. Îi veneau în minte o mie de lucruri pe care le dorea de la ea, lucruri pe care ea ar putea ezita să i le ofere.

Înclină din cap spre dresor și spre cei doi băieți de la grajduri care lucrau în apropiere. Când ajunseră la țarc, Rexton fluieră, și calul veni la trap spre ei, înhățând rapid morcovul pe care Rex îl scosese din buzunar și i-l întinsese. Mângâie iapa cu drag.

– Lady Landsdowne, fă cunoștință cu Fair Vixen.

– Bună, frumoaso, spuse ea afectuoasă, mângâind-o sub coama de pe frunte. Am văzut-o la curse. De aproape, este splendidă.

– Ți-ar plăcea să o călărești?

Tillie făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Știa că era o priveliște pe care nu avea să o uite niciodată.

– Vorbești serios? întrebă ea aproape în șoaptă. Sau dorm și încă visez?

– De ce crezi că te-am rugat să te îmbraci în ceva simplu?

– Ar fi trebuit să-mi spui să mă îmbrac cu ținuta de călărie.

– Mi-era teamă că aș deconspira surpriza. Aplecându-se, o sărută pe ușor pe buze. Îmi place enorm când ești surprinsă.

Ochii ei se umplură iute de lacrimi, dar le alungă clipind.

– Ești periculos.

El nu se supără, căci bănuia că tocmai îi făcuse un compliment. Cel puțin, așa spera.

– Nu atât de periculos încât să nu-mi accepți oferta de a face o plimbare pe cea mai bună iapă pe care o am.

Râzând, ea clătină din cap.

– Nu, nu atât de periculos.

El îl chemă pe șeful grăjdarilor să îi pregătească pe Fair Vixen și pe Naughty Boy, armăsarul lui preferat. Tillie izbucni în râs când auzi numele. Încă nu scosese calul la curse, așa că nu era cunoscut.

Pentru că Grace venea uneori în vizită, Rexton avea o șa laterală, deși nu l-ar fi deranjat dacă Tillie ar fi stat de-a dreptul călare. Nu credea că putea face ceva care să-l ofenseze.

În scurt timp, galopau peste dealuri. O lăsă să o ia înainte, uitându-se bucuros la mișcările ei grațioase. Pasiunea ei pentru cai o egala pe a lui. Îi trecu prin minte ideea trăsnită că ar putea petrece eternitatea întreagă întrecându-se cu ea, bucurându-se de mișcarea calului de sub el. Când Tillie opri calul în vârful unui deal, rămăsese fără respirație și radia, el voia să facă tot ce îi stătea în putere ca ea să arate mereu atât de bucuroasă, atât de fericită.

– Aleargă ca vântul, spuse ea, mângâind calul când Rex se apropie. Sigur vei avea un campion din ea și Black Diamond.

– Așa sper.

Descălecă, se îndreptă spre ea și o ajută să coboare. Ar fi trebuit să devină deja imun la plăcerea pe care o simțea când o atingea, când își așeza palmele pe șoldurile ei, când îi simțea mâinile pe umeri. Tillie se îndepărtă, iar el legă caii de un arbust. El o ajunse din urmă, o cuprinse în brațe și o strânse la piept. Ea își așeză brațele peste ale lui.

– Este încântător aici.

El o sărută pe ceafă.

– Vom lăsa caii să se odihnească puțin, apoi ne întoarcem la conac să luăm prânzul.

– Vii des aici?

– Cam o dată pe lună. Îmi place să petrec timp cu caii.

– Mă gândesc să fac o fermă de cai când mă-ntorc la New York. Poate îți voi cere niște sfaturi.

Rex nu voia să se gândească la întoarcerea ei la New York. Îndepărtându-se de ea, își scoase haina, o întinse pe pământ și o ajută să se așeze. Se lăsă apoi lângă ea.

– Este locul perfect pentru un picnic, spuse ea.

– Poate vom face asta data viitoare. Nu știa de ce avea nevoie să creadă că urma să existe o dată viitoare, de ce era recunoscător că ea nu îi atrăsese atenția că aceasta urma să fie singura dată când avea să onoreze mica lui moșie cu prezența ei. Cuprinzându-i fața, o întoarse spre el. Pentru moment, este ceva mult mai delicios decât orice ar putea pregăti bucătăreasa mea pe care aș vrea să îl rontăi.

Tillie îi primi cu bucurie gura care îi acoperi buzele, limba lui care se împleti posesiv cu a ei. O speria puțin cu câtă ușurință se putea

vedea petrecându-și zilele aici cu el, plimbându-se pe moșie, călărind, râzând. Însă această onoare avea să-i revină unei alte lady, cuiva cu o reputație impecabilă. Se întrebă dacă el avea să o lase pe soția lui să o călărească pe Fair Vixen sau dacă amintirile lui cu Tillie călare pe iapă ar fi ceva ce nu ar dori să înlocuiască.

Își dori în mod egoist să fie ultima variantă. Când timpul lor avea să se sfârșească, voia ca unele dintre lucrurile pe care le împărtășiseră să fie unice, astfel încât să nu o poată uita niciodată. Voia să se uite la ea și să își amintească de această zi. Ciudat, având în vedere că se împotrivise să petreacă ziua cu el.

Încet, fără să-și desprindă gura de a ei, Rex o întinse pe pământul răcoros. Iarba îi gâdila obrazul. Parfumul florilor de câmp se simțea mai puternic, însă nu îndeajuns încât să acopere mirosul lui pur masculin. Se impregnase cumva în ființa ei. Orice apă de colonie ar fi folosit ceilalți bărbați din viața ei, niciodată nu aveau să miroasă la fel de bine ca el.

Îi mângâie șoldul și îi atinse coapsa, aranjându-i piciorul astfel încât să aibă genunchiul ridicat și îndoit. Mâna lui alunecă în jos, mângâindu-i glezna, trecând peste pielea pantofului și strângând-o ușor înainte de a-și trece degetele minunate peste gamba ei. Peste genunchi, de-a lungul coapsei, ridicându-i fusta. Briza răcoroasă adia deasupra pielii ei, făcând-o să se înfioare, chiar și acolo unde aerul nu-i atingea pielea direct.

Întrerupând sărutul, Rexton își înălță capul și îi prinse privirea, susținându-i-o într-un fel atât de senzual, încât ei îi fu imposibil să se uite în altă parte, în vreme ce mâna lui înainta prin deschizătura din pantalonașii ei, pentru a ajunge la carnea încinsă, mângâind-o tandru și totodată ferm. Voia să o facă să cedeze plăcerii, acolo pe colina acoperită cu iarbă, sub ochii naturii. Nu știa dacă o putea face, dar, când ochii lui se întunecară de hotărâre, își desfăcu buzele ușor și o pătrunse cu două degete mângâind-o, apăsând-o, jucându-se cu degetul mare, iar pasiunea se dezlănțui în ea, alungând orice urmă de bună-cuviință și de civilizație.

– Așa, scumpo, murmură el. Țipă după mine. Nu va auzi nimeni.

Voia ca el să audă. Cum putea să o transforme cu atâta ușurință într-o desfrânată?

Ridicând o mână, ea îi cuprinse gâtul, trecându-și degetele prin părul lui, trăgându-l spre ea, așa cum făcea și el.

Senzațiile uluitoare se intensificară, până când nu mai putu rezista, până când îi strigă numele, vocea ei amestecându-se cu fâlfâitul aripilor păsărilor care zburau de pe ramuri.

Mâna lui se opri, deși își coborî gura încet spre a ei, mușcând-o ușor, o singură dată, înainte de a trece la gât, unde depuse o mulțime de sărutări.

– Iubesc să privesc cum te copleșește dorința, spuse cu o voce guturală și răgușită, ca și când el ar fi fost cel care tulburase liniștea din jurul lor.

– Îmi place să te văd privindu-mă.

Nu putea folosi cuvântul iubire la fel de ușor ca el. Se înșelase în trecut; să recunoască în sinea ei că era posibil ca sentimentele să-i fie atât de puternice ar face-o vulnerabilă. Aveau o înțelegere bazată pe nevoi: ea – să își vadă sora făcându-și o situație bună; el – să își satisfacă poftele trupești.

El se ridică. Îi cercetă chipul cu privirea, încet, ca și când ar fi memorat fiecare detaliu, fiecare adâncitură, fiecare linie și fiecare curbă. În cele din urmă, o privi în ochi susținându-i privirea.

– Vreau mai mult, Tillie. Vreau să valsez cu tine.

Bucuria care o săgetă la această declarație simplă era înspăimântătoare. Nu ar trebui să fie atât de bucuroasă, când ceea ce își dorea era imposibil.

– Am putea valsa aici.

– Vreau să dansez cu tine într-o sală de bal.

– Dacă vii vreodată la New York...

– Vino la următorul bal cu Gina.

Scuturând din cap, ea se strădui să nu-și desprindă privirea de la el.

– Nu sunt invitată.

– Ai putea veni ca invitata mea.

– Ai văzut cum a fost la teatru. Ai văzut că bărbații mă consideră ușoară și accesibilă – va fi mult mai rău în sala de bal.

– Nu dacă sunt alături de tine.

Subestima cruzimea înaltei societăți.

– Nu-i va face deloc bine Ginei. Trebuie să mă gândesc la fericirea ei.

– De ce? De ce trebuie să îți asumi tu responsabilitatea asta?

– Pentru că eu sunt cea mai mare, pentru că mama a târât-o aici, forțând-o să își lase toți prietenii în urmă – din cauza ambițiilor mele.

– Ai spus că mama ta voia titlul.

– Așa este. Se ridică în fund, își așeză fustele și își adună genunchii, cuprinzându-i cu brațele, privind țintă spre câmpurile care păreau neatinse de om. Dar și eu. Erau un băiat de care îmi plăcea în New York. Râse cu amărăciune. Un băiat. Avea douăzeci și patru de ani; eu șaptesprezece. Voia să se căsătorească cu mine, dar mama lui refuza. S-a supus cerințelor ei de a nu mai ieși cu mine. Mama lui a avut grijă să nu fim invitați la cină sau la baluri ori primiți cu brațele deschise pentru că eram proaspăt îmbogățiți și ne considerau inferiori, pentru că ei aveau bani din vechime. Așa că, atunci când mama a ticluit planul de a le da peste nas căsătorindu-mă cu un nobil, nu am respins ideea atât de mult pe cât am susținut. Dar biata Gina avea unsprezece ani când au fost smulsă de acolo și adusă aici.

– Pare să se fi adaptat destul de bine.

Ea se întoarse, dar nu fu surprinsă să îl vadă atât de aproape. Nu lipsea decât o jumătate de palmă ca să-și lipească buzele de ale lui.

– Nu înainte de a vărsa o mulțime de lacrimi. A plâns mult mai mult decât mine. În cele din urmă, da, a acceptat și s-a îndrăgostit de aristocrație. Merită să găsească aici fericirea pe care eu nu am găsit-o niciodată. Sunt hotărâtă ca măcar una din noi să beneficieze de pe urma suferințelor din viața noastră.

– Tipul ăsta din New York...

– Anson.

– Anson, repetă el ca și când i-ar fi lăsat un gust amar în gură. El este motivul pentru care te întorci la New York?

– Dumnezeule, nu! Este căsătorit. Am auzit că este nefericit. Nu mă pot bucura pentru asta. Am fost o fată prostuță să cred că răzbunarea este răspunsul. Mă îndoiesc că i-a păsat vreun pic când m-am căsătorit.

Rexton bănuia că, de fapt, ticălosului îi păsase foarte mult. Dar știa totodată că nu ar fi fost fericită cu el – nu pe termen lung. Una era să îți onorezi părinții. Cu totul altceva să le permiți să-ți dicteze viața, pe cine să iubești și cu cine să te căsătorești. Nu își putea închipui ca părinții lui să vrea altceva pentru copiii lor în afară de a fi fericiți. Însă poate părinții lui sfidaseră convenția. Ducii nu se căsătoresc cu contabile.

Cu toate acestea, nu și-o putea imagina pe Tillie rămânând îndrăgostită de un bărbat care nu lupta pentru ce dorea. Gândul că avea să plece după ce se căsătorea sora ei îl făcu pe Rexton să simtă o durere în piept, de parcă ar fi venit calul său și l-ar fi izbit cu copita.

Tillie rupse o floare și începu să smulgă petalele. Făcuse și el același lucru când se credea îndrăgostit de Emmaline, rupând o petală în două pentru a se asigura că vorbele copilărești care îi însoțeau gestul se încheiau cu „mă iubește".

Fu cât pe ce să-i spună lui Tillie că nu trebuia să parcurgă ritualul, că putea să îi dea el răspunsul. Dar nu era îndeajuns de nesăbuit încât să dezvăluie ce simțea când nu era sigur că asta avea să schimbe viitorul. Ea era hotărâtă să plece. Poate că avea să meargă la New York.

Oftând, aruncă tulpina fără petale.

– Nu a ieșit cum sperai? întrebă el.

Ea zâmbi autoironic când privi spre el.

– Cred că s-au odihnit caii. Ar trebui să plecăm acum.

– Eu nu sunt Anson, spuse el. Deși îmi respect părinții și opinia lor, nu mai sunt un copil care le urmează poruncile când sunt în opoziție cu ceea ce vreau. Nu sunt nici Downie. Nu i-aș fi niciodată necredincios soției mele și nu aș face-o nefericită.

Privindu-l țintă, ea rămase neclintită ca o statuie. Nici măcar nu era sigur că mai respira.

– Dacă spun că îți voi sta alături în sala de bal, așa voi face. Oricine te supără pe tine mă supără pe mine. Și ai încredere în mine, scumpo, nimeni nu ar îndrăzni să mă supere.

– Dar nu-mi poți fi alături pentru totdeauna. Viața ta este aici, iar a mea este în New York.

Avea dreptate, desigur. Nu îi putea promite fericire aici, nu când ea voia cu atâta disperare să plece.

Capitolul 19

O dată pe lună, Rexton lua cina cu întreaga familie la reședința părinților, în St. James. Întotdeauna aștepta cu nerăbdare reuniunea familială. În seara aceea, la o săptămână după ce o dusese

pe Tillie la Kingsbrook Park, tatăl său stătea în capul mesei, cu ducesa în dreapta și Rexton vizavi de el. Grace stătea lângă Lovingdon. Drake îi șoptea ceva soției sale, Ophelia. Văzându-le intimitatea, Rexton își dori ca Tillie să fi fost lângă el.

– Cum mai merge cu domnișoara Hammersley? întrebă Grace, de pe locul ei de lângă mama sa.

Mama lui deveni atentă.

– Poftim?

– Nu știai? întrebă Andrew. Rex a pus ochii pe o moștenitoare americană.

– Hammersley, repetă mama lui încet. Numele mi-e familiar. Nu știu exact de unde să îl iau.

Nu era neobișnuit. Mama lui nu prea era interesată de scena socială. După ce vederea tatălui ei se deteriorase, frecventaseră puține baluri. Însă mereu fusese mai interesată de orfani, de săraci și de acte caritabile decât să-i impresioneze pe nobilii londonezi, în afară de momentele când îi putea ademeni să doneze pentru una dintre cauzele ei.

– Sora ei, Mathilda Hammersley, a venit din America și a impresionat pe toată lumea, spuse Grace. S-a căsătorit cu Landsdowne.

– Ah, da. A fost implicată într-un scandal, nu-i așa?

– A avut o legătură publică cu un lacheu, spuse Ophelia.

– Pare că îi cam place plebea, comentă Andrew pe un ton care spunea clar că era o târfă.

– Nu este așa, interveni Rexton sec, recunoscător că nu îi putea face prea mult rău fratelui său dacă arunca în el cu cuțitul de unt pe care îl ținea în mână în momentul acela.

– De unde știi? întrebă Lovingdon.

– Am vorbit cu ea despre detalii.

– O, Dumnezeule, Rex, spuse Grace încet, lungind cuvintele, ca și când ar fi fost în transă. Nu ești interesat de domnișoara Hammersley, nu-i așa? Ci de Lady Landsdowne, scandaloasa moștenitoare.

Grace fusese mereu mult prea deșteaptă.

– Nu îi spune astfel. Nu o merită.

– La dracu', Grace are dreptate! mormăi Andrew voios.

– Andrew, vezi cum vorbești la masă, îl mustră tatăl său. Sunt doamne în preajmă.

– Grace vorbește urât mai des decât mine.

– Asta nu îți scuză purtarea.

Deși era aproape orb, tatăl lor reușea încă să arunce o căutătură capabilă să îi pună la punct pe copii, indiferent de vârsta lor.

– Îmi pare rău, tată. Doamnelor, dacă v-am ofensat, vă rog să mă scuzați. Putem să revenim la chestiunea importantă? Ești interesat de Lady Landsdowne?

Sorbind încet din vin, Rexton deveni conștient de liniștea apăsătoare care se așternu între el și ceilalți, toată lumea așteptând încordată. Nici măcar nu era sigur că mai respira cineva.

– Recunosc că sunt fascinat de ea.

– Deci o însoțești pe sora ei, începu Grace ezitant, ca și când ar fi descifrat o problemă complexă, ca să ce... mai exact? Să ai o scuză să te intersectezi cu Lady Landsdowne?

– Este o poveste lungă. Este de ajuns să spun că unchiul lor, Garrett Hammersley, a crezut că, dacă îi ofer puțină atenție domnișoarei Hammersley, asta ar face-o să fie mai acceptabilă pentru înalta societate, iar alți gentilomi ar deveni interesați de ea. Astfel am întâlnit-o pe Lady Landsdowne.

– Ce beneficii îți aduce acest aranjament, dacă nu să îți găsești o soție? întrebă tatăl său.

Le luase mereu la întrebări motivele și comportamentul, insistând să dea un bun exemplu.

Rexton nu le putea spune care era beneficiul actual fără a atrage mânia mamei – și a surorii și, fără îndoială, a cumnatei sale.

– Hammersley mi l-a oferit pe Black Diamond pentru împerechere.

„Asta a fost inițial."

Tatăl său ridică din sprâncene.

– Este un armăsar bun.

– Exact.

– Totuși, este un târg cam neconvențional.

Mai ales cel care îl înlocuise. Deși era mult mai valoros decât cel inițial... Și se temea că până la urmă avea să fie mult mai costisitor. Începuse ca o afacere. Acum era departe de a fi un lucru calculat la rece. Cel puțin din perspectiva lui.

– Vrea să o vadă căsătorită pe fată, se simți Rexton obligat să spună.

– Ca să devină problema altcuiva, rosti Grace indignată.

Era mult mai independentă decât majoritatea doamnelor de condiția ei și deseori critica felul în care vedeau bărbații în general locul femeii în lume.

– Nu este treaba mea să judec, spuse el.

Deși avea să se asigure că Gina urma să se mărite cu un bărbat demn de ea, care nu avea să îi distrugă spiritul optimist.

– Cu toate acestea, m-ai atras în șiretlicul acesta, rugându-mă să va abordez în parc pentru a conferi o oarecare legitimitate acestui demers, apoi m-ai făcut să o însoțesc pe fată în sala de bal de parcă aș fi luat-o sub aripa mea, așteptându-mă să devină parte din familie. Aș fi vrut să fii sincer în privința motivelor pentru care mi-ai căutat ajutorul. Am crezut că te ajuta pe *tine* să îți găsești o soție.

El îi zâmbi.

– A fost singurul mod de a mă asigura că mă vei ajuta. Aș aprecia dacă ai continua să o faci pe domnișoara Hammersley să se simtă acceptată. Și pe Lady Landsdowne, dacă s-ar întâmpla să va întâlniți.

– Doar nu te gândești serios să te căsătorești cu o femeie divorțată.

Sora lui, care era de obicei atât de tolerantă cu oamenii, părea îngrozită de acea idee.

– Nu sunt sigur că cei prezenți la această masă ar trebui să arunce cu pietre când vine vorba despre un comportament îndoielnic.

– Dar să fii divorțată este inacceptabil. Nu mai cunosc pe nimeni care a făcut așa ceva. Îți va distruge statutul social.

– Așadar, îți poți imagina prea bine cât de disperată a fost să scape de Landsdowne, știind de câtă dezaprobare urma să aibă parte. Ai avea o părere mai bună despre ea dacă l-ar fi otrăvit sau dacă și-ar fi petrecut viața nefericită, respectând jurămintele care nu însemnau nimic pentru el? Mi se pare că este curajoasă, admirabilă și îndrăzneață. La fel ți s-ar părea și ție dacă i-ai acorda timpul necesar pentru a o cunoaște.

Grace și toți cei prezenți la masă îl priveau țintă, de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Îmi cer scuze pentru izbucnire, dar mi se pare că este cea mai extraordinară femeie pe care am întâlnit-o. De îndată ce sora ei își va face o situație, se va întoarce la New York – și va fi mare păcat. Se ridică. Vă rog să mă scuzați, am nevoie de puțin aer.

Când ajunse pe terasă, tremura încă de indignare. Trase adânc aer în piept de câteva ori și încercă să-și imagineze cum trebuia să fi fost când ea le spusese celor din familia ei că urma să fie o femeie divorțată. Gina îi fusese alături, dar ceilalți? Nu o văzuse niciodată pe Tillie

cu unchiul ei. Își aminti de seara în care acesta îi ceruse ajutorul lui Rexton. Nu folosise în nici un caz un limbaj flatant când venise vorba despre nepoata lui mai mare.

Auzind pașii ușori, expiră aerul înainte de a se întoarce, pentru a da cu ochii de mama sa.

– Îmi cer scuze, nu am vrut să stric cina.

– A trecut multă vreme de când te-am auzit vorbind atât de înflăcărat, spuse ea încet. Ții mult la ea.

El se aplecă și își așeză antebrațele pe balustradă, privind spre grădina întunecată.

– Înainte să o cunosc, am judecat-o la fel de aspru ca toată lumea. După ce am început să o cunosc, mi-a dărâmat toate așteptările. Nu se lasă învinsă de viață și de împrejurări. Este incredibil de puternică și de rezistentă, devotată familiei. Ți-ar plăcea.

– Ai avut întotdeauna gusturi admirabile, așa că sunt sigură că mi-ar plăcea.

Îndreptându-se, el se întoarse spre ea.

– Cât de mult mă adori?

Întinzând mâna, ea îi îndepărtă părul de pe frunte.

– Enorm. Ce dorești de la mine?

Rex nu știa dacă mai cunoscuse pe cineva atât de generos.

– Tu și tata nu ați mai organizat un bal de ani de zile. Știu că nu se mai simte în largul lui cu multă lume în preajmă și mă simt ca un dobitoc pentru că te rog, dar, dacă ai găzdui un bal, ar veni toată Londra. Și, dacă ai invita o pe Lady Landsdowne, dacă ai primit-o în casa voastră... asta ar putea însemna mult pentru a fi acceptată din nou în societate.

– Vrei să o vezi acceptată?

Voia ca ea să vadă că putea fi primită din nou, că nu trebuia să fie o proscrisă aici în Londra, că nu trebuia să se întoarcă în New York pentru a câștiga fericirea pe care o merita.

– Este o femeie remarcabilă, care a fost judecată nedrept.

– O iubești?

El privi din nou spre grădini. Ce simțea pentru Tillie nu putea fi condensat într-un cuvânt, într-o emoție. Reunea toate sentimentele pe care le trăise vreodată. Îl speria al naibii de tare uneori. Singurul lucru care îl speria mai tare era gândul că ar putea-o pierde.

– Trebuie să știu că pot găsi un loc pentru ea aici.

– Și dacă nu vrea acest loc?

Rex se întoarse spre mama lui și văzu tristețea profundă și înțelegerea din ochii ei.

– Eu nu am vrut să fac parte din aristocrație, să mă mișc în lumea aceasta.

– Și totuși, ești aici.

– Sunt aici. Dragostea poate fi minunată și totodată crudă. Zâmbi tandru și îl mângâie cu blândețe pe umăr. Vei avea balul pe care îl dorești, iar această lady dragă ție va primi invitația.

O săptămână mai târziu, stând la birou, Tillie privea fix la plicul pe care îl ținea cu grijă între degete, uitându-se la numele ei scris pe el cu o caligrafie precisă și delicată.

– Nu va exploda, spuse Gina nerăbdătoare.

Stătea ghemuită într-un scaun din apropiere, răsfoind ultimele invitații pe care le primise, când observase că una îi era adresată lui Tillie și i-o înmânase plină de entuziasm.

– Sunt sigură că este o greșeală... Sau un fel de glumă proastă.

Toate invitațiile încetaseră să mai sosească după ce fusese prinsă cu Griggs. Divorțul făcuse ca nici un toc să nu îi mai scrie vreodată numele pe un plic elegant. Și totuși, iată-l, când nu se gândea că avea să-l mai vadă vreodată, cel puțin nu de partea aceasta oceanului.

– Deschide-l, o îndemnă Gina. Uită-te de la cine este măcar.

Tillie luă cuțitul de desfăcut scrisori și fu surprinsă să vadă că îi tremurau degetele, doar puțin, suficient cât să se simtă stânjenită. Era ridicol să acorde atâta importanță unei bucăți de hârtie. După ce deschise plicul, scoase invitația scrisă în relief. Era o invitație la un bal, găzduită de ducele și ducesa de Greystone. Nu își mai amintea de când nu mai auzise ca aceștia să fi organizat un asemenea eveniment. Același scris care împodobea plicul înviora și biletul adresat ei.

Draga mea Lady Landsdowne,

Familia noastră ar fi extrem de încântată să te primească la noi acasă.

Ducesa de Greystone

Priviți țintă la cuvinte. Le citi din nou. Invitația era cu adevărat pentru ea.

– Te-ai albit la față de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse Gina, înhățând hârtia din mâna ei și citind-o. O, Dumnezeule, este minunat! Ești reprimită în societate.

– Sunt primită într-o singură casă.

– Este un început. Vei merge, desigur.

Nu-și putea imagina. Să intre într-o sală de bal. Toți ochii aveau să fie ațintiți asupra ei. Oaspeții urmau să se holbeze în trecere, iar apoi aveau să înceapă șoaptele. La fel cum începuseră la teatru. Chiar dacă ducesa o primea, ceilalți aveau să-i întoarcă spatele. Clătină din cap.

– Nu.

– De ce Dumnezeu nu?

– Sunt ocupată în seara aceea.

– Cu ce? Jane Austen? Mary Shelley? Charlotte Brontë? Sincer, Tillie, nu poți să o refuzi pe ducesa de Greystone.

Putea și avea să o facă. Se ridică și se îndreptă spre fereastra udă de la ploaie. Avea nevoie să fie în grădina ei, săpând pământul, îngrijind florile, ascultând bâzâitul albinelor. Dusese o viață de aristocrată și descoperise că nu i se potrivea deloc. O dată era de ajuns.

În afară de serile în care era câte un blestemat de bal care dura până la ore mici, Tillie se întâlnea întotdeauna cu el la ora unsprezece fix. Rexton își oprea trăsura în capătul îndepărtat al aleii, unde nu putea fi văzută, și aștepta la umbra copacilor și a gardului viu de lângă treptele de la intrare. În fiecare seară. Chiar dacă nu o dusese pe Gina undeva cu o zi înainte. Partea aceea a aranjamentului lor fusese uitată, spre încântarea lui.

Uneori, ea purta doar hainele de noapte, alteori venea la el în rochii de seară sau în rochii simple. Rex stabilea cum aveau să își petreacă noaptea în funcție de ce purta ea. În noaptea în care fusese îmbrăcată într-o rochie simplă, cu mulți nasturi, o dusese la o tavernă în Whitechapel, unde știa că nu aveau să întâlnească pe nimeni important. Stătuseră într-un colț, el dând pe gât o bere, ea sorbind din a ei, și făcuseră speculații despre oamenii prezenți acolo și gradul lor de fericire. Taverna era un loc drag lui pentru că era lipsit de pretenții. Cu Tillie în seara aceea, își imaginase că o viață întreagă avea să meargă cu ea în locuri unde puteau fi ei înșiși.

Dar, dacă nu urma să fie acceptată de societate, nu aveau să poată vizita decât locuri de la marginea acesteia. Deși îi plăcea din când

în când, nu era lumea lui și nu trebuia să fie nici a ei. Nu voia să fie lumea lor.

Când începuse să se gândească să nu-i mai dea drumul niciodată, să nu mai fie niciodată fără ea? Nu știa care era momentul exact. Devenise pur și simplu o parte din planurile și gândurile lui.

Nu-și putea imagina că ar putea trece o zi fără să o vadă, o noapte fără ca ea să fie în patul lui. De aici rugămintea pe care i-o adresase mamei lui.

Jumătate de oră mai târziu, începu să creadă că tocmai rugămintea asta era motivul pentru care încă stătea lângă gardul viu. Mama lui îi spusese că trimisese invitații în acea zi. Poate că ar fi trebuit să o prevină pe Tillie, dar se gândise că avea să aprecieze surpriza.

O oră mai târziu, era cât se putea de sigur că nu așa stăteau lucrurile.

Din nefericire pentru ea, nu se lăsa alungat cu ușurință sau prea repede.

Urcă treptele și bătu cu putere. Așteptă. Bătu cu pumnul în ușă. Așteptă. Bătu și mai tare.

Majordomul, Griggs, deschise ușa și, înainte să poată spune ceva, Rexton trecu pe lângă el.

– Unde este?

– Excelența Sa s-a retras la culcare și mi-a dat ordin să nu fie deranjată sub nici o formă.

Deci se așteptase să fie deranjată, nu-i așa? Se îndreptă grăbit spre scări.

– Sir, trebuie să insist să plecați.

Se întoarse.

– Încearcă să mă oprești. Dă-mi un motiv ca pumnul meu să intre în contact cu dinții tăi.

Chiar dacă nu se culcase cu ea, majordomul o sărutase, își lipise gura de ai ei, știa ce gust avea...

– Rexton.

Cuvântul săgetă aerul, pătrunzând prin norul de mânie în care plutea. Stătea pe palier, în negru, cu nasturii închiși până la bărbie. Se vedea de la o poștă că era supărată pe el. Începu să coboare. El așteptă. Poate că înțelesese greșit, poate că exista un alt motiv pentru care întârziase să i se alăture, dar faptul că nu zâmbea, faptul că ochii ei nu scânteiau îi spuse că nu se înșela.

– Poți să te retragi acum, Griggs, spuse ea, trecând pe lângă Rexton și îndreptându-se spre salon.

Majordomul ezită. Lui Rexton i se făcu milă de el.

– Este în siguranță cu mine.

– Grija mea, sir, este că s-ar putea ca Excelența Voastră să nu fiți în siguranță cu ea. Este teribil de aprigă.

Rexton nu era încântat că servitorul o cunoștea atât de bine, dar se afla în compania ei de ani de zile. Nu era sigur ce trăda fața lui, dar omul se înclină respectuos înainte de a pleca. Gata de luptă, intră în salon.

Nu turnase whisky. Se părea că și ea se pregătea de luptă.

– Intenționai să mă lași să aștept afară toată noaptea? întrebă el.

Ea ridică bărbia, puțin mai sus decât o făcuse vreodată în prezența lui.

– Am presupus că vei pleca după o vreme.

– De ce aș face-o dacă nu mi s-a dat nici un indiciu că s-a întâmplat ceva?

– Ai pus-o pe mama ta să mă invite la balul ei! rosti ea pe un ton repezit, vădit agitată, cu mâinile împreunate în față, atât de strâns, încât el îi văzu încheieturile albindu-se.

– Am făcut mai mult de atât. Am implorat-o să organizeze nenorocitul acela de bal.

Ea se răsuci, se îndreptă spre bufet și turnă whisky într-un pahar, dându-l pe gât ca un marinar care tocmai ajunsese la țărm după ani întregi. Se întoarse din nou și îi aruncă o privire cruntă.

– Ar fi trebuit să discutăm asta înainte să acționezi.

– Ți-am spus că vreau să valsez cu tine.

– Nu este vorba doar despre un vals. Am refuzat invitația mamei tale.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să mai fac parte din lumea aceea. Este trufașă, crudă și nemiloasă. Intolerantă față de cei care nu aderă la regulile stricte care sunt la fel de învechite ca această țară. O urăsc. Mă bucur că nu fac parte din ea.

– Este lumea mea.

– Da. Clătină din cap. Nu pot, nu o voi face să devină lumea mea din nou.

El se gândi să se ducă să își toarne singur whisky. Avea nevoie.

– Știu că nu va fi ușor, dar nu vei fi singură. Voi fi acolo. Familia mea, prietenii mei...

Ea scutură din cap dintr-o parte în alta, mai tare și mai repede.

– Mă scuipă, știi. Doamnele de calitate. Când am trecut pe lângă ele pe stradă sau m-am întâlnit cu ele la croitor. Își trag copiii aproape, ca și când aș fi leproasă. Știi de ce i-am luat această casa lui Landsdowne? De ce i-am făcut o ofertă atât de generoasă încât să fie forțat să o accepte? Ca să le arăt că, chiar dacă ei sunt meschini și mărginiți, am mijloacele necesare pentru a trăi ca o regină.

– Dar nu te simți singură în castelul tău?

Se întoarse din nou spre el, și Rex bănui în momentul acela că ea îl ura din tot sufletul.

El se îndreptă spre masa cu carafe, turnă două pahare de whisky și reveni în locul în care stătea ea, atât de țeapănă, încât se temea că s-ar putea sfărâma.

Când îi întinse paharul, își dori sa nu îl fi privit, să nu fi văzut durerea profundă și suferința reflectate în ochii ei. Totuși, îi acceptă ofranda și sorbi lung din pahar.

– Știu cum este să înduri batjocura, Tillie.

Ea pufni, iar sunetul acela urât fu urmat de un râset și mai hidos. Nu o învinovățea că își vărsa amarul asupra lui.

– Nu aveam decât doisprezece ani și nu știam cum este să fii plecat de-acasă; eram nou la Eton. Poate că, dacă aș fi fost mai mare, nu aș fi simțit la fel de intens durerea de a nu fi acceptat. Desigur, acum nu mi-ar păsa câtuși de puțin de ce crede cineva despre mine. Dar atunci însemna totul. Mă credeau nedemn de a fi în prezența lor pentru că mama venise de pe stradă. M-au făcut să sufăr. M-am ascuns de ei – în poduri, în clopotnițe și-n copaci. Dar nu scăpam decât pe termen scurt, căci viața trebuia să continue. Abia când am ripostat, le-am dovedit că sunt demn. Și mi-am dezvoltat un croșeu de dreapta bun.

Gura ei zvâcni abia sesizabil, dar era suficient pentru el ca să capete speranță.

– Nu vreau să spun că suferințele unui băiat nu sunt profunde, însă nu se compară cu ale unei femei care este alungată și dată deoparte.

– Ai dreptate, desigur. Nu vreau să sugerez că experiența mea se poate compara în vreun fel cu ce ai suferit tu, dar am idee prin ce treci, spuse el încet. Întotdeauna familia și prietenii mi-au dat

putere și m-au susținut, când am avut nevoie. Nu cred că tu ai avut parte de asta... de familie sau de prieteni care să îți fie alături – în afară de Gina, dar ea era prea mică pentru a purta vreo povară. Cum puteai să te sprijini pe ea? Nici măcar acum, că a crescut, nu o faci. În toate hotărârile și țelurile tale ai fost pe cont propriu, singură în fața balaurilor. Nu mai trebuie să fii. Îți voi fi alături – și la fel și familia, și prietenii mei. Pentru că îți sunt loial.

– Cât de ușor își vor putea retrage sprijinul dacă nu vor fi mulțumiți de mine sau dacă îi vei ruga să mă dea deoparte.

– După ce te vor cunoaște, le vei câștiga loialitatea.

– Nu am nevoie de ei. Nu îi doresc.

– Poate că ei au nevoie de tine. Lumea lor ar fi mai buna dacă ai face parte din ea. Te ții tare de prea multă vreme. Sprijină-te de mine, ai încredere că voi avea grijă de tine.

Privind țintă în ochii aceia albaștri care implorau, Tillie nu se putu abține să nu creadă că el spunea că avea nevoie de ea, că lumea lui ar fi mai bună dacă ea ar fi acolo. Dar mai iubise și fusese trădată. Dacă Gina suferise din pricina faptelor ei, cum și-ar putea feri copiii de asta?

Viața o învățase să nu aibă încredere decât în ea însăși. Își desprinse privirea de la el înainte să cadă în adâncurile acelea albastre, înainte de a-i promite inima și sufletul, înainte de a o face să uite cum era umilința provocată de cei pe care îi considerase cândva prieteni.

Se duse la fereastră, privind afară, dar îi vedea reflexia vag conturată în geam, privind-o, așteptând.

– Și alții mi-au promis că vor avea grijă de mine. Promisiunile pot fi încălcate.

– Ale mele nu vor fi. Te iubesc, Tillie. Din toată inima, din tot sufletul.

Ea închise ochii strâns. Nu era drept, nu era drept, nu era drept, nu când acțiunile ei trecute aveau puterea să îl distrugă.

– Nu poți.

– Dar așa este.

Ea clătină din cap.

– Nu voi reveni în societate, indiferent de vorbele și de promisiunile tale.

– Atunci, la naiba cu societatea, spuse el. Vom locui la Kingsbrook Park. Vom evita complet scena socială. Vom crește cai și copii.

Copii? Cuvintele fură ca o lovitură în pântec. Vorbea despre căsătorie? Nu dorea nimic mai mult decât să-i ofere copii, dar cât ar putea avea de suferit din pricina scandalului ei? Nu le putea face asta. Cum de putea el, când știa din proprie experiență că păcatele părinților se răsfrâng asupra copiilor?

Deschise ochii și se forță să se uite la reflexia lui mișcătoare. Dacă se întorcea spre el, dacă îl vedea clar, risca să-i cadă în brațe.

– Condițiile înțelegerii noastre stabileau că vom avea o aventură. Deși a fost splendid, nu am nici o dorință să prelungesc relația noastră.

Era o minciună, dar Rexton nu avea nevoie de o femeie ca ea în viața lui. Nașterea îi conferea responsabilități și obligații. Nu își putea imagina că ar putea renunța la ele în favoarea ei. Chiar dacă credea că o putea face, era produsul educației pe care o primise – și ea nu avea să îi ceară să fie mai puțin decât era.

– Se pare că ți-am judecat greșit sentimentele, rosti el încet.

Pentru a-l vedea fericit, nu avea de ales, fiind nevoită să îl respingă, să îl elibereze de scandalul din trecutului ei.

– Se întâmplă cu ușurință, milord.

– La revedere, Lady Landsdowne.

Reflexia lui dispăru din fereastră, dar ea nu își desprinse privirea. Se chinui ascultându-i pașii care se retrăgeau și ușa închizându-se. Se uită la silueta lui solitară înaintând pe alee, cu capul sus.

Apoi, se prăbuși la podea și plânse pentru toate visurile – ale ei și ale lui – pe care tocmai le sfărâmase, pentru singurătatea pe care știa că avea să o trăiască fără el, pentru suferința pe care i-o adusese, pentru disperarea cu care îi venea să alerge după el implorându-l să nu o părăsească.

Capitolul 20

A doua zi dimineața, când se trezi, ochii o dureau și erau umflați. Dacă și-ar putea face curaj să se uite în oglindă, ar vedea că erau și roșii. Între episoadele de somn agitat plânsese.

Nu își mai amintea când o mai duruse inima atât de tare. Și-o făcuse singură. Crezuse că el înțelesese termenii relației lor, că nu avea să fie niciodată mai mult decât o aventură.

Deși probabil ar fi trebuit să se asigure că și inima ei înțelegea condițiile, căci, fir-ar să fie, se îndrăgostise de el. Cum putea să nu, când el o făcea să zâmbească, o făcea să râdă. Când îi dădea zâne pentru grădină. Când o săruta pe un carusel. Sună după servitoare și se străduí să nu se uite în oglindă. Nu voia să vadă ființa tristă și nefericită care era. La un moment dat, înainte să se încheie ziua, avea să fie nevoită să-i spună Ginei că era pe cont propriu în căutarea unui soț. Tillie nu o mai putea ajuta. Avea să se întoarcă la New York.

Se îmbrăcă și coborî. Simțindu-se ca și când ar fi înaintat prin mlaștină, se îndreptă spre sufragerie să ia micul dejun. Griggs o opri în hol.

– Milady, vizitiul a trimis vorbă că a fost adus un cal la grajduri. Flăcăul care l-a adus i-a spus că sunteți proprietara lui acum.

– Nu.

Cuvântul îi scăpă ca o șoaptă îngrozită.

Înainte ca Griggs să apuce să răspundă, își ridică fustele și o luă la goană, prin locuință, spre ușa din spate care dădea în grădină, pe lângă zână, trandafiri și spaliere, până când ajunse la grajduri.

Vizitiul, un grăjdar și băiatul de la grajduri stăteau și admirau frumoasa și semeața iapă. Tillie se împletici, sufocându-se, simțind că i se rupe inima în două.

Vizitiul se întoarse spre ea, zâmbind larg.

– Este o frumusețe, milady. Flăcăul care a adus-o spus că o cheamă Fair Vixen. Iapa necheză și scutură din cap. Se pare că știe cum o cheamă. Mă gândeam să îl pun pe unul dintre flăcăii de-aici să o călărească, să vedem dacă este la fel de blândă pe cât pare.

– Nu, spuse ea, nu o va călări nimeni. Nu o vom păstra.

– Păcat! Mă gândesc că aleargă tare iute.

„Aleargă ca vântul."

– O va lua cineva în după-amiaza asta, spuse ea. Aveți mare grijă de ea și asigurați-vă că îi este bine până atunci.

– Da, milady.

Intenționa să se îndepărteze, dar se părea că nu se putea opri să nu înainteze. Calul plecă ușor capul când ea se apropie, iar Tillie se trezi mângâindu-i botul înainte de a-și lipi fruntea de el.

– Te prețuiește. De ce te-a trimis aici?

Pentru că aranjamentul lor luase sfârșit. Gina nu era logodită. Plătea prețul pentru că dăduse greș.

– *Nu-ți iau calul. Poți trimite pe cineva să o ia.*

Se părea că problema – atunci când aveai o aventură cu o doamnă în propria ta casă – era că aceasta cunoștea locul și nu avea nevoie ca majordomul să o anunțe. Tillie nu se sfiise să dea buzna în biblioteca lui dimineața târziu, fără să-i pese de ce ar putea întrerupe.

Așezat la biroul său, Rexton împinse scaunul și se ridică. Cei trei bărbați așezați în fața lui se ridicară și ei, evident uluiți de cea care le deranja întâlnirea săptămânală.

Bărbații mormăiră în semn de rămas-bun și își duseră mâna la pălărie când trecură pe lângă Tillie. Rex se forță să nu se bucure de sosirea ei, să rămână unde era în loc să alerge spre ea, cuprinzând-o în brațe și implorând-o să se gândească la posibilitatea de avea un viitor împreună.

Oarecum rușinată, ea înaintă.

– Îți cer scuze. Nu am vrut să te să vă întrerup discuția.

– De ce ai venit?

Era foarte mândru de faptul că reușise să-și se păstreze un ton plat, nepăsător.

– Nu îmi datorezi iapa.

– Bineînțeles că da. Acestea au fost condițiile *înțelegerii* noastre. Dacă îmi abandonez misiunea până la final sezonului, cea mai frumoasă iapă a mea va fi prețul pe care îl voi plăti. Am renunțat înainte de timp, complet și absolut. Fără regrete sau remușcări. Fair Vixen este a ta.

– Dar nu ai abandonat-o după ce te-ai culcat cu mine. Aranjamentul s-a încheiat ca urmare a acțiunilor mele. Nu ești tu de vină.

El ocoli biroul, pentru că trebuia să se asigure că auzea și înțelegea ce spunea. Ea făcu doi pași în spate. El înaintă. Ea făcu trei pași în spate, apoi rămase nemișcată, ridicând bărbia. El se opri când erau nas în nas.

– *Aranjamentul nostru, doamnă, a fost că eu îți voi ceda calul* dacă nu voi duce lucrurile spre o concluzie satisfăcătoare. Condițiile renunțării au fost îndeplinite. Blestemata de iapă este a ta.

– Ești furios.

– Sunt al naibii de furios. Cum îndrăznești să vii aici și să-mi spui ce îți datorez și ce nu? Sunt un bărbat de cuvânt. Îmi onorez

legămintele și promisiunile. M-aș putea căsători cu o femeie pe care o disprețuiesc, și, dacă aș jura în fața oamenilor și a lui Dumnezeu, i-aș abandona pe toți ceilalți, apoi i-aș fi credincios și nu aș călca niciodată pe de lături. *Nu mă joc cu vorbele pe care le spun. Nu sunt* Landsdowne.

Ea se albi.

– Știu prea bine asta.

Ridică mâna, ca și când ar fi vrut să-i atingă obrazul. Dacă îl atingea, el avea să cadă în genunchi și să fie de acord să o primească în viața lui în orice condiții dorea ea. Nu știa ce se vedea în ochii lui, dar Tillie lăsă mâna jos.

– Vii dintr-o familie respectată și nobilă. Ești marchiz. Într-o zi vei fi duce. Nu poți fi asociat cu o femeie scandaloasă.

– Mi-ai spus că americanii nu sunt bine văzuți aici. Recunosc că îi găsesc pe mulți dintre ei foarte rudimentari, că se laudă cu averea lor și, da, doamnă, și voi îi judecați pe englezi la fel de aspru. Dumnezeu știe că ai fost tratată rău de către un englez. Scutură nerăbdător din cap. De mai mulți. Dar de toți? Fratele meu nu s-a răsucit pe călcâie și nu a ieșit din lojă când te-a văzut stând acolo. A fost un gentilom, ți-a sărutat mâna. Sora mea te-a abordat în parc. Ți s-a părut că a fost nesinceră? Mama, care nu am mai găzduit un bal de ani întregi, al cărei soț este aproape orb, organizează unul la care va veni negreșit multă lume, ca să arate întregii Londre că ești bine-venită în casa ei. Te-aș ține de mâna în public, însă vrei să păstrăm ce avem pentru locurile întunecate. Ba chiar sunt dispus să trăiesc departe de societate, însă se pare că nici asta nu-ți convine. Da, doamnă, sunt foarte furios. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușile duble care dădeau în grădină, căci se temea că era pe punctul de a urla de frustrare. Calul este al tău, Lady Landsdowne. Împerecheaz-o cu Black Diamond. Scoate un campion.

Tillie stătea pe canapeaua din salon sorbind din cel de-al treilea pahar de whisky când intră Gina.

– *O, Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat? E de abia după-amiază și bei.*

– L-am înfuriat, spuse ea, cu voce lipsită de emoție.

– Minunat! Asta ar trebui să faci.

Gina se așeză pe canapea lângă ea, zâmbind bucuroasă. Tillie privi țintă; sora ei înnebunise.

– Poftim?

– Când mi-ai dat sfaturi, mi-ai spus că la un moment dat trebuie să îl fac pe gentilomul care mă curtează să se înfurie ca să văd cum este cu adevărat.

Spusese asta? Își amintea vag.

– Nu trebuie să îmi urmezi sfaturile când vine vorba despre curtat.

– Așadar, cum este când se înfurie?

– Tăios. Scutură din cap. Nu, nu este tocmai exact. Vorbește apăsat, dar are o vibrație în voce ca sunetul care continuă să se audă după ce apeși clapa unui pian. Suna ca și când ar suferi. Iar ochii lui erau ai unui om rănit, care încearcă să nu arate asta.

Cunoștea privirea aceea. O văzuse deseori în oglindă în timp ce era căsătorită cu Downie.

– Te-a lovit?

– Nu.

Oricât de furios păruse, nu se temuse nici o clipă de el. Ba da, îi fusese teamă pentru o clipă, când el ieșise de după birou și înaintase spre ea ca un soldat hotărât să atace inamicul, dar apoi își amintise cât de bine îl cunoștea și știuse se că nu avea să îi facă rău. Nu ar lovi niciodată o femeie, oricât de furios l-ar face sau oricât de mult l-ar dezamăgi.

– Îl iubești, Tillie?

Închizând ochii, trase adânc aer în piept.

– Foarte mult, Gina. Este înfricoșător cât de mult îl iubesc.

– Atunci, ar trebui să fii cu el.

Privi implorator spre sora ei.

– Nu pot. Pentru că îl iubesc atât de mult, nu pot. Nu pot pune povara trecutului meu scandalos pe umerii lui.

– Are niște umeri al naibii de lați. Cred că s-ar descurca destul de bine.

Aproape că zâmbi auzind-o, gândindu-se la umerii lui, la mica scobitură în care își odihnise ea capul.

– Dar nu ar trebui să o facă. Și nici tu. Mă voi întoarce la New York. Te voi lăsa aici singură, ca să afli ce dorești să faci cu viața ta amoroasă.

– Presupun că nu te pot învinovăți că pleci. Știu că a fost dificil pentru tine să rămâi cu mine. Dat fiind că nu vei mai fi aici pentru multă vreme, ce-ai spune dacă am face ceva special împreună? Îi luă paharul de whisky din mână și îl puse deoparte. Royal Tea Palace este

un loc care trebuie văzut. Haide să mergem să bem un ceai în înalta societate, vrei?

– Gina...

– O, Tillie, nu ieșim niciodată așa cum ar trebui să o facă surorile. Vom cere o masă izolată, într-un colț. Nu ne va deranja nimeni. O strânse pe sora ei de mână. Haide să ne distrăm puțin și să lăsăm dezamăgirile de astăzi.

Tillie își dorea să fie din nou tânără și lipsită de griji.

– Da, bine. Va fi amuzant.

– Aveți rezervare? întrebă gentilomul care stătea la un birou foarte înalt lângă ușă.

– Nu, nu avem, spuse Tillie încet. Dar văd că sunt mese goale.

Mese rotunde, acoperite cu fețele albe din dantelă. Era genul de loc în care se vorbea în șoaptă.

– Multe dintre ele sunt rezervate. Dați-mi voie să văd dacă este vreuna disponibilă. Își trecu degetul de-a lungul a ceea ce părea a fi un registru cu nume. Da, se pare...

– Sper că nu vă gândiți să le dați voie să intre, domnule Wadsworth, spuse Lady Blanford, sora lui Downie, pe un ton care era exact opusul unei șoapte, stând acolo ca prova unei corăbii și uitându-se de sus la Tillie.

Se îngrășase considerabil de când o văzuse ultima dată. Fără îndoială, fiindcă zestrea Mathildei îi permitea să cumpere toate prăjiturile pe care le putea mânca.

– Bună ziua, Lady Blanford, spuse Tillie politicoasă.

Contesa pufni.

– Domnule Wadsworth, această femeie nu este genul căruia să-i permiți să intre. Îndrăznesc să spun că, dacă se va auzi că are voie să ajungă chiar și până la ușă, te vei trezi aruncat în stradă de către cel care te-a angajat. Sora ei este la fel de dezgustătoare.

Tillie se înfurie.

– Spune ce dorești despre mine, doamnă, dar să nu îndrăznești să o ataci pe sora mea.

– Nu e nici o diferență între voi. Am văzut-o pe sora ta dându-le târcoale gentilomilor noștri și te asigur că le-am spus tuturor mamelor să nu le permită fiilor lor să se uite la ea. E proastă dacă își imaginează că se va căsători cu un aristocrat. Zvonurile pe care le pot răspândi...

– Ai grijă, doamnă. Am un pistol în săculeț. Nu te-aș ucide, desigur, dar s-ar putea să îți las o cicatrice menită să strice linia acelui decolteu minunat.

Lady Blanford pufni iar.

– Vezi, domnule Wadsworth? Vezi că nu o poți lăsa pe femeia aceasta nemernică să intre, când mă amenință în felul acesta?

– Da, milady. Îi aruncă o privire spășită lui Tillie. Îmi pare rău, doamnă, dar...

– O, Lady Landsdowne, domnișoară Hammersley. Iată-vă. Tillie se întoarse și o văzu pe ducesa de Lovingdon venind pe după Lady Blanford. Zâmbind radioasă, era imaginea calmului. Își așeză mâinile pe umerii lui Tillie, o pupă pe obraz, apoi făcu la fel cu Gina. Vă așteptam.

– Excelență...

Nu știa ce altceva să spună. Ducesa îi luă mâna și i-o așeză în îndoitura cotului, ca și când ar fi creat o legătură indestructibilă. Făcând cu ochiul, o bătu pe mână pe Tillie.

– Domnule Wadsworth, Lady Landsdowne și domnișoara Hammersley vor lua ceaiul cu mine. Te rog să notezi că vor sta la masa mea.

– Cred ca glumești, rosti Lady Blanford apăsat.

– Nu, răspunse ducesa calm.

– Îmi pare rău, Excelență, începu domnul Wadsworth. Nu văd... Ridică privirea și văzu expresia hotărâtă a ducesei, apoi lăsă ochii-n jos. A, da, iată-le. Cred că mi-au scăpat.

– Așa mă gândeam și eu. Îți admir tenacitatea de a persevera până când problemele se rezolvă satisfăcător. Te voi lăuda în fața proprietarului.

– Mulțumesc, Excelență.

– Haideți, le spuse ducesa lui Tillie și Ginei.

Lady Blanford avu îndrăzneala să se așeze în fața ducesei.

– Domnule Wadsworth, trebuie să insiști să împiedici gunoiul acesta să intre.

– Haide, contesă, spuse ducesa, cu voce încordată, dar controlată. Chiar crezi că îți va face pe plac când știe că grupul meu va pleca imediat și nu va mai veni niciodată? Și să nu uităm de pistolul lui Lady Landsdowne; cicatricele pot fi un simplu simbol al curajului, dar nu sunt sigură că ar fi adevărat în cazul tău. Acum, dă-te la o parte și nu mai face gălăgie, altfel tu vei fi cea escortată afară.

Aruncându-i o căutătură cruntă lui Tillie, contesa făcu după cum i se porunci.

– Pe-aici, doamnelor.

Ducesa sugeră că trebuiau să o ia înaintea ei, spre zona în care se aflau mesele. Când Tillie trecu pe lângă ea, o auzi pe ducesă spunând:

– Poate că ai auzit că mama găzduiește un bal mâine, Lady Blanford. Poate că ai primit și invitație. Dacă da, ignor-o. Mama nu tolerează oamenii nesuferiți.

Apoi, ducesa le conduse pe Tillie și pe Gina la o masă aproape de fereastră.

– Ducesă, apreciez tot ce ai făcut, dar nu vrem să deranjăm, spuse Tillie încet.

– Nu deranjați deloc. Ducesa zâmbi cald. Cu toții trăim momente când trebuie să avem de-a face cu oameni ca ea. O pacoste, dar iată-ne aici. Arătă înspre masă. Cunoașteți pe toată lumea.

Le cunoștea, într-adevăr. Ducesele de Avendale și Ashebury, contesa de Greyling și doamna Drake Darling. Da, domnul Wadsworth ar fi fost într-adevăr nefericit dacă ducesa și prietenele ei ar fi plecat.

După ce se așezară, Gina spuse:

– Este o mare onoare să luăm ceaiul cu dumneavoastră.

– Domnișoară Hammersley, am auzit că îți cauți soț, spuse doamna Darling. Nu se pricepe nimeni mai bine ca noi la petit. Poate că te putem ajuta.

– Lord Rexton a încercat să mă ajute. Nu am avut prea mult noroc.

– Un bărbat care evită căsătoria nu este cel mai potrivit să ajute pe altcineva să o găsească, spuse ducesa de Ashebury. Haideți să discutăm despre strategie.

În timp ce doamnele începură să o asalteze pe Gina cu întrebări legate de ce îi plăcea și ce nu la un bărbat, ducesa de Lovingdon se aplecă spre Tillie.

– Înțeleg că ai refuzat invitația mamei mele.

– M-am gândit că așa este cel mai bine.

– Fratele meu ține la tine foarte mult.

– De aceea este mai bine astfel.

– Pentru că crezi că societatea nu îți va ierta acțiunile și nici nu te va accepta.

Tillie încuviință din cap.

– Și totuși, iată-te aici cu trei ducese, o contesă și soția unuia dintre cei mai bogați bărbați din Londra. Cred, Lady Landsdowne, că ai alt motiv pentru care eziți. Poate că ar trebui să te gândești la asta.

Ea își mușcă buza de jos, iar inima îi duduia.

– Am judecat greșit și înainte, șopti ea. Mă tem că îl voi dezamăgi și că nu va fi capabil să mă iubească mereu.

– Mereu. Asta este ce ne dorim, nu-i așa? Iubire pentru totdeauna. Știi că soțul meu era cât pe ce să renunțe la mine pentru că există șansa să mor înainte să îmbătrânim și nu suporta gândul că m-ar pierde? Pentru unii, mereu este o perioadă scurtă. Pentru alții, este lungă. Ceea ce contează este să avem șansa aceasta.

Capitolul 21

Două seri mai târziu, Rexton era încă într-o dispoziție groaznică. Se gândise să meargă în Whitechapel sperând să dea peste niște ticăloși pe care să-și descarce frustrările, dar se temea că s-ar putea să ducă lucrurile puțin cam prea departe, trezindu-se atârnat în ștreang. Și în nici un caz nu mai voia să se trezească pe dușumeaua lui Jamie. Venise la Dragoni, unde știa că urma să găsească un joc privat cu mize mari, care avea loc într-o cameră izolată.

Până acum pierduse fiecare mână. Nu avea nici o tragere de inimă nici să trișeze, nici să câștige. Era acolo doar pentru companie și pentru whisky-ul pe care lacheul desemnat i-l turna încontinuu în pahar.

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de egoist și să vrea să petreacă atât de mult timp singur cu Tillie. Dacă ar fi adus-o aici, unde juca adesea cărți cu familia și cu prietenii, ea ar fi văzut că era acceptată. Nimeni din încăperea aceasta nu s-ar fi holbat la ea și nu ar fi acostat-o, și ar fi fost primită cu brațele deschise, pur și simplu pentru că era la brațul lui. Nu, nu era tocmai adevărat. Ar fi fost primită pentru ea însăși, pentru puterea, farmecul și încrederea ei. Oamenii din această încăpere nu judecau niciodată pe baza bârfelor, ci a meritelor. Tillie și-ar fi dovedit valoarea în ochii lor în scurt timp. Poate că atunci ar fi recunoscut potențialul a ceea ce aveau împreună, în loc să spună că nu fusese decât o aventură. Chiar dacă la început nici

el nu se așteptase la nimic altceva. Dădu pe gât whisky-ul care îi mai rămăsese în pahar și așteptă nerăbdător ca lacheul să i-l umple. Fir-ar să fie, ce dor îi era de ea! Casa lui părea mai tăcută, mai pustie noaptea. De-abia suporta să stea în ea.

– M-am întâlnit cu Lady Landsdowne ieri la Royal Tea Palace, spuse Grace, tonul ei reflectând aceeași nonșalanță cu care puse pe masă două cărți, însă, când auzi de Tillie, Rexton înțepeni, ca și când sora lui l-ar fi împuns cu un vătrai încins, fiind sfâșiat între dorința de a ști absolut toate detaliile și de a o ruga să nu mai spună nici o vorbă. O amenință pe Lady Blanford cu un pistol, dacă îți vine să crezi.

Cu o săptămână în urmă, ar fi râs, fiind mândru de acțiunile ei. La naiba, nu se putea abține să nu simtă satisfacție față de îndrăzneala ei, dorindu-și să fi fost și el de față.

– Părea la fel de nefericită ca tine, continuă sora lui. Dat fiind că nu ai adus-o aici astă-seară, să presupun că ceea ce a fost între voi, orice ar fi fost, s-a încheiat, nu?

Deși toată lumea se concentra asupra cărților pe care le avea în mână, îi cunoștea pe toți cei de la masă – Lovingdon, ducele și ducesa de Avendale, Jamie, gemenele Swindler și Drake – îndeajuns de bine încât să sesizeze că erau perfect conștienți de conversație.

– Am decis că nu ne potrivim.

– Păcat! Mi-a plăcut foarte mult de ea.

El îi aruncă o privire încruntată surorii lui.

– După câteva cuvinte schimbate în parc?

– Nu, după conversația pe care am purtat-o când am luat ceaiul. Am invitat-o să stea cu noi la masă. Ne-ai rugat să fim primitori cu ea, așa că ne-am conformat. După ce își etală cărțile, Grace strânse jetoanele din centrul mesei în teancul ei din ce în ce mai mare. Se pricepea cel mai bine dintre toți la trișat. Deși aș fi făcut-o oricum. Lady Blanford era incredibil de agresivă. Nu pot să tolerez agresivitatea.

Rex aproape că zâmbi gândindu-se la Tillie și la sora lui împreună. Ar face o pereche de temut.

– Sunt sigur că ar fi pus-o pe Lady Blanford la punct și s-ar fi rezolvat problema în mod satisfăcător.

– Fără îndoială. Dar este totuși plăcut să știi că te susține cineva.

Se împărțiră cărțile. Rexton le studie pe ale sale și oftă. Grace le-ar putea transforma fără îndoială într-o mână câștigătoare. Problema era că nu îi păsa dacă pierdea o avere în seara aceasta,

pentru că pierduse deja singurul lucru care conta: o viață petrecută cu Tillie.

După ce își cumpărase biletul de vapor, Tillie știa că avea să fie în New York până la sfârșitul lunii. Nu știa de ce nu era mai entuziasmată de gândul că avea să lase în urmă acest oraș și oamenii săi îngrozitori. Poate pentru că avea să-i fie tare dor de Gina și urma să-și facă griji pentru ea.

La fel cum își făcea griji acum pentru că Gina nu deborda de entuziasm la gândul de a participa la balul din seara aceea. Stătea nemișcată ca o statuie la masa de toaletă, în timp ce Annie îi aranja părul într-o coafură sofisticată, care reușea să o facă mai în vârstă și mai înțeleaptă.

– Mi-aș dori tare mult să te mai gândești cu privire la balul Greystone, spuse Gina, prinzându-i privirea lui Tillie în reflexia din oglindă, deși Tillie stătea în colțul îndepărtat al încăperii.

De obicei, nu urmărea ritualurile surorii sale când se pregătea să iasă seara, dar, știind că aveau din ce în ce mai puțin timp împreună, fiecare minut părea mai prețios.

– Nu ar ieși nimic bun din asta.

Nu ar face decât să îi reamintească faptul că trebuia să accepte adevărul: era mai scandaloasă decât mama lui Rex, și, prin urmare, copiii lor ar putea avea de suferit mai mult decât avusese el. Se gândise mult la ce îi spusese Rex. La dezvăluirile lui. Copiii erau într-adevăr cruzi, iar ai lor ar putea fi chiar mai puțin acceptați decât fusese ea.

– Nu sunt de acord, Tillie. Gina se întoarse și se uită la ea, în timp ce servitoarea dădu fuga în spatele ei să termine aranjarea părului. În ultimele cinci zile, ai fost absolut devastată. Înfrântă, atât de tristă, încât este foarte dificil să fiu fericită în preajma ta.

Bucuria scânteie în ochii ei pentru prima dată de când ieșise Rex din salon.

– Ești fericită?

– Bineînțeles că nu. Pleci.

– Întotdeauna ai știut că o voi face.

– Speram că, dacă mă voi căsători cu un bărbat care te va primi cu brațele deschise, vei rămâne.

– Crezi că e posibil să te căsătorești cu Somerdale?

Gina ridică din umeri, chicotind.

– Nu știu. Îmi place destul de mult, dar, când ți se face curte, este ca și când ai gusta bomboane de ciocolată, nu-i așa? Nu știi dacă ai mâncat-o pe cea mai bună până când nu ai golit toată cutia.

Tillie sări în picioare.

– Nu seamănă deloc cu mâncatul bomboanelor de ciocolată. O lady nu încearcă întreaga cutie de... bărbați.

– Atunci, cum știi?

Neștiind cum să explice mai bine, Tillie începu să se plimbe între dulap și pat.

– Știi din felul în care te face să te simți când este cu tine și când nu este. Când este cu tine... Apropiindu-se de pat, își trecu mâna de-a lungul stâlpului cu sculpturi elaborate. Întregul tău trup pare să zâmbească. Tânjești după atingerea lui, după apropierea lui. Te bucuri când vă atingeți mâinile accidental. Și ești disperată să rămâi singură cu el ca să te poată săruta.

Patul nu i se păruse niciodată atât de mare, atât de rece, atât de neprimitor cum i se părea de când nu mai petrecea nopțile cu Rex. În fiecare noapte, îi era groază să se strecoare sub așternuturi, să stea acolo singură, privind țintă pe fereastră, la baldachin, la umbre, fiindu-i dor de el până simțea o durere fizică în piept.

– Și că nu este cu tine? întrebă Gina.

– Îți dorești al naibii de mult să fie.

Se lăsă pe marginea patului, nefiind deloc surprinsă că Gina i se alătură.

– Îți este dor de Rexton, nu-i așa?

– Foarte mult. Dar nu voia să se gândească la asta. Vei dansa cu el în seara asta?

– Bănuiesc că da. Fiind balul mamei sale, trebuie să fie acolo.

Arătând incredibil de chipeș în ținută de seară, vorbind cu alte doamne, zâmbind, flirtând. Terminase cu ea. Avea să depășească momentul destul de ușor. Poate că într-o zi urma să facă și ea la fel, deși nu se putea închipui cu nimeni altcineva.

Gina o luă de mână și o strânse, ca și când ar fi știut ce gânduri melancolice și trădătoare îi treceau prin minte.

– Nu aveam decât treisprezece ani când te-ai căsătorit cu Downie, spuse sora ei gânditoare. Chiar și la început, când te vedeam cu el, mă gândeam: „Se pare că dragostea nu este un lucru atât de măreț". Credeam că dragostea trebuie să te transforme și să te umple

de bucurie. Am început să cred că poate nu o voiam, că aș fi mai fericită fără ea.

– Gina...

– Lasă-mă să termin, spuse ea apăsat, mai aspru decât vorbise vreodată cu oricine. Vreau să subliniez ceva. Știu că mă crezi naivă și inocentă și poate puțin superficială câteodată pentru că refuz să iau lumea în serios, dar m-am uitat la tine, Tillie, m-am uitat cum te-ai transformat în această ființă tristă care îmi era atât de străină. Ai început să zâmbești rar și să nu mai râzi deloc. M-am bucurat când ai divorțat de el, când nu mai era prezent în viața ta de zi cu zi. Și a fost ca și când s-ar ți s-ar fi ridicat o mare povară de pe piept. Și m-am gândit: „A făcut o alegere proastă, nimic altceva. Eu nu o voi face. Voi alege o dragoste care mă va înălța".

– Este Somerdale alesul?

– Poate. Sau poate nu. Pentru că acum te-am văzut îndrăgostită – și, mai important, am văzut un bărbat îndrăgostit de tine. Știu cum face dragostea ca ochii unei doamne să scânteieze și ai unui bărbat să ardă mocnit. Știu că pașii ei devin ușori ca o pană când aleargă spre trăsură la miezul nopții pentru o întâlnire pe furiș...

– O, Gina, nu trebuia să știi niciodată despre asta.

– Nu știu de ce roșești. Nu înțelegi? M-ai făcut să întrezăresc o lume pe care o doresc. Nu vreau să fac pur și simplu parte din aristocrație. Vreau să găsesc pe cineva care mă iubește la fel de profund pe cât te iubește Rexton pe tine. Pe cineva pe care-l pot adora la fel de mult cât îl adorai tu pe el.

– Dar sunt atât de nepotrivită pentru el. Are nevoie de o soție care să fie primită într-un salon de ceai nenorocit.

– Mi s-a părut că te-ai descurcat cu o grație uimitoare. Își lăsă capul într-o parte și se strâmbă. Deși tare mi-aș fi dorit să fi scos pistolul. Ce mi-ar fi plăcut să o văd pe sora lui Downie luându-și picioarele la spinare. Nu ar fi îndrăznit să te înfrunte.

Tillie nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet timid.

– Nu, nu ar fi făcut-o.

– Cred că Rexton ar fi mândru de tine, Tillie. Ce contează ce spun alții sau cum acționează, când există oameni care te iubesc?

– Dar acțiunile și cuvintele celorlalți trec dincolo de mine. Îi mângâie cu blândețe obrazul surorii sale. Îi ating pe cei pe care-i iubesc. Te ating pe tine. Uită-te la sezonul acesta. Ar trebui să fii frumoasa balurilor, cu un roi de pretendenți care să te viziteze în fiecare

după-amiază și cu flori umplând cadrul ușii în fiecare dimineață. Dar nu este așa, din cauza mea.

– Poate că nu tu ești motivul pentru care nu am avut mulți pretendenți. Poate că eu sunt de vină. Poate că nu sunt demnă de iubit.

– Nu fi ridicolă! Nu te îndoi de tine. Toți lorzii doresc moștenitoare, Gina. După ce voi pleca, vei avea o jumătate de duzină de bărbați dintre care să alegi. Dar să nu îi *guști*.

Gina își arcui buzele în glumă.

– Nici măcar un sărut de la fiecare dintre ei?

– În nici un caz.

– Fără tine aici, nu știu dacă voi găsi puterea să mă abțin și să fiu cuminte.

– Voi angaja o însoțitoare adevărată înainte să plec. O femeie mai în vârstă, cu o privire atentă și cu limba ascuțită, ca să îi țină pe gentilomi la locul lor.

Se auzi o bătaie puternică la ușă; ușa se deschise și apăru capul unei servitoare.

– A sosit domnul Hammersley.

– Spune-i unchiului că voi coborî într-un minut, zise Gina, înainte de a se întoarce spre Tillie. Ești sigură că nu vrei să vii?

– Sunt sigură.

– Urăsc faptul că îi lași să câștige. Se ridică de pe pat, își luă pelerina și evantaiul, se îndreptă spre ușă, se opri și se întoarse spre Tillie. Deși, poate că, dacă Rexton nu te poate avea pe tine, se va mulțumi cu sora ta.

Tillie se simți ca și când Gina ar fi luat vătraiul și ar fi împuns-o în inimă.

– Nu cred că v-ați potrivi.

– S-ar putea să ai dreptate, dar orice ai simți acum, imaginează-ți că va fi mult mai rău când vei citi despre logodna lui în ziare.

– Ești o mică vrăjitoare.

Gina zâmbi strălucitor.

– Pot fi. Gândește-te, Tillie!

Nu avea să se gândească – la Rexton cu altcineva. Voia ca el să aibă fericirea pe care o merita. Chiar dacă nu cu ea.

Urmând-o pe sora ei spre scări, își repetă acea litanie neconvingătoare. O privi pe Gina coborând treptele, urmată de servitoarea care avea să slujească drept însoțitoare, se uită la unchiul ei care o salută

pe Gina înainte de a ridica privirea înclinând din cap cu rigiditate, se uită la ei când ieșiră din casă. Fără ea, așa cum trebuia să fie.

Se îndreptă spre dormitor și se opri la vederea rochiei de bal de culoarea lavandei întinsă pe pat, a invitației aurite care aștepta în mijlocul corsajului. Sora ei era al naibii de pricepută la șiretlicuri.

– O, Gina.

Luă cu grijă hârtia, ca și când s-ar fi așteptat să îi ardă degetele. Poate că ar trebui să participe, astfel încât Gina – și Rexton – să înțeleagă exact, într-un final, de ce era imposibil ca ea să rămână. Ce avea de pierdut? Deja îl pierduse pe singurul bărbat care conta.

Capitolul 22

Rexton avusese dreptate. În reședința părinților săi, salonul cel mare, precum și celelalte încăperi din apropiere, erau ticsite, pline de oameni care mișunau prin ele, în timp ce alți oaspeți se revărsau pe terasă și în grădină. Se gândi la un stup de albine pe care îl privise fascinat cândva în copilărie. Doar că acum nu era nici pe departe la fel de amuzant.

Pentru că el solicitase evenimentul, era obligat să stea în sala de bal și să se întrețină cu doamnele în conversație, dansând din când în când. Dar până și el avea nevoie de un moment de respiro. Acesta era primul moment pe care îl petrecea singur, fără conversație. Sorbind din șampanie, se luptă să nu se gândească la Tillie, la cum dorise ca în această noapte să îi arate că trecutul putea fi uitat – măcar că era posibil să nu se vorbească despre el în gura mare.

O văzuse pe Gina sosind cu unchiul ei, urmată de blestemata de servitoare care îi servea drept însoțitoare. Dar îi știa pe toți cei care acceptaseră invitația, pentru că erau anunțați la capătul scărilor înainte de a începe să coboare, pătrunzând în ceea ce se transforma rapid pentru el într-o noapte infernală. Nici o conversație nu îl intriga, amintindu-i doar de nenumăratele discuții pe care le avusese cu Tillie. Fiecare cuvânt pe care îl schimbaseră era întipărit în memoria lui. Nici o parteneră de dans nu îl satisfăcea. Deși nu dansase niciodată cu Tillie, o ținuse în brațe și pur și simplu îl durea trupul din pricina dorinței de a o mai ține o dată. Nici măcar nu își putea imagina

să nu-i mai inspire niciodată parfumul, să nu o mai privească niciodată, să nu-i mai audă niciodată vocea. Să nu mai facă niciodată dragoste cu ea.

Era foarte posibil să moară fără moștenitori, căci nu își putea imagina vreo altă femeie care să-i stârnească dorințele, să-i aprindă pasiunea. Îl distrusese, și nu mai găsea entuziasmul de a fi cu vreo altă femeie. Chiar și pregătirea pentru evenimentul de astă-seară fusese un exercițiu de voință, nu pentru el, ci pentru valetul său. Rexton nu se mai bărbierise din seara în care ieșise – nu, ieșise valvârtej – din reședința lui Tillie. Nu s-ar fi atins de brici dacă valetul nu l-ar fi avertizat că arăta ca un animal sălbatic. Îl ascultase doar pentru că nu voia ca mama lui să-și facă griji, când, de fapt, lui nu-i păsa deloc de felul în care arăta sau de orice altceva.

– Bei șampanie?

Presupuse că trebuia să fie recunoscător că îi fuseseră întrerupte gândurile întunecate și se întoarse spre fratele său.

– Nu am găsit altceva.

– Ai locuit aici cândva. Sigur știi unde să găsești ceva mai bun.

Andrew îi luă paharul și aruncă băutura efervescentă în ghiveciul cu palmier.

– S-ar putea să omoare planta.

– Cumpără-i alta mamei. Fratele lui scoase o sticluță din haină și îi umplu paharul înalt cu un lichid chihlimbariu, apoi i-l dădu. Pari a avea nevoie disperată de ceva mai tare.

Încuviințând, dădu pe gât o bună parte din whisky, savurând arsura. Da, gustul acela intens era exact ce avea nevoie, dându-i un impuls care l-ar putea ajuta să facă față nopții pe care o avea înainte.

– Este neobișnuit pentru tine să participi la un bal.

– Este balul mamei. În plus, mi-a ținut o prelegere foarte severă despre cât de important este să particip și să o fac pe Lady Landsdowne să se simtă bine-venită. Așa că știu cum ar trebui să fie seara asta. Îmi pare rău că nu a mers cum ai planificat cu balul și cu doamna, spuse fratele său. Părea că îți cam place.

Rexton fu cât pe ce să îi enumere toate calitățile ei excepționale, dar știa că, odată ce o apuca pe calea aceea, avea să-l țină prizonier pe fratele său toată seara, așa că nu făcu decât să ridice din umeri ca și când dezamăgirea nu avea nici o importanță.

– Poate că voi întâlni pe cineva astă-seară și mă voi hotărî să-i fac curte. În nici un caz. Nu-și putea imagina că ar putea să curteze pe cineva în viitorul apropiat sau îndepărtat. Ce mai face actrița ta?

Privind țintă înainte, Andrew își țuguie buzele și sorbi din sticluță.

– Ne-am despărțit.

– Atunci, nu cred că ne vom mai întâlni în loja mea prea curând.

– S-ar putea să o folosesc. Chiar nu te interesează domnișoara Hammersley?

– Absolut deloc. Tonul întrebării fratelui său îi atrase atenția, și se uită țintă la Andrew. Nu-mi spune că te interesează pe tine.

Fratele său se mișcă de pe un picior pe altul.

– Nu pare o femeie rea, și aceste americance sunt un pic mai îndrăznețe decât trandafirii noștri englezești.

– Somerdale i-a arătat un oarecare interes.

Deși din câte știa, nu o vizitase decât o dată.

– O, nu va fi fericită cu el.

– Nu știi asta.

Andrew nu făcu decât să râdă înfundat.

– Știu mult mai multe decât crezi tu.

– Ai face bine să nu o rănești, îl avertiză Rexton.

– Credeam că ai terminat cu ea.

– Nu mai este sub protecția mea... La dracu'! Este sub protecția mea. Unchiul ei este nu este bun de nimic. În plus, se pare că Grace și prietenele ei o susțin și intenționează să îi găsească un pretendent bun.

– Nu crezi că eu aș fi potrivit.

– Doar dacă ești convins că o poți iubi. Își termină băutura și puse paharul deoparte. Să știi că o voi preveni în privința ta când vom valsa.

Andrew zâmbi.

– O voi convinge că ai mințit când voi dansa cu ea după tine.

– Vorbesc serios, Andrew. Știu că nu intenționezi să te căsătorești, așa că nu te apropia de ea.

– Sigur un dans nu poate face rău.

Și el se gândise la fel prima dată când dansase cu ea. Și astfel pornise într-o călătorie neașteptată.

– Drake m-a avertizat că lucrurile nu merg niciodată cum plănuiești. Stai departe de ea.

Lăsându-și fratele cu acel sfat, plecă să o caute pe Gina. O găsi stând de vorbă, zâmbind și râzând cu trei gentilomi, care păreau foarte interesați de ea. Privind pe după unul dintre ei, ea făcu ochii mari și zâmbi și mai larg.

– Milord.

Era recunoscător că ea se simțea bine, că eforturile din seara aceea nu aveau să fie complet irosite. Voia cu adevărat ca ea să găsească fericirea și bărbatul potrivit. Deși îi plăcea Somerdale, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva Andrew avea dreptate.

– Scuzați-mă, domnilor, dar sunt într-adevăr norocos că acest dans îmi aparține.

Când ajunseră pe ringul de dans, o purtă în mijlocul dansatorilor, încercând să nu își aducă aminte cât își dorea să facă același lucru cu sora ei.

– Arăți extraordinar de încântătoare astă-seară, mai mult ca niciodată.

– Ești foarte amabil să o spui, dar știu că nu cu mine ai dori să dansezi. Îmi pare extrem de rău că nu a venit. Am încercat să o conving, dar nu a vrut nici în ruptul capului.

– Nu contează. Nu știu dacă mai încape vreun oaspete în casa aceasta.

Deși i-ar fi dat afară pe toți ca să-i facă loc ei – ceea ce, presupunea, ar fi însemnat să saboteze chiar scopul blestematului eveniment.

– Cred că este o nesăbuită.

Poate că el fusese astfel, că nu voise să se căsătorească mai devreme, că nu fusese aici când ea era mai tânără, că nu o întâlnise înaintea lui Downie. Dar nu voia să se gândească la ce ar fi putut fi. Nu avea să fie niciodată.

– Pare că ai atras atenția câtorva gentilomi în seara asta.

Ea zâmbi extaziată.

– Toate dansurile sunt luate. Îmi doresc să nu se decidă nici un gentilom să mă curteze serios, căci aș vrea să am un întreg sezon ca astă-seară. Așa a fost pentru Tillie. Toată lumea voia să fie cu ea, să fie prietenul ei... Apoi au abandonat-o toți.

– Pierderea lor. Până la urmă. Și-a lui.

– Și-a cumpărat bilet spre New York.

– Atât de curând? Se opri din dans, ca și când ea ar fi pus un zid de piatră în fața lui. Știuse că urma să plece, desigur, dar acum, că momentul acela sosise... Când?

– La sfârșitul săptămânii.

Nu mai era mult timp.

– Mergi cu ea? întrebă el.

– Nu. Va angaja o însoțitoare pentru mine, iar ea va rămâne absolut singură.

Se încruntă. Toată bucuria pe care o afișase mai devreme se vaporoase. Ridicându-i mâna înmănușată, Rexton depuse un sărut pe încheieturile degetelor ei.

– Nu-ți face griji, micuțo, nu va pleca singură.

– Ce vei face?

Ce ar fi trebuit să facă din capul locului.

– Mathilda Paget! Contesa de Landsdowne! tună vocea majordomului în încăpere.

Rexton ar fi putut jura că simțise un val de foc traversându-l.

– Ce-a spus? Privi spre capătul scărilor.

Nu era singurul. Muzica se opri, și începură murmurele, dar lui nu îi păsa de toate acestea. Nu conta nimic.

– A venit, rosti Gina precipitat, strângându-l de braț. A venit. Mi-a spus că nu va veni.

Stând acolo într-o rochie de culoarea liliacului, privea spre sala de bal. Îndrăzneață, splendidă, sfidătoare. Apoi, femeia pe care el o iubea mai mult decât viața începu să coboare.

Nu fusese niciodată mai emoționată și mai îngrozită în toată viața ei.

După ce îi fu anunțat numele, jură că în încăpere se așternuse o liniște atât de adâncă, încât ai fi putut auzi și un ac căzând. Totodată, totul stătu în loc. Oamenii nu mai dansau. Muzica încetă să cânte. Își spuse că era din cauză că sosise foarte târziu, iar lumea era surprinsă de întârzierea oaspeților.

Dar apoi auzi murmure și șoapte. Era, fără îndoială, o greșeală, o greșeală imensă. Dar făcuse de curând una și mai mare: îl lăsase să plece fără să opună rezistență.

Trăgând adânc aer în piept, cu greu, ea începu să coboare îndreptându-se spre sala de bal. Nu făcuse decât trei pași, când îl văzu pe Rexton urcând, câte trei trepte deodată, cu picioarele lui lungi, iar zâmbetul lui afurisit o făcu să surâdă la rândul ei.

Dumnezeule, nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă să vadă pe cineva în viața ei, și nu pentru că însemna că nu avea

să fie nevoită să înfrunte mulțimea singură, ci pentru că el era pur și simplu acolo și arăta atât de minunat. Și atât de bucuros să o vadă. Poate că nu-l pierduse complet.

Dar apoi el se opri, la o treaptă sub ea, atât de aproape. Nu trebuia decât să întindă degetele pentru a-i atinge maxilarul, pentru a și le trece prin părul lui, sprijinindu-se de umărul lui pentru a se echilibra.

– Ești aici, spuse el încet, iar privirea lui alunecă pe chipul ei, înainte de a se opri asupra ochilor, susținându-i privirea ca și când, dacă îi putea prinde ochii, o putea prinde și pe ea.

– Așa se pare, da.

– De ce?

Două cuvinte atât de scurte și de simple pentru o întrebare incredibil de complexă, cu un răspuns și mai complex. Dar, în cele din urmă, erau prea multe de explicat, și ea își dădu brusc seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit.

– Pentru că am vrut să-mi amintesc cum e să valsez cu tine.

– Crezi că va fi un singur dans?

– Nu știu. Nici măcar nu sunt sigură că va fi vreunul.

– Când vine vorba despre bărbați, se pare că mereu îi judeci greșit. Îți promit că, atâta timp cât vei dori, nu vei avea parte doar de un singur vals cu mine, ci de mult mai multe.

El era cel care înțelesese greșit: motivul pentru care ea era aici și ce se străduia să spună, astfel încât să poată părăsi Anglia cu mai puține regrete, dar începea să-și dea seama că, chiar dacă aveau să fie mai puține, aveau să o urmărească pentru totdeauna.

Clătină din cap.

– Nu simți privirile insistente?

– Pentru că nu sunt obișnuiți să vadă o femeie atât de frumoasă.

Ea nu se putu abține. Își dădu ochii peste cap auzind complimentul. Nu putea ascunde adevărul.

– Nu auzi tăcerea?

Apropierea lui făcuse ca peste mulțime să se aștearnă liniștea, dar știa că murmurele puteau reîncepe în orice moment.

– Nu contează. Conversațiile lor sunt plictisitoare. Era cât pe ce să ațipesc de cel puțin șase ori în seara asta ascultându-i vorbind despre nimicuri.

– Rex...

– Haide să valsam. Dar, mai întâi, trebuie să-i salutăm pe părinții mei.

Îi întinse brațul. Ea îl cuprinse, bucurându-se de fermitatea lui când o însoți pe nenumăratele trepte care se încheiau dinaintea unui ring lustruit, pe care cu siguranță la un moment dat oamenii aveau să reînceapă să danseze. Dar, în momentul acela, păreau mulțumiți să se uite pur și simplu la drama care se desfășura în fața lor, în vreme ce ea se apropia de unul dintre cele mai puternice și îndrăgite cupluri din toată Anglia. Nici măcar faptul că își amintea cuvintele scrise de mâna ducesei pe bilet nu o ajuta să își tempereze temerea că în cele din urmă avea să fie respinsă.

Desfăcându-și mâna de brațul lui Rexton, făcu o reverență adâncă.

– Excelențele Voastre...

– Draga mea, spuse ducesa de Greystone cu amabilitate, luând mâna lui Tillie și strângându-i degetele. Suntem foarte bucuroși că ai reușit să vii totuși. Văd că sosirea ta îi face plăcere fiului meu, ceea ce ne încântă nespus.

– Apreciez invitația.

– Ai fi primit una mai curând, dar nu am mai găzduit un bal de ani întregi.

– Dacă aș mai dansa cu altcineva în afară de soția mea, spuse ducele, fii sigură că te-ai afla la brațul meu.

– Sunt onorată. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru amabilitate.

– Ei, nu am înțeles niciodată cum poți să nu fii amabil. Acum, plecați, la dans cu voi.

Rexton îi oferi din nou brațul, iar ea îl luă. Când o conduse pe ringul de dans, oamenii se dădură deoparte, deși nu era prea sigură dacă se îndepărtaseră din cauza ei sau a hotărârii de pe chipul lui. Când se apropiară de balconul unde se unde aștepta orchestra, el strigă:

– Un vals!

De-abia se auzi prima notă, când Tillie se trezi în brațele lui, ținută necuviincios de aproape, în timp ce alunecau pe ringul de dans.

– De ce ești aici, de fapt? întrebă el.

– Ca să valsez înainte de a pleca.

Cu coada ochiului, îi văzu pe ducele și ducesa de Lovingdon pășind pe ringul de dans, urmați de Drake Darling și de soția lui, apoi de Gina și Lord Andrew. Apoi ducele și ducesa de Greystone se învârteau la marginea mulțimii, ținându-se în brațe.

– Mi-ai spus că tatăl tău și își pierde vederea, zise ea încet.

– Așa este. Daca te uiți cu atenție la ei, vei vedea că ea conduce. Asta este dragostea, Tillie, să faci tot ce poți mai bine într-o situație rea, să faci ce trebuie pentru a te asigura că celălalt este fericit. Vrei la New York? Bine atunci. Voi veni acolo cu tine.

Ea se pregătea să se uite mai atent la părinții lui, dar cuvintele lui o făcură să se întoarcă din nou spre el.

– Vrei să spui în vizită?

– Vreau să spun să locuiesc acolo. Să cresc cai și copii cu femeia pe care o iubesc.

Ea clătină din cap.

– Dar ești moștenitorul unui ducat. Viața ta este aici.

– Moșiile sunt aici. Viața mea este cu tine. Le pot administra din New York. Le-aș putea administra de la Polul Nord, dacă ar trebui.

– Nu poți renunța la asta pentru mine.

În jurul lor valsau tot mai mulți oameni.

– Nu noi trebuie să alegem, Tillie? Dacă suntem unul în viața celuilalt, dacă suntem mai fericiți împreună decât separat? Oamenii care stau la marginea sălii de bal, cu nasul pe sus și cu grimase batjocoritoare, ce contează? Nu îmi pasă dacă sunt de acord sau nu.

Lacrimile începură să-i ardă ochii.

– Nu înțelegi cum va fi cu adevărat. Va fi mult mai rău decât atunci când erai copil. Nu-mi cere să stau și să văd cum devii nefericit.

– Îți cer să stai lângă mine și să mă faci fericit. Apoi, se opriră din dans. El se așeză într-un genunchi. Căsătorește-te cu mine.

Muzica se oprise din nou, iar cuplurile nu mai dansau.

– Ai înnebunit.

– Am înnebunit de atâta dragoste pentru tine.

– Dar reputația mea... Sunt scandaloasă...

– Nu-mi pasă câtuși de puțin. Te iubesc, din toată inima, din tot sufletul și cu tot trupul. Voi merge oriunde vei dori, oriunde vei fi fericită.

Lacrimile îi înțepau ochii.

– Te iubesc atât de mult. Mi-e teamă să te iubesc atât de mult.

– Să nu-ți fie. Căci, oricât de mult m-ai iubi, eu te voi iubi și mai mult. Nu-ți voi fi niciodată necredincios. În fiecare seară, voi merge la culcare gândindu-mă ce să fac a doua zi ca să te fac și mai fericită.

Tillie văzu adevărul, devotamentul și credința lui în viitorul lor împreună reflectate în privirea lui.

– Și eu voi face același lucru, în fiecare seară. Niciodată în viață nu am dorit ceva mai mult decât să fiu soția ta. Da, mă căsătoresc cu tine.

El se ridică, îi cuprinse fața și o sărută tandru. Apoi, se întoarse, îi luă mâna și-o ridică.

– A fost de acord să devină soția mea! anunță el, apoi îi duse degetele la buze. Nu a existat niciodată un bărbat mai fericit decât mine.

„Și nici o doamnă mai norocoasă", se gândi ea.

Tillie era surprinsă de toate felicitările și urările de bine. Din partea familiei lui Rex, dar erau câțiva oameni cu care nu mai vorbise de ani întregi care o felicitară. Nu știa dacă era din pricină că îi iertaseră păcatele sau că nu voiau să riște să cadă în dizgrație și să fie respinși de o familie atât de influentă. Nu conta. Nu conta absolut nimic. Era ciudat să înțeleagă cât de mult îngăduise ca alegerile ei trecute să-i influențeze acțiunile, să o facă să se vadă prin ochii societății, când, de fapt, nu conta decât cum se vedea ea. Nu îi fusese niciodată rușine de ce făcuse, dar se retrăsese. Nu avea să o mai facă.

Rex o ținea în brațe și se învârtea cu ea pe ringul de dans, fără a-și desprinde vreo clipă privirea din ochii ei.

– Nu știu dacă te-am mai văzut vreodată mai fericită sau mai zâmbitoare, spuse el.

– Iubirea e de vină, nu-i așa? Face ca totul să fie frumos în lume.

– Cred că descoperirea asta trebuie sărbătorită în privat. Ai vrea să fii scandaloasă și să fugi cu mine?

– Ce femeie scandaloasă, demnă de reputația ei, nu ar accepta o propunere atât de ademenitoare?

Deși sosise cu trăsura ei, plecă de la bal cu a lui. De îndată ce se închise portiera, Rexton o trase la el în poală și o sărută cu entuziasm. Ei îi lipsiseră atât de mult apropierea, pasiunea și devotamentul lui. Cum de se gândise vreodată că avea să fie fericită fără el în viața ei?

– Dumnezeule, era cât pe ce să înnebunesc de dorul tău, spuse el răgușit, trecându-și gura de-a lungul gâtului ei, până la umăr și înapoi.

– Ți-a lipsit sexul.

– Da, dar a fost mai mult de atât. Întotdeauna a fost diferit cu tine – mai intens, mai înspăimântător, mai provocator.

Ea se lăsă pe spate.

– Înspăimântător?

El începu să îi scoată agrafele din păr, împrăștiindu-le prin trăsură.

– Întotdeauna când plecai îmi făceam griji că s-ar putea să nu te mai întorci, că nu am reușit să-ți arăt cât de prețioasă ești pentru mine. O temere justificată, având în vedere ultimele câteva zile și nopți.

Părul ei i se revărsă pe umeri, și Rex prinse o bună parte din el în mâna lui mare. Cât tânjise ea să simtă mâinile acelea atingând-o din nou. Ea îi cuprinse fața.

– Haide să ne gândim cum să depășim acest moment și să lăsăm trecutul în urmă.

– De acum înainte.

Apoi, o sărută din nou, și ea se bucură de gustul lui adânc și senzual. Limba lui se strecura delicios peste a ei, și ea știa că în curând avea să fie peste tot, provocându-i senzații minunate, irezistibile.

Trăsura încetini, intră pe o alee și se opri în fața casei lui.

– Ar fi nepoliticos din partea mea să nu îi ofer amantei mele un rămas-bun cum se cuvine, spuse el strengărește, înainte de a coborî din vehicul, ajutând-o și pe ea.

– Ar fi, într-adevăr, dezamăgită dacă nu ar petrece puțin timp cu tine înainte să te căsătorești, îl tachină ea când el o luă în brațe și urcă treptele, intră în conac și apoi o apucă pe scări.

După ce ajunseră în dormitorul lui, o așeză pe covor și o sărută pasional, mângâind-o frenetic.

– Camera asta ți-a dus lipsa, spuse el răgușit când se retrase în cele din urmă.

– Mi-a fost dor de ea. M-ai răsfățat. Nopțile fără tine au fost cele mai pustii din viața mea.

– Nu vei mai trăi nici una singură.

– Când ne căsătorim?

– Cât mai curând posibil. Între timp...

În ciuda numeroaselor săruturi, atingeri, priviri, își scoaseră hainele rapid. Patul îi ademenea, așa că se repeziră spre el, prăbușindu-se îmbrățișați.

Cum de se gândise vreodată că ar putea găsi așa ceva cu altcineva, la New York sau oriunde altundeva?

– Nu vreau să plecăm la New York imediat, spuse ea, când gura lui înfierbântată îi acoperi gâtul. Vreau să fiu aici, să o ajut pe Gina să găsească pe cineva care să merite.

Ridicându-se, Rexton privi în jos spre ea.

– După cum dorești.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Nu a fost atât de groaznic la bal pe cât m-am așteptat.

– Lăudată fie ideea mea!

Ea râse. Dumnezeule, cât îl iubea, cu glumele lui cu tot.

– Partea aceea a fost absolut minunată. Nu, vreau să spun cu oamenii. Am primit mult mai multe felicitări decât mă așteptam. Poate că ar trebui să o luăm ușor.

– O vom lua cum dorești tu. Îi aruncă un zâmbet șiret. Când veni vorba despre luat...

Se rostogoli deasupra ei, lipind-o de el, apoi se rostogoli din nou, până când se așeză pe spate și ea ajunse deasupra lui.

– Mi-ai spus cândva că vrei să fiu sclavul tău. Își întinse mâinile deasupra capului. Fă ce dorești cu mine.

Arăta splendid de senzual așa cum stătea acolo întins, lăsându-se în întregime la mâna ei, dându-i libertatea de a face ce dorea.

– Eram o altă femeie atunci. Aplecându-se, își trecu limba pe deasupra sfârcului lui, savurându-i geamătul. Voiam să am control, credeam că am nevoie de el. Supse vârful tare. El gemu. Cu tine, se pare că nu renunț la el niciodată. Suntem egali în pat, egali în afara lui. Te iubesc, Rex, mai mult decât am crezut că este posibil să iubești pe cineva.

Cu o mișcare sălbatică, el îi acoperi gura, apoi își strecură mădularul în ea, umplând-o, lărgind-o. Țipă de bucurie, simțind cum se strângea în jurul lui, posedându-l, așa cum o poseda el. Frumusețea era că, atunci când erau împreună, chiar și atunci când lua, oferea. O făcea puternică, încrezătoare. Îi ștergea toate îndoielile.

Mâinile acelea minunate îi frământară sânii, strângându-i ușor sfârcurile. O cuprinse de spate și se ridică ușor, trecându-și limba peste sfârcurile tari, alinându-le și ațâțându-le. Ea își arcui spatele, călărindu-l apăsat și tare, simțind că începea să crească tensiunea în ea, dar și în el. Brațele lui o strânseră mai tare, iar gura i se lipi de a ei, luându-i buzele așa cum îi luase inima. Urmau să aibă întreaga viață pentru a face asta – să se miște în tandem, să caute plăcerea împreună, țipetele și icnetele lor sfidând buna-cuviință.

Lui Tillie îi plăcea teribil când el rostea cuvinte obscene, ca un libertin dezmățat care descoperea aspecte neexplorate ale extazului. O făcea să se simtă ca și când ceea ce trăia cu ea nu mai trăise cu nimeni, ca și când, în ciuda numeroaselor lui experiențe cu femeile, era capabilă să îl surprindă, să îl ia pe nepregătite. Să-l satisfacă, să-l încânte și să-l facă să debordeze de bucurie că ea era femeia din brațele lui, din patul lui.

Cu un geamăt sălbatic, o strânse tare, rostogolind-o astfel încât spatele ei ajunse pe saltea, iar el veni deasupra ei, privind-o în ochi, ca și când ar fi fost ancora lui în vreme de furtună.

– Strigă pentru mine, Tillie.

– Fă-mă, milord.

Râsetul lui profund reverbera în jurul ei, în vreme ce se mișca înlăuntrul ei cu forță și hotărâre. Ea își înfipse degetele în fesele lui tari, îi cuprinse șoldurile cu picioarele, strângându-l cât putea de tare și lăsându-se asaltată de senzațiile din ce în ce mai intense care o făceau să urce pe culmile plăcerii.

Țipă – pentru el, pentru ea, de bucuria pură care îi zguduia trupul.

El o urmă, adâncindu-se în ea și pătrunzând-o sigur de câteva ori, arcuindu-și spatele și strigându-i numele printre dinții strânși, înainte de a se prăbuși peste ea, acoperit de broboane de sudoare și lipindu-și fruntea de-a ei.

– Vom avea o viață scurtă, fără îndoială, spuse el râzând înfundat și sărutând-o pe nas, pe bărbie. Dacă voi face dragoste cu tine atât de des pe cât intenționez, voi muri.

– O, dar ce viață va fi!

– Cea mai bună, Tillie, îți promit. Indiferent dacă va fi aici, în Anglia, sau în New York, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că te vei trezi în fiecare dimineață bucuroasă să mă găsești în patul tău.

Nu se îndoia că avea să fie mereu bucuroasă să îl găsească în patul ei, să-l aibă în viața ei.

Patru ani mai târziu

A doua căsătorie era mult mai bună decât prima, și erau momente când Tillie nu mai considera că mariajul ei cu Downie fusese

o catastrofă totală, pentru că o adusese în cele din urmă la Rex. Stând cu el în tribuna principală de la Epsom Downs, înconjurată de familia lui și de a ei, nu ar fi putut fi mai fericită decât se simțea acum.

– Lady Rexton, pe cine să pariez? o întrebă Bertie, prințul de Wales, când trecu pe lângă el.

Acum, oriunde se ducea, oamenii o salutau cu afecțiune și respect. O, mai erau câțiva care nu renunțaseră la vechea pizmă, dar, dat fiind că acum soțiile unora dintre cei mai influenți bărbați se numărau printre prietenele ei, nu mai punea la suflet vorbele rele. Știa că nu era nimic ce nu putea înfrunta împreună cu Rex.

– Dacă doriți să câștigați, Alteță, ar trebui să vă puneți banii pe Notorious.

– Nu ești subiectivă, nu?

– Teribil, îl asigură ea.

Râzând, el se întoarse spre un bărbat care îl urma, îi spuse ceva, iar tânărul se îndepărtă în grabă.

– Dumnezeule, sper că va câștiga armăsarul nostru, spuse Rex cu voce tare, altfel s-ar putea să ne trezim că în câțiva ani nu vom mai avea ce titlu să moștenim.

– Cum să nu câștige când este progenitura lui Black Diamond și Fair Vixen?

– Iată-l, spuse el cu mândrie, aplecându-se sub borurile largi ale pălăriei ei pentru a-i depune un sărut pe obraz, de bun augur.

Privi cum Notorious, un murg splendid, era plimbat prin fața lor, în drum spre poarta de la care se dădea startul. Pariurile nu erau în favoarea calului de trei ani care participa la prima sa cursă. Dar era de așteptat, căci Rex nu lăsase pe nimeni în afară de cei care locuiau la Kingsbrook Park să vadă mânzul alergând. Tillie avea senzația că și servitorii puseseră pariuri. Spera că nu aveau să-și dea cu toții demisia ca urmare a câștigurilor.

Ea și Rex își petreceau cea mai mare parte a timpului la Kingsbrook, venind doar ocazional la Londra, deși acum se simțea în largul ei plimbându-se prin oraș și participând la diversele și numeroasele evenimente sociale la care erau invitați. Dar amândoi iubeau caii atât de mult, încât cel mai bine le era atunci când își petreceau zilele în compania lor, încercând chiar să îi antreneze din când în când. Deși, adevărul fie spus, atât timp cât Rex era cu ea, era bucuroasă să fie oriunde. El era casa ei.

Călătoriseră la New York. Nu era așa cum își amintea – sau poate că ea se schimbase atât de mult, încât nu se mai simțea în largul ei acolo, cum se simțise cândva. Dar îi făcuse, negreșit, plăcere să îi forțeze pe cei care o insultaseră pe mama ei să i se adreseze folosindu-i titlul. Ba chiar dăduse peste Anson. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de trist, și i se părea greu să creadă că își pusese cândva în el speranțele de fericire. Era mult mai bine să fie responsabilă pentru propria ei fericire, să o obțină prin eforturi proprii, să fie cu un bărbat care nu era deloc amenințat de firea ei independentă, care o încuraja și se mândrea cu ea.

– Notorious nu pare să fie deranjat de zgomot sau de mulțime, spuse ea, adresându-i-se soțului ei.

El zâmbi spre ea.

– Ținând cont că este atât de tânăr, e incredibil de încrezător. Știe că va câștiga.

– Sper, de dragul tău. Vei pierde o mică avere dacă nu.

– Nici o grijă. M-am căsătorit cu o fată bogată. Are mijloacele necesare să aibă grijă de mine cum trebuie dacă va fi nevoie.

Râzând, ea își strecură brațele pe sub ale lui. Nu se atinsese încă de nici un bănuț. Însă ea nu mai considera că moștenirea primită era doar a ei, ci a lor. Tot ce poseda era al lor. Împărțeau totul în mod egal în toate aspectele vieții lor. Avea o căsnicie exact așa cum visase întotdeauna.

Când Notorious se pregăti de start, Tillie trase adânc aer în piept.

– Se va descurca bine, spuse Rex.

Pistolul pocni, umplând aerul din jur. Tillie nu știa dacă să strângă ochii sau să privească. În mijlocul grupului, calul era magnific, cu mușchii săltând și întinzându-se...

Înaintă până ajunse pe locul al treilea.

Apoi, când se zări linia de sosire, se forță din toate puterile, trecând pe lângă ceilalți cai ca și când aceștia ar fi stat pe loc. Tillie striga și plângea când Notorious trecu linia de sosire cu mult înaintea celorlalți.

– Avem un câștigător! strigă Rex și o trase la piept, sărutând-o cu un entuziasm la fel de mare ca entuziasmul de care dăduse dovadă Notorious în cursă.

Tillie ar fi roșit, doar că se obișnuise cu lejeritatea cu care el o săruta în public, iar pentru cei care îi cunoșteau nu era nimic nou.

Se știa că marchizul de Rexton era îndrăgostit nebunește de soția lui și nu rata nici o ocazie de a arăta, ei și lumii, cât de mult o adora.

Când se retrase, le strânse mâna fraților și cumnaților, le îmbrățișă pe sora sa și pe cumnatele sale. Tillie o îmbrățișă pe Gina.

– Mă bucur atât de mult că ai putut să fii aici astăzi.

– Nu aș fi ratat.

Rex o cuprinse cu brațul pe Tillie și o trase aproape.

– Haide, milady. Să mergem să îi mulțumim campionului nostru, ce spui?

Ea îi zâmbi.

– Mai avem un campion pe drum.

El se încruntă.

– Fair Vixen nu și-a revenit după ultimul mânz. Nu văd cum... Se opri, coborându-și privirea spre pântecul ei, apoi o ridică spre fața ei. Tu?

Încuviințând din cap, ea își reținu țipătul. Ținuse secretul de ceva vreme, așteptând momentul potrivit.

– În sfârșit, sunt însărcinată.

Zâmbetul lui fu atât de tandru și de iubitor, că simți că o ia amețeala. După tot acest timp, avea încă puterea să o facă să se simtă tânără și în al nouălea cer, să îi spună fără cuvinte că nimic în viața lui nu era mai prețios decât ea.

– Dat fiind că tu ești mama lui – sau a ei –, cu siguranță va fi un campion.

Plecându-și capul, el o sărută din nou. Tillie se desfătă cu felul în care o luă în brațe protector, arătându-i fără vorbe că era totul pentru el. Dar așa și trebuia să fie, căci și ea simțea la fel în privința lui. Îi vindecase inima frântă și avea să o țină în păstrare pentru totdeauna.

Epilog

Din Jurnalul marchizului de Rexton

Întotdeauna am vrut să mă căsătoresc cu o femeie ireproșabilă. Dar, la fel ca tatăl meu, am descoperit că ceea ce voiam nu era ceea ce aveam nevoie. Aveam nevoie de Tillie, mereu și pentru totdeauna.

Dragostea pe care i-a arătat-o în cele din urmă aristocrația a fost incredibilă. Simpatia și compasiunea ei față de toți cei care treceau prin dificultăți era extraordinară. Lumea noastră se schimba, și mulți au apelat la ea pentru a le arăta calea. Divorțul a devenit mai răspândit și, chiar dacă nu era pe deplin acceptat, oamenii erau mai înțelegători față de cei care alegeau calea aceasta.

Notorious a fost campion în Anglia și în străinătate. La rândul său, a adus pe lume viitori campioni.

La fel ca Tillie. Copiii noștri au fost mândria și bucuria noastră. Ne-au îmbogățit viața. La moșia familiei, stăteam în grădină și ne uitam la copii jucându-se pe carusel, în vreme ce râsetele lor reverberau peste câmpuri, împletindu-se cu cele ale verilor lor. Când au devenit adulți, animalele de lemn au rămas nefolosite, așteptând următoarea generație. Vântul, soarele și ploaia și-au spus cuvântul.

Când am fost binecuvântați cu nepoți, stăteam cu Tillie în grădină, uitându-ne la muncitorii care demontau caruselul, ca să poată fi reparat și vopsit, astfel încât să arate cum arătase cândva. Știam că fiii și nepoții domnului Durham urmau să aibă mare grijă să îl facă să arate ca la început.

În timp ce lucrau, am tras-o pe Tillie aproape, cu capul lipit de pieptul meu, ca să îi pot săruta tâmpla cu ușurință. Când mă gândesc la momentul acela, îl văd și îi aud cuvintele ca și când ar fi fost ieri.

– Le vei spune să îți aducă biletele ascunse în cal?

– Nu, nu cred. Dacă le găsesc, lasă-i să țeasă povești în jurul lor. Și, dacă nu le găsesc, poate că vor fi descoperite peste o sută de ani. Îți amintești ce ai scris?

Întorcându-se în brațele mele, a ridicat capul ca să mă poată privi.

– Tu îți amintești?

– Da.

– Îți spun dacă îmi spui și tu.

– Dăm cu banul să vedem cine spune primul?

Ea a râs. Anii au fost plini de râsetul ei.

– Nu, ai folosi una din monedele tale cu care trișezi. Mi-a îndepărtat părul de pe frunte. Am scris: „Aș vrea să îl fi iubit pe el prima oară". Dar tu ce ai scris?

– „Aș vrea să o fi iubit eu primul."

I-am cuprins chipul în palme și am privit-o în adâncul ochilor albaștri, simțind că mă îndrăgostesc din nou de ea. Mă îndrăgosteam mereu de ea. Dar ce contează cu adevărat, Tillie, este că ne-am iubit până la capăt.

Apoi am sărutat-o, cum am făcut în toți acești mulți ani, din toată inima, din tot sufletul și cu întreaga mea ființă.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

vor apărea:

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®